HANDF KUREISHI, dramaturg, scenarist, romancier şi producător de film, s-a născut în Bromley, Kent, în 1954, şi a studiat filozofia la King's College, Londra. Prima sa piesă, *Soaking the Heat* (1976), a fost jucată la Royal Court Theatre din Londra şi a fost urmată de *Vie King and Me* (1979) şi de *The Mother Country* (1980), pentru care a câştigat Thames TV Playwright Award. în 1981, piesa *Outskirts* a primit George Devine Award. în 1982, Kureishi a devenit Writer in Residence la Royal Court Theatre. Scenariul său pentru filmul *My Beautifid Luandrette* (1984), regizat de Stephen Frears, a fost nominalizat la Premiul Oscar. Al doilea scenariu, *Sammy and Roşie Get Laid* (1987) a fost urmat de *London Kills Me* (1991), pe care l-a şi regizat. *The Bnddha of Suburbia* a obţiunut Premiul Whitbread pentru Cel mai Bun Roman în 1990 şi a inspirat un serial în patru părţi realizat de BBC în 1993. Versiunea dată de el piesei *Mutter Courage* de Brecht a fost produsă de Royal Shakespeare Company şi de Royal National Theatre. Cel de-al doilea roman al său, *Tiie Black Album,* a fost publicat în 1995. împreună cu Jon Savage a editat *The Faber Book of Pop* (1995). Primul său volum de nuvele, *Love in a Blue Time* (1997) includea „My Son is a Fanatic", adaptată pentru cinema în 1998. *Intimacy,* cel de-al treilea roman al său, a fost publicat în 1998.; un film cu acelaşi titlu, bazat pe roman şi alte povestiri ale autorului, difuzat în 2001, a obţinut Ursul de Aur la Festivalul de Film de la Berlin. Piesa lui *Sleep With Me* a avut premiera la Royal National Theatre în 1999. A publicat al doilea volum de povestiri, *Midniglit AU Day,* în 2000. Cele mai recente scrieri ale sale cuprind: *Gabriel's Gift* (2001), *Dreaming and Scheming: Reflections on Writingand Politics* (2002), *The Body and Other Stories* (2002), *The Mother* (2003), *My Ear at His Heart* (2004), *When the Night Begins* (2004).

HANIF KUREISHI

Darul lui Gabriel

Traducere din engleză de ELENA CIOCOIU

EDITURA HUMANITAS
BUCUREŞTI

Coperta colecţiei GABI DUMITRU
Coordonatorul colecţiei ALEXANDRA RUSU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KUREISHI, HANIF
Darul lui Gabriel / Hanif Kureishi; trad.: Elena Ciocoiu. – Bucureşti: Humanitas, 2005
I. Ciocoiu, Elena (trad.)
HANIF KUREISHI *GABRIEL'S GIFT* **Faber and Faber Limited, 2001 ©Hanif Kureishi, 2001**
© HUMANITAS, 2005

Pentru Kiev

I

— Cum a fost azi la şcoală?
— învăţătura mă face să mă simt ignorant, spuse Gabriel. A sunat tata?
Pe lângă faptul că nu ştia unde era tatăl lui, se întâmpla ceva ciudat cu vremea în zona în care locuia Gabriel. în climineaţa aceea, când plecă la şcoală cu Hannah, se porni o ploicică de primăvară deşi era toamnă.
Până să ajungă la porţile şcolii, aveau un strat de zăpadă pe pălării. La vremea prânzului, pe terenul de joacă, şuvoiul de lumină fierbinte a soarelui – care lumina pe neaşteptate ca o lampă – fusese atât de puternic, încât copiii se jucară în cămaşă.
După-amiaza târziu, când el şi Hannah se grăbeau acasă traversând marginea parcului, Gabriel fu sigur că frunzele din parc erau smulse din pământ şi duse înapoi spre copacii din care căzuseră, înainte de a se face iar verzi.
Cu coada ochiului, Gabriel observă ceva şi mai ciudat.
Un rând de narcise îşi ridicau capetele şi le plecau ca nişte balerine care se aplecau la sfârşitul unui spectacol. Când una din ele făcu uşor cu ochiul, Gabriel se uită în jur înainte de a strânge mâna păroasă a lui Hannah, lucru care nu-i plăcuse niciodată, mai ales dacă putea fi văzut de un prieten. Dar azi era altceva: lumea îşi pierdea capul.

— A luat legătura cu noi? întrebă Gabriel. Hannah era străina care lucra ca baby-sitter.
— Cine?
— Tata.
— Sigur că nu. Plecat! Plecat!
Tatăl lui Gabriel plecase de acasă, la instigaţia mamei, cu trei luni în urmă. În mod neobişnuit, trecuseră mai multe zile de când sunase şi cel puţin două săptămâni de când Gabriel îl văzuse.
Gabriel hotărî ca de îndată ce ajungeau acasă să deseneze narcisa care făcea cu ochiul, ca să-i aducă aminte să-i spună tatei despre ea. Tatei îi plăcea să cânte sau să recite poezie. „Narcise frumoase, jelim când vedem/ Cum vă duceţi aşa de curând…” cânta el când se plimbau.
Pentru tata magazinele, trotuarele şi oamenii erau vii ca natura, deşi prezentau mai mult interes uman, şi la fel de permanent schimbătoare ca pomii, apa sau cerul.
Prin contrast, Hannah se uita drept înainte, de parcă ar fi mers într-un dulap. înţelegea puţină engleză şi, când Gabriel vorbea cu ea, se strâmba şi se încrunta ca cineva care încearcă să înghită o scrumieră. Poate că amândoi erau uimiţi că un puşti vorbea engleză mai bine decât ea.
Deşi Gabriel avea cincisprezece ani, până de curând tatăl lui îl luase de obicei de la şcoală ca să-l ţină departe de orice tentaţii şi diversiuni posibile. Nu cu multă vreme în urmă, tata trebuise să-l salveze pe Gabriel de o scenă periculoasă dintr-un bloc din apropiere. Din fericire, tata era muzician şi avea adeseori timp liber în timpul zilei; prea mult timp liber, spunea mama lui Gabriel, care începuse să-l considere pe Rex însuşi întru câtva „liber”. Mersul la şcoală fusese singura „structură” pe care o avea tatăl, în afară de vizitele lui zilnice la bar, unde mai mulţi din ceilalţi părinţi se uitau la rândul lor la lume prin fundul unui pahar de bere.
Gabriel şi tatăl lui se opreau adesea la cafenele şi magazine de discuri. Sau se duceau să ridice fotografiile făcute de Gabriel în ultima vreme, developate de un

prieten al tatei care avea o cameră obscură. în anii '60 şi '70 bărbatul acesta fusese un fotograf de succes de fotomodele şi de vedete pop. Fetele cu păr ondulat cu drotul şi băieţii în geci militare pe care-i „imortalizase”, după cum îi plăcea să spună, erau la fel de îndepărtaţi de Gabriel ca şi personajele lui Dickens. Omul era el însuşi demodat şi lucra rareori; totuşi îi plăcea să vorbească despre fotografie şi îi împrumuta lui Gabriel multe cărţi şi rupea poze din ziare, explicând ce încercase să facă fotograful.
Tatei îi plăcea să spună că şcoala era ultimul loc în care cineva putea primi o educaţie. Dar afară, dacă aveai ochii deschişi, erau profesori peste tot. Tot ce-şi aducea aminte tata din vremea când mergea el însuşi la şcoală era ceva despre lut amestecat cu nuiele, piscine îngheţate la ora nouă dimineaţa şi rata mişcării gheţarilor, care era – ei bine, nu putea să-şi aducă aminte.
Lui Gabriel şi tatălui lui le lua multă vreme să ajungă acasă. Intinzându-şi picioarele pe trotuar şi dând din mână când voia să dea un exemplu, tata punea cele mai mtime întrebări unor persoane pe care le ştia foarte puţin – Cât bei? Vă mai culcaţi împreună? O iubeşti? – la care, spre uimirea lui Gabriel, persoana în cauză nu numai că răspundea, ci mai dădea şi detalii, adesea mterrriinabile, în vreme ce tatăl lui Gabriel clătina din cap şi asculta. Ei doi discutau rezultatele pe drumul care le rămânea spre casă.
Acum tata plecase şi stătea în altă parte. Lumea nu fusese tocmai întoarsă pe dos, dar era la o cotitură ne-obişnuită şi periculoasă, şi cu siguranţă nu era nemişcată. După plecarea tatei, mama lui Gabriel insistă ca Han-nah să-l ia de la şcoală pe Gabriel. Mama nu voia să-şi facă în legătură cu el mai multe griji decât îşi făcea deja.
Azi, pe când Gabriel şi Hannah se grăbeau, auziră un sunet în spatele lor: fie era un gigant care bătea din palme în urechile lor, fie un tunet. în timp ce mergeau pe cărarea din faţă, un nor de ceaţă şi de grindină coborî şi

nu mai putură să vadă în faţa lor. Gabriel se poticni de treaptă, dar din fericire Hannah era în faţa lui. Cel puţin îi asigură o aterizare uşoară.

7

Când Gabriel se întorcea de la şcoală în ultimele zile, casa aproape că răsuna. Nici unul din părinţii lui zgomotoşi, certăreţi nu venea la uşă. De obicei, el, mama şi tata beau Earl Grey într-un ibric, mâncau lipii înmuiate-n unt – „îmi place un pic de lipie după-amiaza" spunea tatăl lui întotdeauna, o frază care a putut doar să-i grăbească plecarea – şi prăjituri; le plăcea tot ce avea frişca şi ciocolată.

Iată ce se întâmplase.

Intr-o seară, cu trei luni în urmă, Gabriel se uitase afară pe fereastra de la sufragerie şi-l văzuse pe tatăl lui împachetându-şi hainele şi chitarele în spatele camionului unui prieten. Tata se întoarse în casă, îşi sărută băiatul şi-i făcu semn cu mâna din stradă.

Gabriel alergă la poartă.

— Unde te duci?

— Plec, zise tata. O vreme.

— în turneu?

— Mă tem că nu.

— în vacantă?

— Nu. Nu..'.

— Atunci unde?

— Gabriel ...

— Din cauză că m-am purtat eu... urât?

— Poate... O, nu fi prostuţ.

Grăbindu-se să plece şi nevoind să vorbească, tatăl lui stătuse acolo în picioare cu chitara lui cea mai veche sub un braţ şi o trusă de ras, o servietă şi o trompetă sub celălalt. Din oarece motiv avea un aparat de fotografiat în jurul gâtului, precum şi o geantă din care se revărsau nişte cămăşi; avea buzunarele pline de chiloţi şi şosete; purta pe cap mai multe căciuli de lână.

— Du-te în casă, îi zise. Stai la căldură.

— Când te întorci?
— O să-ţi explic totul mai târziu, îi zise el, aşa cum făcea întotdeauna când nu voia să spună nimic.
— Nu pleca.

8

Gabriel îl luă de mână.
— Mai stai un pic. N-o să te întrerup când vorbeşti mult.
Tatăl lui se trăsese înapoi.
— Trebuie să plec. Aşa vrea mama ta. Vrei să culegi de pe jos şosetele alea? Ştii că nu pot să mă aplec.
Gabriel îndesase şosetele căzute în buzunarul de sus al tatălui lui. Tata se urcă în camion.
Pe când se îndepărta, mama se repezise din casă şi aruncase în camion, cu forţă isterică, o pereche de cizme uitate de tata pe care maşina din spate le calcă, strivindu-le. Când camionul se opri şi tata coborî ca să-şi adune încălţămintea turtită, care nu mai era bună acum de nimic, Gabriel se întrebă dacă tatăl lui s-ar putea întoarce în casă.
— Partea mea preferată din bărbatul ăla e spatele lui, spusese mama, trântind uşa. Da' nu ştiu ce-o să se întâmple acum. Nu încetezi niciodată să mănânci şi să vrei ceva!
— Eu? zise el.
Aşa vorbea ea de obicei cu tata.
— Nu mai avem bani! zise ea.
— Va trebui să câştigăm ceva.
— Ce idee bună. Când ai de gând să începi să lucrezi? Se uită la el cum se cuvine.
— în multe privinţe eşti încă doar un puşti, dar de fapt eşti destul de mare. Da' n-aş vrea ca tu să-nduri ce-am îndurat eu.
Huruitul şi bâzâitul maşinii de cusut a mamei lui fusese coloana sonoră a copilăriei lui Gabriel. începuse, într-o vreme mai fermecătoare, făcând haine de petrecere pentru prietenii ei tineri, mişto, din lumea muzicii, şi apoi pentru formaţii, managerii şi fanii lor. Mama făcuse asta

ca pe o favoare şi pentru că-i plăcea să ajute. Dacă ar fi fost un designer ca eroina ei Vivienne Westwood, ar fi putut progresa.
în felul acesta, în ultimii ani se întreţinuse pe ea, pe Gabriel şi pe Rex lucrând într-o cameră înghesuită din

casă, cosând haine de turneu pentru trupe, membri şi ajutoarele lor. Uneori trebuia să lucreze toată noaptea săptămâni întregi ca să le termine, făcând singură totul, având drept companie doar opera de la radio.
Cu câţiva ani în urmă, când ţara hotărâse că ar trebui să devină întreprinzătoare şi începuse într-un fel ameţitor să gonească asemeni cuiva care tocmai se trezise dintr-un somn prea lung, încercase să extindă afacerea închiriind un depozit micuţ şi angajând şomerii. Dar munca fusese neregulată şi ajunsese să aibă datorii. Acum, când muncea iar singură, slujba era singuratică. Căuta altceva; într-un fel, toată viaţa ei devenise o „căutare de altceva”.
Gabriel se gândi la ideile despre care le plăcea părinţilor lui să vorbească la masă. Una din ele se referea la un magazin care vindea doar obiecte albastre. Alta la un magazin care vindea pijamale.
— Nu-i greu să vezi de ce n-am putut să ne permitem un covor nou de ani de zile, zisese mama.
O idee mai bună era un magazin în care puteai să intri ca să ţi se interpreteze visele şi să ţi se spună viitorul. Mama spusese că nu era ceva cu totul lipsit de interes: dacă-ţi vedeai prezentul sau trecutul într-un vis, puteai prezice viitorul, de vreme ce pentru majoritatea oamenilor prezentul era pur şi simplu trecutul cu o dată ulterioară. Gabriel nu era sigur cât de profitabil avea să fie, chiar dacă visele, ca şi pijamalele, erau un lucru pe care trebuia să-l aibă toată lumea.
— Noaptea chiar şi cel mai conservator dintre noi devine un avangardist, spusese mama lui.
Gabriel fusese foarte interesat de lucrul acesta.
— Eu vreau să fiu tot timpul un avangardist, spuse el.

— De-asta există şcoli, îi spuse tatăl lui. Ca să pună capăt unor asemenea chestii.
Părinţii lui se certaseră mult, repetând aceleaşi lucruri, de fiecare dată mai tare. îşi aduse aminte că tatăl lui punea

alandala obiecte pe podea, sperând că mama o să cadă şi o să-şi rupă gâtul.
Era evident că ea, la rândul ei, voia ca Rex să se trezească într-o zi ca un om diferit, tipul care câştiga bani, pe care nu-l deranja să facă curat, o săruta uneori şi era mai puţin melancolic decât ea. O aspiraţie înaltă, cu siguranţă.
Gabriel n-o văzuse niciodată pe mama lui mai agitată decât în ziua în care a plecat tatăl lui. Se dusese la ea în cameră şi închisese uşa. Ce putea să facă Gabriel decât să rămână pe afară, încercând să deseneze, aşteptând-o? îşi aducea aminte de vremea în care, copil, stătea în picioare la fereastră, aşteptând ca mama să se întoarcă de la cumpărături.
— Când o să plec, n-o să ştiţi ce aveţi de făcut fără mine, spunea tata.
— Când o să pleci, Rex, o să ştim exact ce avem de făcut. Sufletele noastre se vor ridica la cer. Tu eşti balastul în balonul nostru, amice. Vom fi mai bine în toate privinţele, îi răspunse mama lui.
Oare aveau să fie?
Avu impresia că o aude pe mama lui deschizând fereastra. Erau trase sertare; uşa de la dulap se izbi. Pentru prea multă vreme, a fost linişte. Voia să cheme pe cineva. Dar pe cine? Poliţia? Un vecin? Mama ar putea sta în pat zile la rând, poate săptămâni. Dacă nu se certa cu tata, ce avea să facă?
Observase, şi la părinţii prietenilor lui, că erau stiluri diferite de nebunie la bărbaţi şi la femei, la taţi şi la mame. Femeile deveneau obsesive, excesiv de nervoase, temătoare, urându-se pe sine, fremătând şi clipind din cauza unei energii interioare distruse. Bărbaţii se

umpleau de alcool şi înjurau, blestemau şi loveau, dispărând în cârciumă şi apoi în închisoare.
La capitolul suferinţă, mama lui Gabriel era, cel puţin în privinţa aceasta, un fel de artistă, cu o gamă de manevre

atât diverse, cât şi subtile. Putea să intre într-un tunel de tăcere fără aer care-i ofilea pe Rex şi pe Gabriel până ce se simţeau ca nişte beţe uscate; sau putea să adune cuvinte şi zgomote de o forţă capabilă să-i arunce într-un zid şi să-i lase să tremure zile la rând. Orice metodă ar fi ales, îi făcea în mod garantat pe soţul ei „legitim” şi pe băiatul ei să simtă că ei – amândoi bărbaţi răi, vinovaţi — erau cei care o strangulaseră şi o sufocaseră.
Pe când o aştepta, cuvintele „distrus” şi „cămin” îi veniseră în minte. „Provine dintr-un cămin distrus”, îşi amintea că spuneau oamenii despre alţi copii, cu milă înţelegătoare, îşi imagină un desen rupt în două şi o casă de păpuşi cu un topor prin ea. Se gândi la cum era să simţi lipsa cuiva şi să fii uşurat la întoarcerea lui. Totuşi, în cazul tatălui său, părea că-i o absenţă fără sfârşit. Gabriel nu fusese nicicând mai mânios. Nici măcar nu i se ceruse părerea. Dar care familie era o democraţie din punctul de vedere al copiilor?
în cele din urmă se uitase-n sus. O să ştie cum avea să fie viitorul.
Uşa se deschisese. Mama lui purta hainele ei cele mai închise la culoare, cele mai ameninţătoare, şi era machiată; avea părul strâns la spate.
— Adu-ne hainele.
— O să-ţi găseşti un prieten nou?
— întâi o să-mi găsesc o slujbă. E timpul să ne mişcăm. În vreme ce el se grăbea să aducă hainele, îi spuse:
— Cred că îţi cam place toată activitatea asta incitantă.
— Şi ţie, zise el.
— Poate, zise ea. Şi acum, spre viitor!

în seara aceea şi în climineaţa următoare, ea şi Gabriel se duseseră la birouri, magazine şi restaurante, întrebând, linguşind şi dezbătând.
— Nu pe tine, nu vreau să te văd pe tine, ci pe şef! îi spusese mama nefericitei persoane trimise s-o dea afară. Tehnica aceasta avusese succes.
Mama lui începuse să lucreze lunea următoare, ca ospătăriţă într-un bar nou la modă, plin de fotolii, lămpi şi ferestre mari, unde tinerii puteau să facă ce le plăcea cel mai mult: să se studieze pe ei înşişi şi unul pe celălalt în numeroase oglinzi. Ca toate barurile acum, era scăldat în lumină colorată, albastră sau roşie sau roz.
— M-au întrebat dacă am ceva experienţă, îi spusese ea. „Experienţă, am spus! Sunt mamă şi soţie. Sunt obişnuită să servesc oameni nerecunoscători, detestabili.”
El fusese la bar, dar nu-i plăcuse felul în care tineri în pulovere de polo, geci vătuite şi pantaloni din piele pocneau din degete în faţa ei şi strigau „Scuză-mă!” sau „Ospătăriţo!”, în vreme ce ea alerga peste podea ducând rânduri de mâncăruri, arătând de parcă încerca să care un stor veneţian deschis. Acum Gabriel traversa strada când venea aici. La lucru, ea era ca o femeie pe care o cunoscuse cândva.
Barul cel nou indica fie speranţă deşartă, fie o direcţie nouă. Oraşul nu mai era cămin pentru imigranţi provenind doar din fostele colonii, plus alte câteva: fiecare rasă era prezentă, trăind una lângă alta, fără ca, în general, să se omoare una pe alta. Le ţinea împreună oraşul ăsta internaţional numit Londra – aproape – fără a fi inutil anarhic sau corupt. Totuşi erau puţine şanse să fii înţeles în vreun magazin. Tata spusese odată: „Ultima oară când am fost la bărbier am ieşit cu un castron de cuscus, o jumătate de gram de Charlie şi o ninsoare numărul doi. Intrasem doar ca să mă rad!”
Zona în care locuiau se schimba. Chiar în dimineaţa aceea un bărbat coborâse pe drum cu o saltea mucezită pe cap, pe care ştiai că avea să doarmă; alţi bărbaţi

împingeau cărucioare de supermarket în susul străzii, căutând vechituri distruse ca să le vândă; şi mai erau cei pentru care a se aranja însemna să se radă sau să-şi pună dinţii.
Totuşi, trăiau alături tipuri palide ca de la televizor de constructori care clătinau întotdeauna din cap pe treapta

din faţă. Dacă nu erai înjunghiat pe drum, puteai să dai peste un acupunctor bun în apropiere sau să închiriezi un film subtitrat. în cele mai noi restaurante nu exista în meniu nimic cu un nume uşor de pronunţat şi se spunea că oamenii luau dicţionare cu ei la cină. În magazinele de delicatese, regine în şorţuleţe ofereau supe obscure pentru supeuri elegante. Chiar şi cu zece ani în urmă era greu să găseşti o ceaşcă de cafea decentă în oraşul acesta. Acum oamenii aveau un atac dacă laptele nu era smântânit la un centimetru din viaţa lui şi cafeaua nu era aleasă din metrul lor pătrat preferat din Arabia.
Pentru cei care erau la curent, lucrul care prevestea într-adevăr o creştere a preţurilor la case era prezenţa echipajelor de filmare. Nu trecea aproape nici o zi fără sârme încurcate pe trotuar, oameni cu table purtând geci mari, numeroase camioane şi fani, hoţi şi puşti invidioşi atraşi de importanţa unui fleac care se întâmpla foarte încet. Gabriel era unul din puştii aceia. Pentru el cuvântul „Motor!”, precedat de „ Daţi-i drumul!”, care stârnea curiozitatea în mod deosebit, avea un efect hipnotic. Abia aştepta să folosească el însuşi aceste cuvinte.
Pentru că mama lui lucra acum în cea mai mare parte a zilei şi adesea seara, nu se întorcea până să adoarmă el, voia ca cineva să aibă grijă de Gabriel şi de casă. Ii spusese uneia din prietenele ei: „N-aş lăsa singur un adolescent aşa cum nu laşi un copil de doi ani. De fapt, un adolescent ar face mai multe prostii!”
Hannah, o refugiată dintr-o fostă ţară comunistă, era ochiul acela neobosit care dormea, învăluit în restul trupului, pe o saltea din salon.

— De ce-ai ales-o pe ea? întrebase Gabriel în şoaptă, prima dată când venise Hannah în casă.
Era o femeie înaltă, solidă, ca o cutie poştală cu picioare mici, îmbrăcată întotdeauna în negru, ca o văduvă.
— Spre deosebire de tine, ea e incredibil de uşor de întreţinut, vensie răspunsul. La ce te aşteptai?
— La Julie Andrews, de fapt. Hannah e grasă.
14
— Ştiu. Râdea.
— Dar împrieteneşte-te cu ea. Dacă îndrăzneşti să cunoşti oamenii, ar putea să ajungă să-ţi placă.
— Aşa o fi?
— Te rog încearcă să mă ajuţi, Gabriel. N-am trecut niciodată printr-o perioadă aşa de grea. Vreau să ducem iar un trai bun.
Trebui să promită că o să încerce. Dar mama lui nu avea încredere în el şi ar fi putut să aibă; părea că-i place să-l pedepsească, de parcă voia să răneascâ pe oricine din jurul ei din cauza a ce se întâmplase.
Hannah era, pe cât putuse Gabriel să înţeleagă, dintr-un oraş numit Bronchitis, traversat de un râu şerpuitor numit Influenza. Le fusese recomandată de o prietenă, sau poate că persoana era în secret duşmana lor. Oricum, când Hannah venise la ei în hainele ei din Europa de Est, cu valiza ei din carton, nu mai avea alt loc în care să stea.
Mama îi explicase, în felul ei practic:
— Hannah, va trebui să dormi în salon. Dar cel puţin vei avea un loc de dormit, puţini bani de buzunar şi cât de multă mâncare vrei.
Cuvintele – „cât de multă mâncare vrei” – se dovediseră a fi neînţelepte.
Hannah, a cărei singură calificare în privinţa copiilor era posibilitatea să fi fost şi ea un copil cândva, ştia cel puţin cum să mănânce. Când ajunsese prima dată în Anglia, după ce petrecuse trei zile dezorientate într-un autocar admirând autostrăzile Europei de Vest, se plimbase prin raiurile acelea numite supermarkets, îndoindu-se de

dorinţă şi gemând, ţinându-şi respiraţia ca cineva care împinsese o uşă pe care scria Paradise mai degrabă decât Tesco. Pentru ea, ceea ce aruncau oamenii era un banchet.
Hannah putea mânca cât pentru toată Anglia; vedea orice cantitate de mâncare din faţa ei ca pe o provocare, un munte de mâncare de cântărit, înghiţit, turtit. O dată,

15

Gabriel o găsi îndesându-şi pe gât un tub de piure de roşii.
Uneori, ca s-o necăjească pe Hannah, Gabriel spunea:
— Dacă ai avea de ales din toată lumea ceva de mâncare, ce-ar fi?
— îngheţată, spunea ea, cu accentul ei ciudat. Hm... şiburgers. Picioare de porc. Plăcinte. Tocană de iepure. Gem. Şi... şi... şi...
În vreme ce ea descria mâncărurile ei preferate, cu ochii aprinşi, cu buzele umede şi cu pieptul ridicându-i-se, Gabriel schiţa mâncarea. Ea râdea de desene şi pretindea că mănâncă hârtia. O dată el făcu un desen în care apărea ea cu mai multe bărbii, dintre care una avea un fermoar de unde ieşea o jumătate de cârnat, cu o picătură de muştar şi o urmă de maioneză în vârf. Lucru care o jigni şi o supără.
îi plăcea ca Gabriel s-o fotografieze „în Londra”, cum spunea ea. În ultima vreme, Gabriel făcuse fotografii cu aparate ieftine, de unică folosinţă, pe care le folosea ca pe un caiet. îi plăcea să fotografieze lucruri ciudate: colţuri de stradă; oameni văzuţi din spate; felinare; faţade de magazine. Făcea fotografii cu un Polaroid şi desena pe ele cu un stilou. Nu-i plăcea nimic care era prea plănuit, prea îngrijit sau artificial. Prietenul tatălui lui transformase unele din fotografii în foi mari, pe care Gabriel le desena şi le picta.
Gabriel observase că de fiecare dată când el lua un aparat în mână Hannah devenea grijulie şi îşi ştergea gura de firimituri, îşi rotunjea terminaţiile desfăcute şi îşi aranja

gulerul. Trimitea acasă, familiei ei, fotografiile pe care le făcea el. Apoi era chiar drăguţă cu el.
Mama ştia că el nu se prea distra cu Hannah. La început, Gabriel refuzase să meargă cu ea acasă. Nu numai pentru că era prea mare că să fie însoţit acasă; nu voia ca ceilalţi să ştie că are o baby-sitter. în unele şcoli, clasa de mijloc – căreia Gabriel aproape, dar nu tocmai, îi aparţinea – era o minoritate persecutată şi oricine avea

nenorocul să provină dintr-o asemenea minoritate făcea tot ce putea ca să ascundă lucrul acesta. Erau atât de urâţi membrii acestei clase, aveau chiar propriile lor şcoli. Din fericire, erau mai multe intrări în şcoala lui Gabriel şi putea să scape de-a binelea de Hannah sau pur şi simplu să fugă. Dar mama lui se supără atât de tare, încât făcu compromisul de a se întâlni cu Hannah nu în afara şcolii, ci la colţ; ea mergea acasă în spatele lui. „Cred că femeia aia ne urmăreşte”, spuneau prietenii lui.
— E una din nebunele de pe aici, spunea Gabriel. N-o luaţi în seamă.
Totuşi, ea avea întotdeauna ceva de ronţăit şi de băut pentru el, şi, când se apropiau de casă şi prietenii lui o luau în direcţii diferite, el şi Hannah ajungeau împreună.
Ca o compensaţie şi ca să se laude cu profitul ei din salariu, mama îl luase să-i vadă pe cei de la Who – formaţia ei preferată – în susul drumului, la Shepherd's Bush Empire. Mama încă mai cunoştea pe cineva care avea legături cu formaţia şi avură locuri nemaipomenite în faţa scenei. „Sper că o să fie tare”, spusese mama pe când intrau. A fost. După aceea, merseră să ia cina având urechile încă amorţite. Părea că totul se petrecuse cu multă vreme în urmă.
Acum Gabriel stătea la masă şi îşi bea ceaiul.
— O să-l păzesc, mamă, promisese Hannah. Să n-aveţi grijă, o să-l observ ca un vultur pe băiatul ăsta rău.
Chiar îl păzea; şi el o păzea cum îl păzea ea pe el. Hannah avea o privire ciudată, pentru că ochii ei, în loc să se

concentreze pe acelaşi punct în mod normal, arătau în direcţii diferite. El se întreba dacă ar fi fost în stare să se uite în acelaşi timp la două programe la televizor, pe canale diferite, în câte o parte a camerei.
Lucrul pe care putea să-l facă neîndoielnic era să se uite la televizor şi să stea totodată cu ochii pe el, în timp ce îndesa dulciuri fierte prin gaura mică strânsă de sub nas. Ca „să-mi îmbunătăţesc engleza”, cum zicea ea, se uita încontinuu la telenovele australiene, astfel încât puţinele ei propoziţii în engleză aveau un accent de Brisbane.
Chiar dacă Gabriel nu făcea nimic rău, unul din ochii ei era aţintit asupra lui. Probabil că mama lui îi dăduse lui Hannah un raport cu prejudecăţi inutile despre buclucurile şi problemele de care era el în stare. Dar după Hannah, el era automat de vină în prmul rând prin faptul că era un copil, şi vinile acestea – care existau întotdeauna – trebuiau îndreptate de adulţi care nu erau niciodată de vină, de vreme ce adulţii erau, întotdeauna, orice ar fi făcut, Legea. Poate că experienţa comunismului îi crease ideea aceasta. Oriunde ar fi obţinut-o, prefera ca Gabriel să nu se mai mişte deloc, niciodată. Cel mai mult îi plăcea când el nu era acolo, ci în altă parte, de preferinţă când dormea şi nu visa.
îi plăcea mâncarea, dar mâncărurile pe care le pregătea aveau gust de cârpe murdare şi unghii de la picioare, stropite cu un sos de sânge şi de urină. Gabriel se gândea să apuce farfuria şi s-o dea de perete. Pastele ar crea, cel puţin, o formă frumoasă pe tapetul galben.
Fusese tactica lui să se poarte oribil cu Hannah, sperând că o s-o alunge şi că mama lui o să aibă iar grijă de el. Dar dacă făcea mizerie, Hannah îl punea să curăţe. Dacă el se bosumfla, ea nu observa; dacă el se jeluia, ea dădea televizorul mai tare.
împinse farfuria la o parte. Azi Gabriel avea o idee.
— Hei, zise Hannah.
— Temă la franceză. *Vous comprendez?** Dacă sună tata, mă chemi, da?

— Dacă-s disponibilă.
— Disponibilă? El râdea.
— Ce altceva ai putea face?
* Corect: *Vous comprenez?* „înţelegeţi”? (în franceză în original) *(N.L).*

18

— Vezi-ţi de treaba ta, îi spuse ea, lovindu-se peste frunte. Oricum n-o să sune. A plecat de tot.
— Nu, Hannah. Tu nu-l cunoşti. Nu l-ai văzut niciodată.
— N-o să-l văd.
— M-aş uita să văd ce-ai spune. A fost prieten cu cei de la Rolling Stones. De fapt, a cântat cu Lester Jones! Face ochii mari şi se scutură. Ar putea să se întoarcă şi te-ar muşca într-un loc care nu ţi-ar plăcea.
— Brr!
îşi luă ghiozdanul, mai adună nişte lucruri din camera lui şi se duse în dormitorul mamei lui.
Mama lui fusese întotdeauna obositor de strictă în privinţa temelor lui. Nu voia ca Gabriel să aibă eşecuri la şcoală, de teamă ca nu cumva să ajungă un artist. Pentru că-şi petrecuse viaţa printre muzicieni, cântăreţi, compozitori, designeri vestimentari şi producători de discuri, ştia cât de puţini dintre ei aveau case la ţară cu studiouri de înregistrare şi ferme de păstrăvi. Cei mai mulţi erau şomeri, treceau prin programe de recuperare, miroseau a eşec sau mureau din cauza unor dezamăgiri. Nu era vorba numai de lipsă de talent, deşi cei mai mulţi erau uimitor de lipsiţi de talent; ieşea prostia din ei ca o carismă slabă. Puţini aveau capacitatea elementară de a organiza şi a conserva competenţa pe care chiar o aveau. Când era în toane bune, mama lui spunea cu umor că nu voia să descurajeze mclinaţiile artistice ale lui Gabriel, ci să le strivească de-a binelea, astfel încât să intre în domeniul afacerilor sau să devină medic sau avocat în stare s-o întreţină pe ea la „bătrâneţe”.
Pentru o clipă, Gabriel stătu la fereastră, întrebându-se dacă ar fi fost posibil ca vreun cunoscut să treacă în sus

pe stradă. închise ochii, sperând că atunci când avea să-i deschidă persoana ar fi apărut. Era o vreme schimbătoare: norii zburau pe cer, de parcă ar fi fost traşi de nişte corzi invizibile: soarele şi luna stăteau alături pe cer, luminând când şi când. Părea că toată vremea avea loc în acelaşi

2 Î

timp. Poate că arunci când perioada aceasta ciudată se sfârşea, nu avea să mai fie nici un fel de climă, ci doar un gol enorm.

Părea că mintea i se transformase într-una din înregistrările psihedelice făcute de tatăl lui, închizând ochii şi mişcându-şi braţele ca nişte şerpi hipnotizaţi. Era un gest misterios pe care nu-l putea opri.

Trase perdelele şi se urcă în patul mamei lui, care, ca să facă mai mult spaţiu în camera cu tavan înalt, avea picioare şi o scăriţă care ducea la el, şi o masă şi un scaun sub el. La baza patului era un sertar din metal, închis cu lacăt, plin de cosmeticale vechi. Pe un raft de lângă pat se afla un teanc de albume de artă mici şi mari la care-i plăcea să se uite. Mama lui le folosise cu multă vreme în urmă, la şcoala de artă. Cărţile miroseau a mucegai, dar răspândeau un parfum seducător. Aveau înăuntru lumi şi lumi. Spre deosebire de filme, nu se mişcau; se puteau pierde înăuntrul culorilor şi al formelor.

Se întrebă cum ar fi să le vorbească oamenilor acelora. Poştaşul cu înfăţişare prietenoasă al lui Van Gogh, mirosind a tutun, fără îndoială, părea să fie cineva care-ţi dă multe sfaturi. Dansatoarele lui Degas, care stăteau în picioare într-o cameră mare, decorată, cu un profesor grosolan care legăna în faţa lor un baston, păreau nişte fete de care putea fi interesat. Una din dansatoarele amabile, roz părea că se întinde să-i ia mâna.

Gabriel îşi adusese caietul de schiţe în camera mamei lui, împreună cu penarul vechi cu colţuri din fier dăruit de tatăl lui chiar înainte de a pleca de acasă, înzestrat cu sertare pentru stilouri, tăvi pentru gume şi ascuţitori de

creioane şi o secţiune ascunsă care până acum n-avea nimic în ea.
în ultimele zile desenase scenografia unui film scurt. El şi tatăl lui se uitaseră la *Oliverl* al lui Carol Reed, care, când Gabriel era mai mic, fusese unul din filmele lui preferate. „Şmecherul" fusese eroul lui punk la început.

20

La concertul anual al şcolii, versiunea lui Gabriel pentru *Consider Yourself,* făcută cu cozi spintecate, joben, cizme murdare de noroi şi nuanţe de portocaliu, fusese aplaudată îndelung de drogaţii, pedofilii, rataţii şi ticăloşii lacomi numiţi părinţi. Gabriel crezuse că încă era posibil să facă un film despre părţile din Londra pe care majoritatea oamenilor nu le văzuseră niciodată.
îi venise ideea unei poveşti numite *Ziua traficantului,* despre un traficant de droguri tânăr care e folosit de fratele lui mai mare ca să facă livrări şi în cele din urmă e prins şi trimis la o instituţie „sigură".
Gabriel făcea economii ca să-şi cumpere un aparat de 16 mm, dar lua timp. Trebuia să găsească lumini şi să cumpere film. Nu va folosi casete ieftine. Prietenul lui cel mai bun, Zak, un exhibiţionist obişnuit care se imagina actor şi cântăreţ, un băiat care era sigur că va avea succes, urma să joace în rolul principal; copiii de prin zonă aveau să facă figuraţie şi să-l ajute cu echipamentul. Gabriel voia să facă filmul curând, înainte ca Zak să fie prea mare ca să joace rolul puştiului.
Intre timp, pentru că putea să vadă filmul în minte, dar îi era teamă să nu uite părţi din el – de îndată ce începuse lucrul îi veneau idei în fiecare zi, adesea una după alta şi de obicei în drum spre şcoală, unde păleau ca nişte ziduri ascunse expuse la lumină –, tatăl lui îi sugerase să-l deseneze. Tata îl dusese să cumpere carnete de schiţe, cărţi cu rânduri de pătrate albe, precum cadrele de film, în care puteai să desenezi scena. În spatele desenelor, Gabriel scria frumos dialogul şi-l convinsese pe tatăl lui să înceapă să compună coloana sonoră.

în ultima vreme nu făcuse aproape nimic. De când plecase tata, nu se poate spune că Gabriel îşi pierduse puterea de concentrare, pentru că aceasta venea şi pleca, precum toate celelalte; dar i se clătina motivaţia. Interesul tatălui lui lucrase ca un mic motor. De ce ar crede cineva că poate obţine ceva? Doar pentru că un altul crede în el.

21

Bunicul lui Gabriel – tatăl tatei – fusese băcan şi avusese un magazin la periferie. îşi petrecuse viaţa servindu-i pe alţii, despre care avea o părere bună. Oricine intra la el în magazin era mai bun decât el. Era un bărbat taciturn, dintr-o generaţie care credea că „răsfeţi” copiii dacă eşti amabil cu ei; cu siguranţă nu trebuia să-i lauzi. Fusese atât de convins de acest lucru, încât nu-i dăduse nici o atenţie băiatului lui. Tata simţea că fusese ţinut în urmă de ideea aceasta „mică” despre sine. Nu voia ca băiatul lui să fie la fel.

Gabriel se gândi cum se suise tatăl lui în camion şi plecase Dumnezeu ştie unde. întâmplarea aceasta i se tot repeta în minte ca un cântec care nu voia să dispară. îşi aduse aminte cum plângea mama lui în camera aceasta, în dormitorul părinţilor lui, golită acum de chitarele, tobele şi celelalte instrumente muzicale ale tatălui lui.

Se gândi şi la data când, acum câteva luni, tatăl lui venise să-l caute după ce Gabriel începuse să umble prin apartamentele din zonă.

Mama lui lucra din greu la ea în cameră şi tata reuşise în cele din urmă să găsească o slujbă cântând cântece din anii '60 într-un bar din Oslo, stând pe un taburet în-conjurat de blonde: „Rebel, rebel, eşti o stea...”

După şcoală, Gabriel se întâlnea cu nişte adolescenţi mai mari şi mai „avansaţi” care ocupaseră un apartament – cunoscut drept „toba” – într-un bloc din apropiere. Locul era plin de vechituri furate, precum televizoarele alb-negru pe care hoţii locali nu putuseră să le plaseze în barurile din zonă.

Copiii se uitau la un televizor cu satelit cu Bullseye, alsacianul albinos, şi îşi făceau de lucru în şoaptă, în grabă, pe ascuns, trudind pentru cea mai căutată alclrimie din lume: cum să câştigi bani fără a avea o slujbă. Nu era prea greu. Mulţi puşti de unsprezece ani apăreau după şcoală îmbrăcaţi în haine Tommy Hilfiger peste uniforme, ca să cumpere haşiş. Cererea era atât de mare, încât un puşti mai răsărit instalase în bucătărie o tejghea numită

22

„prăvălia de bunătăţi”, din spatele căreia erau înmânate bucăţi de narcotice, ca nişte ciocolate putrezite.

Au venit şi nişte cerşetori de pe stradă – puşti de prin zonă şi copii veniţi din nord, care în general dormeau în cămine de copii şi în moteluri. Nu numai că aveau mai multă experienţă decât Gabriel, ci trăiseră şi sub regimuri aspre, crude. Li se întâmplaseră lucruri teribile acestor copii neprotejaţi şi, bănuia Gabriel, într-un fel aveau întotdeauna să li se întâmple.

în ciuda normalităţii lui, sau din cauza ei, Gabriel fu trimis să cutreiere apartamente, locuri ocupate ilegal şi colţuri de stradă, livrând pachete pe care le ascundea în lenjeria de corp şi în pantofi. Pentru că era un „copilaş”, şi tânăr şi alb şi ştia scurtăturile şi ascunzişurile locului, erau mai puţine şanse să fie oprit de poliţie sau mai rău – de alţi gangsteri. Uneori, în timpul acestor excursii împingea cărucioarele fetelor din partea locului. Mai târziu i s-a spus că scutecele de bebeluş fuseseră îndesate cu săculeţi de pudră înălţătoare.

Spre deosebire de unii din ceilalţi puşti de vârsta lui, el n-avusese niciodată o prietenă stabilă. Dar era o cameră pentru sex în tobă. Două fete erau atât de amuzate de virginitatea lui, încât îl împinseseră în chip de favoare pe salteaua murdară şi îi furaseră paharul de cherry, făcând cu rândul ca să ţină un copil care plângea, în vreme ce ceremonia scurtă, absurdă continua.

— N-o să uiţi geamandura aia, spusese una dintre ele.

— Nu, nu cred c-o să uit, răspunsese el.
Când tatăl lui Gabriel se întoarse din Norvegia şi nu-l găsi, sună acasă la Zak şi la alţi prieteni de la şcoală ai lui Gabriel. Nimeni nu-l văzuse pe băiat. întrebând peste tot de băiatul lui, tata vizită berării în care se cânta reggae din anii '60 în timpul partidelor de cărţi; erau turnuri de bani pe mese şi o nesiguranţă ameninţătoare; vizită centre comunitare unde auzi „rock pentru îndrăgostiţi”, şi piscine pline de găşti cu bijuterii, şi mulţimi în haine „clasa întâi”.

23

Gabriel îşi aduse aminte cum tata intrase în toba jegoasă, venise să-l ridice de pe podea şi încercase să-l ridice peste umăr de parcă ar fi fost un copil.
— Pot să merg, îi spusese Gabriel. O să-ţi distrugi iar spatele.
Tata căra o chitară şi unul din băieţii mai mari crezu că era un cântăreţ de la metrou care caută un acoperiş sau un loc de dormit. Gabriel se hlizi în sinea lui gân-dindu-se cât de iritat ar fi fost tatăl lui dacă ar fi ştiut asta.
Gabriel fusese impresionat că tatălui lui nu-i fusese teamă; o fi ştiut că puştii dispreţuiau autoritatea şi aveau la ei cuţite sau şi mai rău. Dar Gabriel văzu, în vreme ce tatăl lui atinse pumnii băieţilor şi stătu jos să vorbească cu ei, că tata nu credea că erau inaccesibili.
Când tata îl luă cu el pe Gabriel şi-i spuse să nu se mai întoarcă niciodată, zicându-i că era prea tânăr pentru un asemenea loc abandonat şi nefericit, tata însuşi fusese tulburat de interdicţie. Pricepuse că Gabriel pretindea alte lumi şi avea nevoie să se îndepărteze de părinţii lui. „Toba” era un lucru despre care Gabriel trebuia să ştie, spuse tata, dar nu credea, pentru moment, că Gabriel ar fi putut trece prin ea intact. Unii oameni se simţeau obligaţi să ducă vieţi sinucigaşe, dar puteau deveni dependenţi de vieţile acestea, de care nu mai puteau scăpa.

Tata venise să-l salveze la momentul potrivit: sosea un grilaj pentru uşa de la tobă şi ticăloşi mai în vârstă, mai mari începeau să folosească locul drept ascunziş. Câteva săptămâni mai târziu, Gabriel auzi la şcoală că se făcuse o razie în „tobă”, că poliţia îi obligase pe toţi să stea pe podea. Unii dintre copii fuseseră daţi afară, loviţi tare în stomac şi duşi de acolo. Li se puteau imputa multe delicte.

După aceea, Gabriel rămase acasă în cea mai mare parte a timpului şi greşelile lui – oricât de oribile ar fi fost – erau în mare parte imaginate. Din fericire erau multe, pentru că mama lui, curăţindu-şi camera, îi făcuse fără să vrea un dar nemaipomenit. Agăţase o oglindă cu margini aurite de peretele de la capătul patului lui.

24

Uitându-se în ea într-o zi ploioasă, după şcoală, se îndrăgostise. Avea să urmeze o viaţă întreagă de asemenea leşin! înţelese de ce adulţii şopteau şi ce era de ascuns. Era un secret. Lumea era o faţadă. Era formată din dincolo, în spate şi dedesubt o fabrică subterană producea vise şi poveşti în care zvâcnea o viaţă ciudată.

Se duse la lucru.

În lumea cu pereţi de sticlă, ascultând muzică de Lester Jones, lui Gabriel îi plăcea să se privească în vreme ce fuma o ţigară purtând o pălărie aiurită şi o jiletcă exotică, de parcă era un personaj de film. Potrivind colţul oglinzii, putea pretinde că-i altcineva, orice femeie care voia să fie sau pe care voia s-o aibă, mai ales dacă îşi vopsise unghiile de la picioare în vreo nuanţă frumoasă şi purta inelele, colierele şi pantofii mamei lui. îi prefera pe cei cu cureluşe şi tocuri, sau orice semăna cu o cruce între un pumnal şi o barcă. Sandalele cu toc mic nu-i plăceau. Poate că erau un gust dobândit. Mama lui, spre tristeţea lui, nu mai purta cizme.

Când avea chef de purtat pantofi, personajele diferite pe care le întruchipa interpretau scene zgomotoase, în vreme ce el intra în şi ieşea din unghiul oglinzii, o mulţime

de actori într-un corp. Nu era un fel lipsit de imaginaţie de a-şi petrece timpul. Dacă, asemeni tuturor copiilor, era un pervers, era de asemenea un regizor de film şi un scenarist.
Totuşi azi n-avea chef de purtat pantofi. Mai devreme aruncase un cearşaf peste oglindă. Voia să deseneze. Îi rămăsese în minte ceva din seara trecută când se uitase la televizor. Din câte îşi putea aduce aminte, era cam aşa: arta e ceea ce faci când alţi oameni părăsesc încăperea.
Rămas în camera mamei lui, întoarse paginile albumului până ce-i atrase atenţia ceva.
Se pomeni uitându-se la imaginea unei perechi de ghete – butucănoase, stricate, ghete vechi de lucru. Adesea, când voia să deseneze, copia ceva ca să se încălzească.

25

Hotărî să lucreze în cărbune. în vreme ce schiţa, ghetele apărură repede, cu linii care păreau să se creeze asemeni picioarelor lui când alerga, fără convingere.
După câteva minute, simţi un miros neobişnuit. Se duse la uşă să vadă dacă Hannah stătea în afara camerei, pentru că ea era o persoană în jurul căreia păreau că se strâng mirosuri diferite, ca vagabonzii de la colţul unei străzi. Putea s-o audă cum se mişca jos prin bucătărie. Probabil că-şi vopsea părul, lucru pe care-l făcea cel puţin o dată la două săptămâni: asta însemna că-şi punea pe cap o pungă de plastic, care nu împiedica nişte dâre de culoare închisă să-i curgă pe faţă, până ce semăna cu o budincă de Crăciun.
Nu; mirosul nu venea de la ea.
Intorcându-se, văzu că în mijlocul camerei se aflau ghetele pe care le copiase din carte.
Se plimbă în jurul lor, înainte de a se apropia şi de a se aşeza pe vine. Miroseau a bălegar, a noroi, a pământ de ţară şi a iarbă.
Luă de jos ghetele, le atinse, îşi dădu jos pantofii şi le puse pe picioare, merse un pic şi se prăbuşi. Nu se putea abţine să nu râdă, surprins şi înmărmurit. Când se satură,

se întoarse la caietul de schiţe. În centrul paginii era o gaură care avea forma unei ghete. Când dădu pagina, ghetele fură absorbite la loc în ea şi totul reveni la normal.
Sau nu?
Se uită în jur cu teamă. O teroare sinistră, ca o fantomă, intrase în cameră foşnind. Mânerul purpuriu de la dulap semăna cu unul din ochii lui Hannah. Poate că se desprinsese de faţa ei şi venise sus în zbor ca să spioneze, îşi aduse aminte de o pictură de Marc Chagall înfăţişând o cameră ca un hambar care avea în acoperiş un ochi uriaş, maroniu, atoatevăzător. Când Gabriel se holbă înapoi, ochiul se transformă iar într-o suprafaţă obişnuită, aspră.
Era tulburat, dar incitat de ceea ce făcuse. Nu părea să fie o abilitate periculoasă. Dar era greşit să intri-n

26

conflict cu magia, nu? Nu ştia. Cine ar şti? Părinţii şi profesorii erau acolo ca să crezi în ei sau cel puţin ca să te certi cu ei. Dacă ei nu mai funcţionau, sau, asemeni tatălui lui, erau distruşi de îndoială, cine mai stabilea acolo regulile? Cine ştia ce se întâmplă?
Făcu ce făcea întotdeauna în asemenea momente: cerea sfatul fratelui lui geamăn, Archie, care era într-adevăr jumătatea lui.
Azi – dacă soarta n-ar fi pus mâna pe unul dintre ei – ar fi doi băieţi identici care stau unul lângă altul în camera aceasta, unul născut cu câteva respiraţii mai târziu, strângând călcâiul celuilalt. Gabriel ar vorbi şi s-ar uita la, el însuşi şi altcineva, faţă în faţă cu propriile lui trăsături, purtate de altul.
În schimb, fratele mort, viu înăuntrul jumătăţii lui vii, devenise un băiat magic şi mai înţelept – daimonul sau spiritul personal al lui Gabriel.
Tatăl lui Gabriel încă mai vorbea despre cât de mândru fusese el împingându-şi cei doi băieţi pe un deal, într-un cărucior dublu, cu faţa la vânt, spre parc. Oriunde mergea cu ei, atrăgeau mulţimi şi comentarii. „Doi în preţ de

unul”, spunea el, dându-se în spate pentru ca ceilalţi să se poată uita la băieţii lui, să converseze cu ei sau să-i gâdile. „Probleme duble”, adăuga el, cu drag.
Apoi, la vârstă de doi ani şi jumătate, un băiat murise de meningită. A fost un miracol, au zis doctorii, că celălalt a supravieţuit.
Cum puteau Gabriel şi părinţii lui să-şi revină vreodată? Multă vreme fusese un prinţ întemniţat, trăind cu o femeie slabă care câştigase un copil şi pierduse un altul. Ea putea fi şi indiferentă, şi pasională. El nu învăţase niciodată cum să transforme una într-alta, în afară de imaginaţie, în care putea face orice, în afară de a fi cu alţii; asta era, credea el, cea mai grea artă dintre toate.
Când Gabriel avea patru ani, aproape se înecă în mare, şi tatăl lui alergă să-l salveze. Atunci mama aproape că

se înecă ea însăşi în tristeţe şi în teroare. După aceea, deveni prea grijulie cu Gabriel, nelăsându-l să trăiască de teamă ca nu cumva să moară. Grijile deveniră ca un motor care ţinea oamenii în viaţă. Din fericire, soţul ei avea o fire nepăsătoare, frivolă, care-i împiedică să se sufoce, dar ea intrase într-o zonă de teamă pe care nu era în stare s-o părăsească. Când era el mic, rareori ieşeau din casă.
Gabriel nu-şi aducea aminte de Archie în afara numeroaselor fotografii ale gemenilor împreună, expuse pe hol, în dormitorul părinţilor lui şi în salon. Aceste fotografii preţioase, înrămate, nu erau niciodată atinse, mutate sau comentate, dar întotdeauna îl tulburaseră pe Gabriel dintr-un motiv important. Părinţii lui nu-i deosebeau pe băieţi unul de altul. Mama lui susţinea că, pe vremea când Archie era în viaţă, numai şi numai ei puteau să-i deosebească pe cei doi. Dar de curând tatăl lui admisese că-i dăduse unuia din băieţi o doză de medicament de două ori şi că uneori îi puneau greşit în pătuţuri şi că nu-şi dădeau seama de greşeală până dimineaţa.

Asta îl făcea pe Gabriel să se întrebe dacă fuseseră permanent încurcaţi. Poate că el era Archie şi Gabriel era mort. Cu siguranţă, era întotdeauna conştient de absenţa fratelui lui şi de fiecare dată când vedea o pereche de gemeni voia să se repeadă şi să le spună lor sau mamei lor că şi ei erau doi; atâta doar că unul din ei era o umbră.
— O să se întoarcă Archie? îi plăcea s-o întrebe pe mama, de la vârsta de şase ani.
— Se duseseră la el la mormânt, aşa cum făceau întotdeauna când îl comemorau. Ziua de naştere a lui Gabriel – ziua lor de naştere – era de asemenea întotdeauna tristă.
— Nu, spunea ea ascuţit. Niciodată, niciodată.
— Ne aude cum vorbim despre el?
— Nu.
— Gândeşte?
— Nu.

28

— Vede?
— Nu.
— Nici măcar negru?
— Nu, nu vede nimic. N-o să mai vadă niciodată nimic.
— E în rai aşa cum e în pământ?
— Ar putea fi. Gabriel ...
— Cu prietenii lui?
— Gabriel, îl purtăm cu noi, oriunde mergem, în minţile noastre, dar el o să fie pentru totdeauna şi totdeauna şi totdeauna mort.
Nu spunea mai multe şi îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii de parcă ar fi încercat să reţină apă în palmă.
Dacă se gândea la Archie, Gabriel avea întotdeauna pe cineva cu care să vorbească. împreună, băieţii puteau conspira împotriva părinţilor lor. Dacă Gabriel nu se agita şi asculta cu atenţie, putea să-l audă pe Archie, pentru că Archie avea grijă de fratele lui şi era raţional şi ştia întotdeauna ce trebuie să facă. Uneori, dacă se simţea

frivol, Gabriel îl chema pe Archie cântând *Two of Us* al celor de la Beatles.
Acum Gabriel amuţi, în aşa fel încât să audă vocea fratelui lui care şoptea înăuntrul corpului lui.
Archie îi spunea să nu-i fie teamă; Gabriel ar trebui să continue să deseneze. Dacă obiectele deveneau reale, nu era vorba de magie rea sau neagră, ci doar de un dar neobişnuit care putea fi de folos. Când Gabriel şovăi, Archie spune că lucrurile s-ar putea schimba, dar că el ar trebui să continue ca să vadă ce s-ar putea întâmpla.
Totuşi, mai întâi Gabriel trebuia să vadă dacă ar putea să repete straniul exerciţiu.
Pe pagina următoare a albumului era imaginea unui scaun galben. Nu voia să admită că-i plăcea genul acesta de artă, tocmai bun pentru faţa unei cărţi poştale. Prefera chestiile mai puternice: toalete, sânge şi ochi străpunşi cu titluri ca *Pulsaţii ale* ***slipului.*** Imaginile frumoase care

şocaseră în asemenea măsură lumea pe vremuri îşi pierduseră puterea. Dar aceasta îi vorbea acum.
Era, după cum murmură Archie, ceva folositor. N-avea rost să fie snob. Tatălui lor, care avea multă curiozitate, dar puţin gust, în afară de muzică, i-ar putea plăcea. Ultima dată când tata sunase, spuse că găsise un loc în care să stea. Luase o cameră într-o casă mare, nu prea departe.
— Un pic cam goală şi e rece, spusese. Dar e un pat şi ...
— Şi?
— Un dulap.
Avea nevoie de nişte imagini luminoase.
— Ce-a zis? Ce-a zis? întrebă mama lui Gabriel, care auzise din întâmplare conversaţia, fără îndoială aplecându-se şi lipindu-şi urechea de uşă.
— Tata a găsit o cameră.
— Ce fel de cameră?
— Una goală şi rece.

— O, Doamne, se hlizise mama. Foarte rece? Dar lui nu-i place frigul.
— N-are alt loc unde să stea.
Şi-l imagină pe tatăl lui stând în picioare ca să citească, să mănânce şi să se uite la televizor sau sprijinindu-se de perete când şi când, ca să se odihnească.
Când Gabriel se apucă să copieze scaunul, începu să simtă că-i dădea viaţă. Lucra iute; era ca atunci când cânţi un cântec; o dată ce ai început, n-ar trebui să te gândeşti la el. După ce termină de desenat şi de colorat, închise ochii şi se uită în sus.
Era acolo.
îşi trecu mâna peste marginile şi curbele lui. Cu băgare de seamă, întrebându-se dacă s-ar putea prăbuşi, se aşează. Era sigur şi confortabil. Gabriel se ridică în picioare pe el şi dansă un pic. Il ţinea; era un scaun pe care puteai să-ţi aşezi fundul şi să te agiţi.
Când se întoarse la caietul lui de schiţe şi întoarse pagina, scaunul adevărat dispăru, dar îi rămase copia.

30

Cu cât se uita mai mult la ce desenase, cu atât mai tulburător i se părea. Narcise care făceau cu ochiul încercaseră să comunice cu el. Fraţi morţi vorbeau înăuntrul lui. Cu siguranţă, pământul se clătinase şi tremura pe axa lui. Cine-o să-l pună la loc înainte să se răstoarne în eternitate?
Ca să verifice dacă restul lucrurilor erau aşa cum le lăsase, cobori în salon şi o găsi pe Hannah uitându-se la televizor, cu ochii ei posaci licărind când şi când în camera întunecoasă.
— Hannah.
Ea se uită în jur, surprinsă.
— Ba!
— Ce? zise el, aproape recunoscător că auzea altă voce de om.
— Baie!
— Da.

Dădu drumul la apă pentru baie.
Putea s-o facă şi el, dar îi plăcea ca ea să se simtă capabilă, într-adevăr, biata femeie, din toţi oamenii, era doar conştiinţa mamei lui. Uneori se întreba dacă el credea despre Hannah mai multe decât credea ea despre el.
îl privea.
— Hainele alea – la mine dă-le.
— Ce-o să faci cu ele?
— Spăl.
— Hannah...
— Nu, mama ta zice – trei zile prea mult fără să speli rufele. în fiecare zi să schimbi hainele – a ordonat.
— Ştii că îmi ia câteva zile până ce încep să mă simt bine în ceva. Dacă mă gândesc la haine noi obosesc. Şi n-am o prietenă acum.
— Ţine!
îşi puse un halat şi-i dădu hainele lui.
— Totuşi, cum zice tata, nu purta niciodată ceva care e de-a dreptul ţeapăn. Hannah, el e un tip haios.
31
r
— Da?
— Ar trebui să-l auzi. O să-nţelegi când o să te întâlneşti cu el cândva.
— Mama ta zice, e nebun.
— Ce? Ea e nebună dacă vorbeşte aşa. Incruntându-se, Hannah aduse prosoape curate.
El închise uşa, se spălă repede şi se duse la el în cameră ca să mai scrie la „temă”. După ce Hannah îl verifică şi se duse înapoi să se uite la televizor, se strecură în camera mamei lui. Ridică albumele de pe podea, şi se uită şi se gândi, fiindu-i teamă că ar putea plânge.
Habar n-avea când urma să vină acasă mama lui; renunţase să mai aştepte fâsâitul şi foşnetul hainelor ei, dâra ei de parfum, legănarea, căderea şi gâdilătura părului ei, şi braţele ei în jurul lui, trăgându-l spre ea.

Samuel Beckett, a cărui piesă o văzuse la şcoală, montată de colegiul local, ştia el ce ştia: aşteptarea e o muncă dificilă, obositoare, probabil cea mai rea tortură dintre toate, care-i transformă pe oameni în acelaşi timp în victime şi în ucigaşi în mintea lor.
De când plecase tatăl lui şi ea îşi luase o slujbă, mama se schimbase în alte sensuri. Pentru început, achiziţionase o garderobă nouă.
Noaptea târziu, când venea să-l sărute, purta o haină cu un guler mare din blană, bijuterii şi pantofi cu toc înalt. Era însoţită de o simfonie de mirosuri noi: aerul de noapte al unor părţi de oraş necunoscute – credea că uneori poate simţi pe ea mirosul de East End, ca şi pe cel de after-shave, alcool şi marijuana. Adusese chiar, seara târziu, bărbaţi pe care el nu-i întâlnise-n casă. Se asculta muzică dată tare, se goleau sticle şi se dansa. Dimineaţa uita cine era el şi-i spunea „Scumpule”.
Acum, când era iar la el în cameră şi stătea culcat pe întuneric, auzi uşa deschizându-se uşor. Ii era teamă; deja fusese o zi prea ciudată.
— Gabriel, şopti Hannah. Eşti pe lumea asta?

32

— Pentru moment.
— Ceva de spus.
— Mama o să întârzie şi mai mult? • – Tata-l tău sunat.
— Tata? El era?
— Da.
— N-a vrut să vorbească cu mine?
— Dat mesaj să spună că vine să te ia mâine.
— Vine aici?
— Duce la loc lui.
— La casa lui peste noapte? I-a dat mama voie?
— Da.
— A zis ce i s-a întâmplat? Se simte bine?
— Nu. Nu mai pune întrebări. împachetează-ţi haina şi chiloţii.

Era prima dată când avea să stea cu tatăl lui. Gabriel sperase asta.
— Somn uşor, zise H arin ah. Pace mie, atunci pe mâine.
— Dispari.
— Ce?
— O expresie englezească: fie ca tu să dispari în vise frumoase.
— Pricep. Mulţumesc. Dispari şi tu şi Dumnezeu să-ţi binecuvânteze obrajii proaspeţi toată noaptea.
— Şi toţi obrajii tăi proaspeţi, Hannah.
i <Seipn8**@IIMII** G3@D
A doua zi după şcoală, Gabriel aştepta la fereastra salonului, cu Hannah în spatele lui. închise ochii şi când îi deschise tatăl lui era la poartă.
— Ura! strigă Gabriel. Ura, ura! Se întoarse spre Hannah.
— Vezi, a venit.
— Fără zgomote, zise Hannah. Se uita la tata cu duşmănie.
Chiar dacă ştia că mama lui Gabriel era la lucru, tata nu intră în casă, ci stătu pe trepte cu spatele la uşă, bătând tactul în vreme ce Gabriel îşi punea lucrurile de desenat şi albumele în rucsac.
Tata era neras, purta ochelari închişi la culoare şi îşi trăsese pe cap căciula de lână. Gabriel îşi aduse aminte cum îi spunea mama:
— Ai grijă: o să te creadă lumea un jefuitor. O înregistrare la politie e singura înregistrare pe care-o s-o faci!
— Iti jefuiesc eu fundul pe dată! îi răspunsese el, înşfă-când-o.
în zilele bune, era afectuos, întotdeauna tandru, pus pe sărutări şi îmbrăţişări. Dar mama spunea că era ne-îndemânatic şi nu ştia cum să atingă.
Sub căciulă, tata chelea; părul pe care-l avea era strâns cu un elastic pe care-l adunase de pe stradă. Restul era ciufulit şi creţ. Avea blugii rupţi – „ventilaţie", îi spunea el – şi purta nişte pantofi de pânză cu talpă de cauciuc,

care-l „săltau”. Credea că se îmbracă elegant când lua o pereche nouă din mai multe cutii asemănătoare pe care le ţinea în pivniţă.
— Hai să mergem, zise tata, grăbindu-se să-l scoată pe Gabriel din casă.
Hannah stătea la fereastră, mormăind:
— Dispari! Gabriel zise:
— N-am avut răbdare toată ziua. Două case-n loc de una. Acum o să fiu ca alţi copii.
Gabriel se gândea la copiii al căror părinte absent se simţea atât de vinovat încât devenea pentru totdeauna îngăduitor şi nu mai înceta să le dea cadouri.
— E un fel de apartament, nu o casă, zise tata. Spre surpriza lui Gabriel, nu merseră direct acasă la
tata, ci la V&A în South Kensington, trecând pe lângă borcanele şi oalele vechi într-o tăcere agitată pe care tata o numea „meditativă”.
Gabriel era obişnuit ca tatăl lui să-l ia să vadă ultimele lucrări – cele mai ciudate chestii – ale unor artişti tineri care trăiau în locuri ocupate ilegal, în apartamente şi în garaje abandonate. Gabriel se uitase la capete făcute din sânge, păr şi piele bătrână; văzuse animale disecate şi fotografii ciudate ale unor părţi ale corpului. Singura pânză pe care a văzut-o era cortul lui Tracy Emin. Gabriel învăţase că orice poate fi artă. Tatălui lui nu-i era ruşine să bată la uşa unor artişti tineri pe care-i admira şi să intre să „stea de vorbă”, pentru că ştia că ei fuseseră dornici 'să vorbească despre munca lor. Astăzi, totuşi, nu se simţea „iscoditor”.
Gabriel începuse să deseneze serios cu doi ani înainte, când tatăl lui abia lucra şi era acasă mare parte din timp. Nu existau artişti în familie, dar poate că Gabriel avusese ideea să se apuce de artă şi de făcut filme pentru că nu erau lucruri pe care tata să se fi gândit vreodată să le facă.
Spre deosebire de majoritatea muzicienilor, tata putea să citească notele, precum şi să cânte la mai multe

instrumente destul de bine. Casa fusese plină de chitare; tata avea şi un saxofon, un pian şi un set de tobe. Odată, într-un garaj din apropiere, începuse să-şi construiască propria harpă.
De la vârsta de paisprezece ani, tata cântase în multe formaţii cu părul lung, scurt şi acum, în general, pleşuve. Putea să cânte la un instrument în orice stil şi din gură doar într-unui. Mama lui Gabriel îi spunea Johnny-pe-cale-de-a-fi-faimos. Tata era suficient de isteţ ca să ştie că până la vârsta lui fie avuseseşi succes, deveniseşi bogat şi urmărit de avocaţi, paparazzi şi presă, aşa cum fuseseră unii din foştii lui prieteni, sau găseai altceva de făcut. „Altceva”, fireşte, era o recunoaştere a eşecului; „altceva” era sfârşitul.
Mai rău decât atât, după mama, era să joci biliard la bar în fiecare zi cu alţi „ demodaţi cu părul lung, îmbrăcaţi în blugi murdari”, spunând că ultima muzică de „beep-beep” nu-i ajungea nici până la călcâi muzicii lui Jimi sau a lui Eric. Grupul acesta de foşti, care, după cum a zis odată-n zeflemea Gabriel, abia putea să susţină o „conversaţie coerentă”, părăsea barul doar ca să participe la mtâlniri ale alcoolicilor anonimi. Mama, care-şi aducea aminte cum era să fii în centrul scenei rock, nu-i lăsa pe vagabonzii aceştia în casă. Seara tata se ducea acasă la prietenii lui ca să bea, să se ghiftuiască şi să fumeze iarbă.
Cel puţin tata nu încetase niciodată să îndrăgească muzica. Atâta doar că nu era plătit pentru ea.
încă mai cânta live cu prietenii aceştia, în baruri sau la petreceri şi nunţi, unde rumeni nu asculta şi oameni de vârstă mijlocie dansau fără să-şi mişte corpurile. Nu cu multă vreme în urmă fuseseră invitaţi să cânte într-un hotel unde oaspeţii luau cina. Era un loc pretenţios, dar se ceruse muzică din anii '70. Gabriel se dusese şi el să-i ajute să se instaleze, pentru că cea mai mare parte din

formaţie era într-o formă atât de proastă încât abia puteau ridica instrumentele.

36

Formaţia tatei cântase melodiile pe care milioane de oameni le îndrăgiseră când fusese el în trupa lui Lester Jones, dar unul câte unul invitaţii fuseseră alungaţi ca nişte refugiaţi din sufragerie, ducându-şi farfuriile, unii din ei mestecând încă, până ce rămase un singur bătrân roşu la faţă, care dansa în faţa formaţiei. Dansă până se prăbuşi în braţele unui doctor care stătea acolo.

Uneori, tata se întrista sau era ros de invidie faţă de puştii, nu cu mult mai mari decât Gabriel, care cutreierau posturile de televiziune naţionale, în topuri şi în revista *Helloi,* şi apoi dispăreau, luând cu ei o groază de bani, dacă aveau noroc.

Gabriel cântase şi la chitară şi la pian de când era mic, şi fusese într-o trupă a şcolii care cânta rock independent, vreme de câteva săptămâni. Nu putea să compună cântece şi nu evolua ca muzician. Privirea îndureratăde pe faţa tatălui lui – tata nu putea să suporte ca el să cânte prost – făcea ca totul să pară o crimă şi învăţatul imposibil. Era mai uşor pentru Gabriel să nu cânte şi, oricum, tata nu putea să sufere ca cineva să-i atingă instrumentele. Tata se uita la Gabriel pentru că îşi făcea griji ca nu cumva băiatul să scape cea mai bună chitară a lui. Când, spre uşurarea amândurora, Gabriel „se retrase”, lucrul care chiar îi lipsi a fost interesul pentru ceva important.

Intr-o zi, mama lui îl dusese să vadă o expoziţie de desene vechi şi noi la British Museum. După aceea, îi cumpără creioane şi un caiet de schiţe. Ca şi tatăl lui, Gabriel avu curând propriile lui obiecte „sacre”, obţinute ieftin din numeroasele magazine cu lucruri la mâna a doua din zonă: pensule, creioane, casete, aparate Kodak vechi. începu să-şi ia „obiectele” oriunde mergea, în ruc-sacul lui special. Dacă plasa ceva ca un creion sau un aparat de fotografiat între el şi lume, distanţa sau spaţiul

favorizau apariţia unor idei bune. El şi tatăl lui lucrau în paralel, mai degrabă decât în competiţie.
Când era frumos afară şi tata se simţea „iscoditor”, Gabriel şi tata mergeau pe bicicletă de-a lungul râului.
3©
Tata refuza să părăsească Londra: pentru el, restul ţării era un pământ sterp de bădărani şi nebuni care trăiau în mizerie şi în sărăcie. Din fericire, unele părţi din drumul de edec erau atât de izolate, încât aproape ai fi crezut că erai la ţară, dar doar la câteva mile de agitaţia şi de zgomotele oraşului.
Seara devreme, înainte de-a se duce la bar, tatăl lui exersa la instrumentele lui, la chitara lui bas, la chitara acustică, chitara electrică, la mandolină, chiar la vechiul lui banjo. Spunea că le simte privirea plină de reproş, tânjind ca el să cânte la ele. Le acorda timp tuturor.
în vreme ce tata cânta stând turceşte pe covor, fredonând pentru el şi sorbind bere, cu o ţigară fixată între degetele lui pătate, pe când porţiunile tari de came ale mânii lui drepte, unde ţinea jos notele, treceau peste semnele de pe gâtul chitarei, Gabriel lucra şi el. Desenă faţa şi mâinile tatălui lui; desenă chitarele şi feţele prietenilor lui de la şcoală; experimentă cu creioane, cu stiloul şi cu cerneală şi vopsele: el şi tatăl lui împreună, amândoi cufundaţi în ceva.
Era întuneric când ajunseră acasă la tata. Gabriel avea impresia că tatăl lui voia să ajungă acolo cât mai târziu posibil. Era o casă mare care stătea să se prăbuşească, felia tă în duzini de camere mici.
— E o clădire veche nemaipomenită, plină de trăsături originale, zise tata. Valorează milioane. Camera mea e mansarda, din vârf.
Gabriel scoase un aparat de fotografiat din rucsac.
— Stai acolo, tată, lângă stâlpul ăla putrezit.
— Mai târziu. Dă-l la o parte.
— Tată?

— Dă-l la o parte, am spus... Ai putea să observi... sunt nişte personaje ciudate aici. Ai învăţa multe dacă ai sta de vorbă cu ele. E un pic cam ca în anii '60.
— Mişto.
— Da!
38
Tatăl lui vorbea despre anii '60 cu reverenţă, aşa cum vorbesc alţii despre „război”: ca o vreme de fapte mari şi de încântare irepetabilă. Cumva, toate ferestrele de pretutindeni erau deschise şi, într-o „clipă universală”, albumul favorit al lui Dumnezeu, *Sgt. Pepper,* era cântat pentru prima dată. Multe din propoziţiile tatei începeau cu: „ într-o zi, în anii '60...”, precum „într-o zi, în anii '60, când jucam Scrabble cu Keith Richards – el era un adversar deosebit de tenace şi îi plăcea cuvântul «ridicol»...”
Gabriel se gândi că ar putea face un film despre tatăl lui, cu titlul: *Intr-o zi, în anii '60.* Gabriel bănuia că tata fusese într-adevăr destul de tânăr în anii „'60” şi că văzuse mai puţin din ei decât îi plăcea să spună. Dar taţilor nu le place să te îndoieşti de ei; taţii n-aveau umor când era vorba de ei înşişi.
În hol, tata zise:
— Acum, trage bine aer în piept, capul jos. Nu-i lift, îmi place s-o spun. Asta e o ocazie pentru o gimnastică de care ai mare nevoie.
Gabriel îşi ţinu capul în jos, dar nu putu să nu observe că mocheta fără culoare de pe scară era ruptă şi pătată. Când se uită în sus, văzu că pe fiecare palier erau toalete şi duşuri umplute cu apă. În afara camerelor, bărbaţi cu barbă în halate, cu turbanuri, fesuri şi căciuli păreau că vorbesc de la coadă la cap în limbi nedescoperite.
Tata îl urmă stângaci pe Gabriel, oprindu-se să se odihnească la fiecare cotitură. Avea un beteşug sau „o rană de război”, despre care le spunea uneori străinilor că o obţinuse în „lupta revoluţionară de a face lumea un loc mai bun, cu mâncare gratis şi marijuana pentru toţi”. De

fapt, „rana” lui avea o origine mai puţin nobilă, deşi – pentru unii – mai amuzantă.
Când ajunseră în sfârşit în vârf şi tata trebui să se oprească şi să se sprijine de un perete umed scorojit ca să-şi tragă sufletul, rămânând cu o urmă albă pe haină, Gabriel luă cheia tatălui lui şi o introduse în broască. Dar

broasca era blocată şi uşa era deja deschisă. Gabriel întinse mâna şi aprinse lumina de deasupra capului.
— Un locşor călduţ.
Respiraţia tatei părea că-i râcâie gâtlejul.
— Ar putea fi drăguţ, nu? Ce zici? Gabriel se uită în jur.
Tata nu era murdar, dar era genul care face curat într-o cameră în iulie şi e surprins în decembrie că iar e murdară. Nu-i vorba că ar fi putut face mare lucru cineva din camera aceea.
Vântul bătu în fereastra care zăngănea, ca un animal care încerca să intre; chiuveta din colţ era presărată cu scrum. Exista doar un pat acoperit de o plapumă şi o pătură.
Gabriel nu se putu abţine să se întrebe ce ar fi crezut Archie.
— Trăsături originale, hm? Ce e în camera cealaltă?
— Care cealaltă cameră? zise tatăl lui. Englezii nu încetează să vorbească despre proprietate. Preţul casei lor e preţul vieţii lor. Şi-ar vinde sufletul pentru o canapea. Ai văzut vreodată că ţin eu la posesiunile materiale? Te întreb, Gabriel, de câte camere are nevoie un om?
— Ei, una de stat şi una de ...
— Nu intra în detalii tehnice cu mine, băiete. Asta-i cea mai bună pe care am găsit-o la banii pe care-i am.
— Prietenii tăi au fost aici?
— Nu. Nici unul. N-am putut avea o petrecere cu cină, la drept vorbind. Totuşi, am scris scrisori. N-am crezut, când eram mai tânăr, că o să sfârşesc aici. Nu-s din cale-afară de netot. Nu-mi pot explica nici măcar mie însumi cum se întâmplă asemenea lucruri.
— E în regulă, tată.

— E foarte tulburător sentimentul brusc că viaţa ta s-a terminat deja, că-i prea târziu pentru toate lucrurile bune care ţi-ai imaginat că or să se întâmple.
— Nu e aşa, tată.
40
— Nu. Am tot încercat să văd ruptura asta ca pe un început, dar camera asta mă tot face să mă gândesc că am mai fost aici.
— *Déjà vu* sau reîncarnare? zise Gabriel. începi să crezi în ciudăţenii ...?
— Ce? Nu. încetează. Aşa arăta totul când eram copil, înainte ca lumea să se schimbe un pic ...
— în anii '60?
— Da, zise tata.
— Mişto.
Probabil că hainele tatălui lui erau în dulap. Ca muzică, tata adusese câteva casete şi doar o chitară acustică, lăsându-şi celelalte instrumente la un prieten, de teamă să nu-i fie furate din cameră.
— Ce faci aici?
— Ce face cineva oriunde? Mă ştii: dacă am nevoie de un cântec, îl cânt. Acuma ar trebui să-ţi dau de mâncare, altfel mama ta o să mă acuze de... ceva incalificabil. Era îngrijorată că te lasă să vii aici?
Gabriel nu voia să-i spună tatălui lui ce spusese mama cu o seară înainte, când îl trezise ca să stea de vorbă despre ziua următoare. Tata nu-l „disciplinase” suficient pe Gabriel; Gabriel megea prost la şcoală din cauza exemplului rău al tatălui lui. Hannah fusese adusă ca să îmbunătăţească procesul de „disciplinare”. Dacă erau semne de înrăutăţire, aveau să fie luate mai multe „măsuri”; şi, dacă în timpul vizitei lui Gabriel tata începea să bea, „trebuie să mă suni”, îi zise ea, „ şi o să te iau acasă. Dacă te deprimă sau e prea ticălos, sună-mă şi voi fi acolo”.
Gabriel zise:
— Nu chiar, tată. Cred că vrea să facă alte lucruri acum.

— Ca de exemplu?
— Nu-s prea sigur. Doar altceva.
— Bine, şi eu vreau tocmai asta de la tine. Hai să mâncăm, amice.

41

Pe singurul ochi de aragaz, Gabriel observase o conservă de ravioli desfăcută, neagră în jurul fundului şi cu o lingură în ea, probabil caldă încă.
— Stai, zise Gabriel.
Scoase din geanta lui nişte piuneze şi prinse imaginea scaunului galben deasupra patului tatălui lui.
Regreta că era copia unui alt tablou; ar fi vrut să facă ceva original. O să facă ceva original.
Intre timp, mergea scaunul galben.
Ii aduse aminte că voia să stea de vorbă cu tata despre „halucinaţii" şi alte scene ciudate şi coşmaruri care aveau loc în teatrul minţii lui. Vedea acum că tatăl lui era şi aşa împovărat.
Gabriel termină de prins tabloul şi observă că ochii tatălui lui erau la fel de umezi ca peretele.
— Magie, zise tata. Alte câteva aşa şi o să mă gâdil singur sub bărbie mai degrabă decât să-mi tai beregata. Eşti bun cu mine, îngeraş. Sper că, orice s-ar întâmpla, voi fi la fel cu tine. Cred că ar trebui să găsim un restaurant.
— Mişto.
— Nu mai spune asta!
La pizzerie tata nu mancă nimic, doar bău o bere şi se uită la Gabriel, punându-i întrebări despre şcoală şi prietenii lui. Gabriel nu ştia dacă tatei îi pierise pofta de mâncare; se gândi că tata nu-şi putea permite să mănânce.
Zise:
— Unde ai fost, tată?
— Da, scuze. Am încercat să-mi încep iar viaţa...
— De ce n-ai sunat? Am crezut c-ai devenit homosexual.
— Homosexual? Tata părea şocat. Apoi râse.

— Mi-aduc aminte că mi-ai spus că asta i s-a întâmplat tatălui prietenului tău Zak. într-o zi s-a trezit şi a hotărât că vrea să fie cu băieţi. De ce mi s-ar întâmpla mie? N-a colecţionat tatăl lui Zak întotdeauna ceainice? Şi spui că nu ştia că-i homosexual! M-a apucat vreodată pe mine
4«
o nebunie din asta după ceainice sau după asemenea obiecte fanteziste?
Gabriel îşi aduse aminte de tatăl lui Zak, care îşi vopsise şuviţe blonde în părul lui rărit şi purta tricouri albe strâmte cu un pachet de Marlboro vârât pe mânecă.
Zak şi Gabriel fuseseră prieteni din prima zi de şcoală, când descoperiseră nu numai că le plăceau aceleaşi filme şi acelaşi fel de muzică, ci şi că păreau să aibă aceiaşi duşmani.
Părinţii lui Zak erau cu stare; tatăl lui era editorul unei reviste de informatică şi mama lui era ziaristă. Zak fusese trimis la o şcoală de stat mai degrabă decât la una cu taxă „din principiu”. Deşi risca să nu primească nici o informaţie importantă la şcoală, cel puţin, se credea, pentru singura oară în viaţă, avea să se amestece cu oamenii obişnuiţi, primind o educaţie pentru care aproape că merita să plăteşti. Alţi câţiva copii se aflau în aceeaşi situaţie: părinţii lor erau politicieni sau actori, sau conduceau cinematografe de artă din zonă în care Gabriel şi Zak intrau gratis. Copiii aceştia erau terorizaţi pentru că erau „snobi”, de parcă ar fi dat de pomană sau credeau că fac o favoare şcolii venind la ore, apărând la o lecţie după ce mâncau de dimineaţă cu părinţii lor şi copiii altor celebrităţi în vreo cafenea la modă din Notting Hill unde modele, producători şi vedete de cinema primeau primele lor telefoane din zi. Copiii cei duri ştiau că nişte părinţi în toate minţile – dacă nu erau uluitor de privilegiaţi sau perverşi din punct de vedere politic – nu s-ar oferi de-a dreptul să-şi trimită copilul la şcoală.
Zak nu fusese niciodată sărac. Nu ştia cum este. Clasa mijlocie avea temeri diferite de ale celorlalţi. Nu urmau să

aibă niciodată nevoie disperată de bani; n-aveau să se prăbuşească niciodată pentru totdeauna.
Uneori, Gabriel era privit la fel ca Zak. Deşi nu se punea problema ca părinţii lui să-şi permită să-l trimită în altă parte, iar tatăl lui Gabriel nu venea la şcoală într-o maşină, ca alţi câţiva părinţi, ci pe bicicletă, aşteptând

afară cu o ţigară şi un ziar pe care-l trăsese dintr-un coş de gunoi, era încă privit ca o „vedetă rock" care cântase cu încă popularul Lester Jones. Era şi ridiculizat, şi admirat pentru lucrul acesta. Copiii cântau cântecele lui Lester pe terenul de joacă în spatele lui Gabriel. Acum Gabriel zise:
— Purtai strasuri şi machiaj.
— Bineînţeles că purtam! Eram un tip pop. Englezilor heterosexuali le place să poarte costume. Se numeşte pan-tomimă. Oricum, îl admir pe tatăl lui Zak.
— Da?
— Pentru că şi-a schimbat aşa viaţa. E un lucru important, nemaipomenit. E ciudat cum toată lumea pare că duce o viaţă de vagabond acum, în afară de cei din guvern, care trebuie să fie sfinţi. Şi de mine.
Spuse măreţ:
— Am avut o slujbă.
— O slujbă? zise Gabriel.
— Mă suprinde că eşti surprins. Am fost plătit bine – afară, în aer curat.
— Pentru ce?
— A fost doar o fantezie de-a mea. Gabriel, am fost un fel de hamal. Un curier pe bicicletă.
— Ce s-a întâmplat?
— Mi s-a părut foarte greu, foarte greu. M-am îmbolnăvit. M-a extenuat. Distanţele, traversând Londra, erau prea mari pentru mine. Habar n-aveam că oraşul ăsta e aşa de... ondulat.
— Cum adică?
— Al ciracului de deluros. Am crezut că o să-mi explodeze pieptul.

— Te-ai oprit?
— M-am... prăbuşit, într-un fel. Caut ceva pentru care ai mai multă nevoie de creier.
— Ca de exemplu?
— Nu pune atâtea întrebări. Cum merge filmul?
— Aproape e gata de filmare, minţi Gabriel. Tot ce am de făcut acum este să strâng bani pentru o cameră video.
— Mi-ar plăcea să te pot ajuta. O să-ţi fac rost de o cameră de undeva, promit. Avem nevoie de un dram – un dram de noroc. Spune-mi ce se mai întâmplă pe acasă.
— Avem o baby-sitter păroasă pe care-o cheamă Hannah.
— Ştiu. Am văzut că mă privea. Care a fost ultima ei slujbă, dădea drumul la gaz la Auschwitz?
— De fapt e imigrantă. S-a pierdut-într-un vis urât. În cea mai mare parte a timpului nu ştie unde este.
— Da, da, scuze. Şi femeia asta leneveşte în scaunele alea din piele pe care le-am luat la un preţ bun? Sper că nu le-a zgâriat.
— Deloc. Mama le-a schimbat cu o canapea nouă.
— Le-a schimbat! N-ai încercat s-o opreşti?
— Ştii cum e când îşi pune ceva în cap. Afară cu ele! Tata se uită în altă parte. Gabriel zise:
— Acum e la lucru, ca ospătăriţă. Ştii şi asta.
— A venit cineva?
— Poftim?
— în casă.
— Doar prieteni de-ai mamei – Norma, femeia aia grasă care spune întotdeauna: „Sărută-mă, prostule”. Şi celelalte femei – Angie şi celelalte – care poartă haine mari şi prea multe eşarfe.
— Vreo persoană pe care n-o cunosc? Străini? Gabriel scutură din cap.
— Nu, străini nu. Tata îşi bău berea.
— Mi-e teamă c-o să-i fie greu să supravieţuiască fără mine acolo ca s-o îndrum. Când sună ca să-mi ceară un

sfat, aş putea s-o refuz. O să înveţi că femeilor le place să creadă că se descurcă fără noi. Dar noi le dăm...
— Ce?
— Hm... stabilitate.

45

Gabriel împinse farfuria la o parte.
— Nu mai vreau.
Tata termină el pizza şi se şterse la gură cu mâneca.
— De ce te uiţi aşa la mine? zise Gabriel.
— în afară de păr, semeni atât de mult cu mama ta. Şi vorbeşti ca ea.
— N-am ce-i face, tată.
— Nu, nu, fireşte. Haide.
înapoi în cameră, Gabriel se aşeză pe marginea patului. Uitându-se la chitara acustică a tatălui lui, avu sentimentul că tata n-o atinsese de ceva vreme.
— Tată, vrei să cânţi?
— Nu cred. Cred că un X şi 0 o să ne înveselească. Iţi plăcea.
Gabriel îşi aduse aminte – parcă era doar cu câţiva ani după moartea lui Archie – că-l întrebase pe tatăl lui:
— La ce-s bune cântecele?
— Printre alte lucruri, ne fac să ne simţim mai bine, îi răspunsese tatăl lui, când ne merge atât de greu.
Remarca aceasta îl făcuse pe Gabriel să înceapă să creadă în foloasele distracţiei. Zise:
— Vreau să desenez un bărbat care cântă la chitară. E aici un tablou pe care vreau să-l copiez. Când cânţi tu... mă concentrez mai bine.
— Da?
— Te rog.
Era *Chitaristul orb* al lui Picasso, înfăţăşând un tip tras la faţă, cu mâini şi picioare lungi, cu faţa albastră, care nu cânta la chitară, ci se odihnea trist peste ea.
În vreme ce Gabriel îl studia, tatăl lui întinse mâna după cutia de bere şi după ţigări şi începu să cânte un blues cu ochii închişi. Cântă chiar şi un mic solo de chitară, expli-

când în felul lui mişcător, dar inevitabil pompos, cum cântecul era unul din cele mai vechi din muzica modernă.
— Trebuie să te stabileşti de-a binelea în adâncul tău când cânţi blues.
46
— Da. înţeleg.
Gabriel îşi deschise caietul de schiţe şi începu să deseneze. Uneori, când copia ceva, modifica tabloul original; de data aceasta îl înveseli pe chitaristul albastru, dându-i ochi şi plăcere pentru ceea ce făcea.
Se auzi o bătaie puternică în uşă.
— Opreşte-1! urlă cineva.
— Cine e? întrebă Gabriel.
— Opreşte-1!
— Sunt nebuni, zise tata. Camera de alături. Un loc neobişnuit, plin de personaje nebune.
— Ne rugăm! Gabriel zise:
— Din anii '60?
— Nu contează de când, zise tatăl lui. N-or să mai prindă secolul următor.
Urlă:
— „Rugaţi-vă mai departe, mămăicilor!”
Faţa tatei începea să se încreţească. Când se auzi iar bătaia, lui Gabriel i se făcu teamă. Acasă, tatăl lui arunca prin jur farfurii, cărţi şi discuri, totuşi nimic prea scump; putea să stea îmbufnat zile întregi sau să se plimbe furios pe străzi ore în şir. Făcea cinci paşi în susul străzii şi găsea pe cineva cu care să se certe. Dacă ar fi fost femeie, ai fi putut spune că-i isteric. În scnimb, era considerat „capricios”, lucru care, din cauza nuanţelor lui „artistice”, din nefericire i se potrivea. Oricând i se spunea, îşi ridica gulerul şi căuta o oglindă, un gest pe care Gabriel îl imita cu plăcere, de dragul mamei lui, spunând: „James Dean din Hammersmith.” întotdeauna o amuza.
Totuşi, cu Gabriel, tatăl lui se simţise aproape întotdeauna bine în pielea lui. Gabriel era lucrul de care fusese mereu mândru.

Tata îşi aruncă pe jos chitara, îşi scoase pantoful şi lovi cu el în perete.

47

— Lasă-ne în pace! urlă, sărind în sus şi-n jos. Dacă vrei să stăm de vorbă, hai să ne întâlnim pe hol, pizda mă-tii!

— Du-te dracului! strigă vecinul.

— Şi tu, şi tu! Caută-mă pe afară!

Gabriel încercă să-i distragă atenţia tatălui lui.

— Uite ce-am făcut!

Ţinea în sus caietul lui de schiţe. Tatăl lui se aşeză, ţinându-şi capul în mâini. În cele din urmă se uită la desen şi zâmbi.

— Frumos. Faci progrese. Hai să ieşim din cocina asta.

— Unde?

— Poate că ar trebui să ne uităm la televizor, hm? Câteva ore de stupiditate ne-ar putea calma. îmi vibrează nervii ca nişte coarde de pian.

— Păcat că n-am adus nişte casete.

Ani de zile se uitaseră împreună la filme. *Absolventul* era unul din preferatele lor, cu o coloană sonoră care le plăcea. Şi *Performanţă* – ţinut într-o carcasă simplă – Gabriel avea voie să se uite la el când nu era mama prin preajmă. Văzuseră de mai multe ori *Naşul* şi cea mai mare parte din filmele lui Woody Allen, mai ales *Cânt-o iar, Sam. Vară cu Monika, Viaţa mea de câine* şi toate filmele de Stan şi Bran, ca şi de Tarkovski, le ştiau pe de rost. Gabriel putea să repete dialogul în vreme ce era interpretat şi lăsa filmele să meargă, cu sonorul dat încet, în timp ce-şi făcea temele. Dacă fiecare cadru al filmului spunea o poveste, trebuia să se uite la ele de mai multe ori, până ce le ştia. Apoi începea să imagineze scena cu propriile lui personaje, care spuneau dialogul lui.

Gabriel se uită prin cameră, întrebându-se dacă televizorul şi video-ul erau ascunse într-un bufet.

— Unde-i televizorul?

—Jos. Nu-i televizor în camera asta. Ar fi ceva în plus. Ce-i în plus e afară. Ce-i în plus stă bine afară.

într-o cameră plină de fum de la parter, se uitară la un program despre aranjarea unei grădini, împreună cu câţiva străini preocupaţi care se holbau la televizorul prins de un braţ de fier care ieşea din perete.
Nu trecu mult şi pe Gabriel începu să-l doară gâtul de la atâta uitat în sus.
— Plictisitor, era gata să spună Gabriel, când observă că tatăl lui nici măcar nu se uita la ecran, ci, ca şi în cazul celorlalţi bărbaţi, părea că nu mai poţi vorbi cu el.
Un bărbat îmbrăcat într-un halat alb lung şi papuci care se răsuceau la vârf ca nişte semne de întrebare veni la uşă.
— La telefon.
— Tată.
Gabriel îi trase un ghiont tatălui lui, care se uita lung la bărbatul cu gluga trasă peste ochi.
— La telefon, repetă bărbatul.
— Cine e? se întoarse tata spre Gabriel. Nu că aş şti pe cineva!
— Poate că-i mama, zise Gabriel.
— Ce-o vrea? Să te controleze? Ţi-e bine aici, nu? Nu-i aşa că am avut grijă de tine?
— Da, zise Gabriel. Bărbatul zise:
— Lester. Tata se ridică.
— Lester? Ai zis Lester?
— Da. Cred că am zis numele ăsta de mai multe ori. Tata îl apucă de braţ pe Gabriel.
— Gabriel, băiete, e Lester – Lester Jones e la telefon pentru noi – chiar acum!
Gabriel îl urmă pe tatăl lui până la uşă şi se uită cum o ia în sus pe hol. „Rana lui de război”, pe care, lucru ciudat, o dobândise de fapt când era cu Lester, se vindecase în chip miraculos.
De la uşă, Gabriel îl urmări pe tatăl lui care vorbea însufleţit cu Lester. Observă că bărbatul care-l chemase

pe tata la telefon nu plecase, ci îl privea şi el pe tatăl lui, de la celălalt capăt al holului.
Tata termină de vorbit şi puse receptorul la loc.
— Gabriel – începu el.
Bărbatul cu papuci răsuciţi se duse la tata, îl apucă de umeri, îl împinse în perete şi îi flutură degetul în faţă. În vreme ce bărbatul îi vorbea, tata se zbătu şi îi lovi urechea. Când trecu altcineva, bărbatul îi dădu drumul.
Pentru o clipă, statură acolo, mormăind unul la altul. Gabriel era gata să-l atace pe bărbat cu pumnii şi picioarele; tata îi porunci să stea acolo unde era.
— Nu-i spune mamei de asta.
Alb la faţă şi tremurând, tata îl împingea pe Gabriel.
— Doar o să-şi facă griji. Promiţi?
— Bine. Dar ce voia?
— Las-o baltă! Ascultă: a dat norocul peste noi. Ştiam eu că aşa o să fie. Era Lester la telefon! Lester – care vorbea cu mine!
Când tata se simţea bine, vorbea de vremea în care cutreierase lumea, cântând la chitară bas pentru Lester Jones în Leather Pigs, cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani în urmă.
Deschidea o cutie de pantofi plină de fotografii şi imagini tăiate din reviste şi din ziare, cu el şi Lester împreună. Pe atunci Lester era una dintre cele mai mari vedete pop din lume, era idolatrizat şi urmat de milioane de fani în zeci de ţări, cântecele şi stilul erau imitate de multe alte trupe. Ca majoritatea eroilor pop, Lester prezenta ca ingrediente esenţiale tandreţea şi violenţa, şi nu era complet nici băiat, nici fată, schimbându-se încontinuu în vreme ce se exprima şi se pierdea în diferite deghizări.
În lumea aceasta dinainte ca Gabriel să se nască, oamenii făceau lucruri mai ciudate decât păreau acum. Pe tata îl distra să se laude că „se ducea la culcare în Mem-phis şi se trezea în San Francisco”. Purtase un costum argintiu descheiat în faţă ca să arate un piept păros pe care sălta un medalion greu. Avea umeri cu perniţe pe

care se odihnea părul lui creţ – atât de bogat, încât Gabriel se întreba de unde făcuse rost de perucă – şi fard de ochi închis la culoare, aplicat doar „aproximativ”, precum şi ceva care semăna cu cerceii bunicii lui. în picioare, inevitabil, tata purta cizme cu tălpi înalte.
Mama, care tocmai părăsise şcoala de artă, îi ajuta la costume. Aşa se întâlnise cu tata, ea, în genunchi, măsurând partea interioară a piciorului pentru o pereche de pantaloni din satin roşu, deşi el ceruse doar o jiletcă pestriţă.
Pantofii cu tălpi înalte, Turnurile acelea Eiffel ale încălţămintei cu lumini intermitente în tocuri, fuseseră cu ghinion. Lester şi Leather Pigs cântau o gigă în nordul Finlandei. Era întuneric pe scenă şi Rex, care se aprinsese peste măsură când o femeie din public îşi dezgolise pieptul, încercă un tremurat imprudent. În mod normal, când era pe scenă, nu se mişca deloc; Lester făcea asta din plin pentru toată formaţia.
Deodată, Rex îşi luxă glezna. În vreme ce se zbătea saşi păstreze echilibrul, văzu că Lester îi zâmbea, imaginându-şi că Rex dansa. Rex se prăbuşi de pe cizmele lui cu tălpi înalte şi se pomeni zvârcolindu-se pe podeaua scenei ca o insectă rănită. Nişte fani care se urcară pe scenă alergară imediat la el. Dar, în loc să-l ducă repede la spital, încercară să-l reaşeze pe Rex astfel încât să completeze giga, sprijinit ca o podoabă sfărâmată între două microfoane.
Se constată că piciorul şi glezna lui Rex erau rupte. Fanii sugerară ca pentru restul turneului Rex să fie susţinut de un ham suspendat de tavan, cam ca o marionetă. Rex n-a fost de acord cu o asemenea umilire; în vreme ce formaţia termină turneul, el se întoarse acasă.
Până să se vindece Rex, Lester se apucase de un stil de muzică diferit: cu pantofi mai joşi, cu melodii mai potolite şi cu păr mai închis la culoare. Când Rex îl imploră pe Lester să-l lase să-l însoţească iar, Lester insistă că voia

un sunet diferit şi muzicieni mai puţin hirsuţi. Rex se oferi să-şi radă corpul, dar nu mai lucră niciodată cu Lester.
Tata văzuse cum se cântă o gigă întâi în adolescenţă. Nu trecu mult şi începu şi el să cânte live. îi plăceau teama şi nerăbdarea de a merge pe scenă cu o formaţie, şi zgomotul mulţimii, şi adoraţia din partea ei. îi plăcea să vadă oraşe şi săli de concert diferite. începu să înţeleagă nevoia actorilor de a juca; ştia, de asemenea, că nu făceau niciodată acelaşi lucru în fiecare seară. Credea că publicul înţelege că lucrurile pe care le cânta el erau diferite, sau dificile, sau ironice, sau erau doar ce se cerea atunci.
După o gigă bună aveau loc petreceri şi nebunii din spatele scenei. Tata spunea că pe atunci îţi erai propriul drog, iar intoxicarea dura mai multe ore, deşi nu trecea mult şi trebuia s-o repeţi. Tata crezuse că viaţa lui avea să fie o existenţă de „marinar", izolată de complicaţiile abrupte ale lumii de fiecare zi, precum datoria de a pregăti de mâncare sau de a stabili relaţii care supra-vieţuiau la lumina zilei.
După accident, merse, vreme de un an, în turneu cu Charlie Hero, un urmaş de-al lui Lester Jones a cărui muzică semăna cu a lui Jones. Dar tata îmbătrânea. În formaţiile cu care cânta, deşi adesea era cel mai bun muzician, era pus să stea la marginea scenei, în umbră, unde îi era frig şi trebuia să poarte şosete groase; n-a fost filmat pe casete, pentru că era prea urât şi, în cele din urmă, n-a mai fost deloc luat în formaţii.
înainte de accident, tata era cunoscut ca Fred cel Stabil. Spre deosebire de mulţi muzicieni, rareori bea sau folosea stimulente. Dar după aceea era cunoscut ca Rex Neobositul. Lumea spunea că nu mai putea să stea iar în picioare neajutat, fără o băutură în mână.
După telefonul de la Lester, tata cumpără nişte beri ca să sărbătorească. Iar se grăbiră să urce pe scări şi se întinseră împreună în patul de o persoană.

— îmi place un pat tare, zise tata.

— Ne face bine la spate.
— Chiar aşa.
— Tată, îţi curge sânge clin ureche.
Gabriel aduse un prosop ud şi spălă urechea tatălui lui.
— Acum stai nemişcat.
— Chiar era Lester Jones. A primit scrisorile mele.
— îi scrii?
— Dintotdeauna. Am stat în închisoare cu managerul lui într-o noapte. îl ţin la curent pe Lester cu ce se întâmplă în lumea reală şi aşa mai departe.
— Dar tu cum ştii?
— Nu fi obraznic.
— Nu ştiam că-i scrii.
—- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine. Mă duc în cafenele cu ceilalţi oameni bătrâni şi pur şi simplu scriu orice. Copiii văd doar o mică parte din părinţii lor.
— O, zise Gabriel. O să mă şochezi? Ar trebui să merg la un psihiatru?
— Am trecut prin asta, amice. Când înnebunesc părinţii, îşi duc repede copiii pe canapea. Nu asta i s-a întâmplat lui Zak?
— Mda, când babacul lui a ieşit – la o masă de prânz, duminica –, Zak a fost trimis la un tip care i-a pus întrebări scârboase şi i-a spus să se exprime.
— Şi el s-a exprimaf?
— Atât de bine, încât mama lui i-a interzis să se mai ducă şi i-a spus psihiatrului să vadă un psihiatru. Ea crezuse că asta o să-l facă pe Zak bun, nu rebel.
Tata râdea.
— Din fericire pentru tine, noi nu ne putem permite chestia asta ciudată. Şi tu eşti un copil frumos, îngeraş.
Continuă:
— Lui Lester i s-a cerut să lucreze la autobiografia lui. Singura problemă e că are capul plin de găuri. Tot ce-am

pierdut eu e părul. Lester are nevoie să i se aducă aminte ce tovarăşi apropiaţi eram şi cum l-am ajutat să facă

înregistrările alea. Acolo-i vorba în parte de sunetul chitarei mele. Eu sunt cel care i-a spus să fie îndrăzneţ. „Mergi mai departe”, spuneam tot timpul. „Fii cât de nebun pod.” întotdeauna mi-aducea aminte de Orson Welles.
— Poftim? Adică tânărul Welles sau bătrânul? Când o să-l vezi?
— Când o să-l *vedem,* vrei să spui?
— Mă iei şi pe *mine?*
— Mâine dimineaţă.
— Trebuie să merg la şcoală. Tata şovăi.
— Ai făcut mai mult decât destulă şcoală. Lester e mai important decât algebra. Promite-mi că n-o să-i spui mamei.
Tata începu să răsucească o ţigară.
— Nu-i spune nimic despre mine, decât că mai zvâcneşte încă viaţa în bătrânul tău tată.
Cu doi ani în urmă, toţi trei merseseră să-l vadă pe Lester cântând pe un stadion de fotbal. El, mama şi tata petrecuseră ziua căutând prin cutii ca să se îmbrace în haine „Lester”, haine din anii *‘70,* strasuri şi machiaj, aplicat de mama. Fireşte, Lester intră pe scenă purtând un costum închis la culoare, deşi purta pantofi cu tocuri înalte. Pe Gabriel îl duruse să-l vadă pe tatăl lui printre traficanţi de bilete şi o mulţime isterică, una care tot împingea, până la glezne în gunoiul de pe podea, înconjurat de oameni care purtau tricouri cu faţa lui Lester pe ele, ştiind că tata ar fi putut cânta rock pe scenă.
— Tată, poţi să-mi spui cine era bărbatul ăla?
— Care bărbat?
— Cel care te-a împins în perete. Ce voia?
— Nu întreba. Vrea... doar bani. A fost destul de bun şi m-a împrumutat cu ceva acum câteva zile, când mergeam

pe bicicletă pentru companie. Am crezut că o să pot să i-i dau înapoi.
— Şi o să-i dai?
— Cred că acum o să ne fie bine.
54
— Cum?
— Lester o să aibă grijă de noi. Sunt sigur de asta. în câteva săptămâni o să plec de aici. Poate în câteva zile. O să trăim pe picior mare! Mă gândesc să te duc un pic la New York.
— New York!
— Intrăm în zona de distracţie! Acum haide să intrăm în patul ăsta.
Gabriel şi tatăl lui se dezbrăcară până la chiloţi şi intrară în pătuţ. Copil, lui Gabriel îi plăcea să doarmă ghemuit între părinţii lui; trebuiseră în repetate rânduri să-l pună iar în patul lui rece. Acum i-ar fi plăcut să aibă propriul lui pat, pentru că printr-un sughiţ, un vânt şi o zmucitură, tatăl lui trase plapuma peste el, nedându-şi seama că lui Gabriel îi rămânea să se acopere doar cu un cearşaf subţire.
Tatăl lui era încântat, întrebându-se cu voce tare dacă Lester i-ar putea oferi o slujbă în formaţia nouă cu care mergea în turnee; sau poate că voia să audă unul din cele mai noi cântece ale tatei sau chiar să scrie unul cu el. Tata devenea visător după ce fuma ceva.
Apoi tata începu să-şi imagineze tipul de apartament – într-un bloc elegant, cu portar – pe care l-ar cumpăra cu banii obţinuţi din afacerea asta.
— Lucrul pe care mi-l doresc e ca într-o zi, zise tatăl lui, tu şi cu mine să stăm iar împreună.
— Vrei să spui că te gândeşti să vii acasă?
— De ce? Mama tot spune că vrea să mă întorc?
— Nu tocmai.
— Vezi. Ceea ce vreau e propriul meu loc şi să vin acasă după ce-am cântat undeva, ştiind că tu eşti acolo uneori, fiule. Abia aştept.

Gabriel încercă să-l îndepărteze pe tatăl lui de aceste speculaţii aducând vorba de muzică.
Nu trecu mult şi tata început să „monologheze” despre Beatles, Jimi Hendrix şi Doors; despre muzică soul şi

Aretha Franklin, Nina Simone şi Supremes. Vorbea despre cum funcţionau împreună versurile şi muzica şi despre contextul cultural şi politic al muncii.
Când în cele din urmă tatăl său adormi, mormăind încă despre cum alămurile de pe un disc sunau mai bine decât pe altul, Gabriel putu în sfârşit să se relaxeze. Se gândi la pictură şi la Degas şi apoi la fetele lui Degas. Nu putea să doarmă din cauza unei erecţii. Se masturba repede – având grijă să nu-l stropească pe tatăl lui – şi se strecură afară din pat.
Auzi uşi trântite în adâncurile casei; cineva râse multă vreme; avu impresia că aude cum se sparge o fereastră şi un şobolan care zgâria în spatele plitei; văzu, sub ziar, colţul unei reviste pornografice mototolite şi citi cuvintele „dincolo de melancolie”. Se gândi la doi băieţi ale căror mame erau moarte, Lennon şi McCartney, în camera din faţă a lui Paul, care scriau cântece toată după-amiaza, cu chitarele în poală, dorindu-şi să fie cei mai buni. Ii şopti lui Archie, dar nici măcar el nu răspunse.
Toţi dorm; toţi sunt în siguranţă. Nu şi Gabriel, nu în seara asta, cu atâtea lucruri la care să se gândească.
Deschise fereastra, termină ţigara tatei şi o aruncă jos, în stradă, uitându-se cum se împrăştie şi se sting în întuneric scânteile mici.
Stând pe pervaz, lângă laptele şi adidaşii tatei, şi uitându-se afară peste West London, îşi luă caietul de schiţe şi creioanele şi-l desenă pe tatăl lui care dormea cu gura deschisă, cu sforăituri mici, ca baloanele, care îi ieşeau din gură în camera rece. Intre timp, în oraşul acesta, nu departe, Lester Jones trăia şi respira, gândindu-se la Rex. Mâine avea să-i vadă pe amândoi.
J

6@i**[p3fl** ©Di!!iflOceS
Gabriel se trezi singur, trase perdelele de plasă murdare şi frecă o porţiune de fereastră. Era o zi strălucitoare, luminoasă.
Se gândi că tata se trezise de dimineaţă ca să se spele şi să se bărbierească înainte de a sta la coadă în faţa băii. Se deschise uşa şi tata intră în cameră cu ceai şi pâine prăjită rece, pe care Gabriel o mancă repede, stând pe pat.
Gabriel aproape că uitase numeroasele gemete grele, tuşituri, bolboroseli şi autocritici mormăite cu care începea tatăl lui dimineaţa. Apoi Gabriel îşi strânse lucrurile în vreme ce tata îşi tăia favoriţii cu nişte foarfece boante într-o oglindă aburită. Gabriel observă că mâinile tatălui lui tremurau. Euforia pe care o avusese tata cu o seară înainte fusese înlocuită de nelinişte – tot se trăgea de nas şi de urechi şi scotea afară limba ca o şopârlă.
Holbându-se în oglindă, spuse deodată:
— Uite, am şi coşuri. Aici, sub nas, o grămadă. Aproape că am ieşit la pensie şi am mai multe coşuri decât tine.
Tata îl făcea pe Gabriel să fie încordat.
— Parcă am merge în vizită la rege sau la prinţ, zise el.
— Da, atâta doar că Lester şi-a obţinut locul prin munca lui, mai degrabă decât a altcuiva. Când te gândeşti că o persoană poate trăi ca el.
— Ce vrei să spui?
— Ca un om liber. Poate să cumpere o casă în orice oraş din lume. Poate să se uite la gheţari şi la deserturi oricând

vrea. Poate să aibă o întâlnire cu orice persoană. Savanţi, muzicieni şi psihologi aleargă la el dacă le-o cere. Şi de ce? – De ce?
Gândindu-se bine, tata îi spuse că Lester avea lucrul pe care-l dorea toată lumea, ceva mai rar decât rubinele sau chiar abilitatea de a face bani, forţa din centrul lumii care făcea să se întâmple lucruri preţioase şi importante. Şi anume imaginaţia sau talentul lui. Acesta era darul lui.

Nimeni nu ştia, nici măcar acum, de unde veneau şi cum funcţionau asemenea abilităţi sau o asemenea putere. Asemeni dragostei, nu putea fi forţată, închisă într-o sticlă, transferată sau analizată. Cu siguranţă, oricine ar putea să-şi dea seama cum s-o producă sau s-o mărească ar fi mai recompensat decât oricare altul din istorie. Cum să nu fie tata şi Gabriel intimidaţi?
— Ce s-a întâmplat, tată?
Tata se uita de sus în jos la Gabriel.
— Bagă-ţi cămaşa în pantaloni. Nu puteai să-ţi aduci nişte haine mai bune?
— Am venit doar ca să te văd pe tine. Tata îl trase de păr pe Gabriel.
— Nici măcar nu ţi l-ai pieptănat?
— Nu-l ating niciodată, ştii doar. Sunt superstiţios!
— Piaptănă-1! zise tata.
Gabriel cufundă pieptenele tatălui lui în încâlceala blondă şi se uită în sus. Tata zise:
— Dar nu arată deloc altfel!
— Lasă jos ţigara aia, zise Gabriel. Ce-ar zice mama? întotdeauna mă avertizează împotriva chestiei ăsteia.
— Ai dreptate, zise tata, ascunzând-o la spate. Cred că ar trebui să plecăm.
Scoaseră bicicleta tatei de unde era legată cu lanţuri de nişte şine în apropiere şi Gabriel se cocoţă pe ghidon, cu geanta în spate. întotdeauna se suise pe bicicleta tatei sau îl urmase pe a lui.

57

— Drept înainte până dimineaţa, anunţă Gabriel, aşa cum îi plăcea când ei doi porneau la drum împreună.
— Pregăteşte-te să-ţi pierzi mustaţa! îi răspunse tata. Gabriel era greu acum şi tata trebuia să stea în picioare pe pedale cu capul sus, ca cineva care încearcă să se uite la distanţă. Gabriel se gândi că ar fi progresat mai rapid dacă ar fi făcut schimb de locuri, dar nu era un moment bun ca să rişte descurajându-l pe tatăl lui.

înaintară prin trafic până ajunseră într-o parte mai puţin sărăcăcioasă a oraşului, în care maşinile erau mai rapide, clădirile mai arătoase şi oamenii îmbrăcaţi în haine care li se potriveau, aveau tunsori moderne şi corpuri scumpe.
Tata legă bicicleta de un stâlp de iluminat de la capătul străzii. Apoi merseră pe jos sau „o luară la picior”, cum zicea tata. Tata nu voia să fie văzut venind acasă la Lester pe o bicicletă rablagită, deşi Gabriel se întreba cine exact îşi imagina tatăl lui că ar putea să-i vadă. Nu credea că Lester o să stea pe stradă în afara hotelului.
— Asta-i locul. Faţa tatei luă o expresie mirată. Uite. Acolo. Ţi-am spus.
Gabriel urmări privirea tatălui lui în susul drumului. Era o mulţime pe trotuar în faţa a ceea ce presupunea el că era hotelul lui Lester.
— Haide, îi zise tatăl lui. Să mergem.
Gabriel observă, în vreme ce se apropiau, că mulţimea era formată din mulţi bărbaţi şi femei de vârste diferite care purtau haine pe care Lester le lansase cu mai bine de douăzeci de ani înainte, de parcă Dumnezeu desenatorul ar fi pus ca Lester să fíe urmărit, pe viaţă, de imitaţii batjocoritoare care să-i zgândărească mândria.
Mai puţin ciudat, dar mai ameninţător, era un fel de grup de fotografi cu seturi de echipamente după ei, din care unii stăteau pe cutii ca să aibă o privelişte bună către ceea ce părea a fi un zid de cărămidă.
Deşi tata era la fel de surprins ca Gabriel de toate astea, îi plăcea şi lui.

58

— Aşa era şi pe vremuri, băiete. Se apropiau. Oriunde mergeam, erau mulţimi de oameni care ne făceau cu mâna şi strigau şi voiau să ne atingă.
— Şi pe tine?
— Şi pe mine, mă tem că da, blegule. Am avut succes când eram prea tânăr. La douăzeci şi cinci de ani aveam tot ce poate folosi un copil şi multe pe care un copil nu le putea folosi.

Gabriel şi tatăl lui şovăiră la marginea mulţimii. Fotografii se întoarseră şi se holbară la tatăl lui Gabriel, cu aparatele Nikon şi Canon ridicate, cu lentilele proiectate în afară.
— Mă iertaţi, zise tata.
Nu se mişcă nimeni. Urmă o pauză nedumerită.
— E cineva important? întrebă o voce.
— Este? Este? ziseră alţii.
— Nu, nimeni, sună răspunsul autoritar, în cele din urmă.
— Nimeni, zise cineva, în ecou.
— Nu, nimeni.
Un oftat de dezamăgire trecu prin adunare.
— Suntem cineva.
Tata îşi puse mâna pe braţul lui Gabriel. Şopti:
— Dacă ne întreabă cineva ceva... spui „Nu comentez”. Da?
— Nu comentez, repetă Gabriel.
— Aşa. Şi când chiar îl vedem... pe Lester?
— Da?
— Nu spui mare lucru.
— Nu vorbesc?
— Ei, un pic.
Tata avea pe piele broboane de sudoare ca pereţii din camera lui.
— O, Doamne, gemu el. A trecut multă, multă vreme!
— Ăsta-i hotelul?
59
Gabriel vedea doar un zid lung, întunecat, înalt, cu o uşă verde fixată în el. încuietoarea din alamă avea forma unui cap de maimuţă.
— Sigur că ăsta e.
Trecură prin mulţime. Gabriel observă că fanii aveau faţa lui Lester, uşor remodelată, de parcă Lester le-ar fi lăsat moştenire feţele lui vechi, pentru că nu le mai folosea.
— Nu comentez, îngână tata.
— Nu comentez, murmură Gabriel. Nimeni nu-i întrebase nimic.

Se deschise uşa, un bărbat îmbrăcat în gri o ţinea pentru ei.
— Harold Steptoe? zise tata.
— Harold vă aşteaptă, zise bărbatul. Tata îi şopti lui Gabriel:
— Ăsta-i numele pe care-l foloseşte întotdeauna în hoteluri Lester.
Fură conduşi peste prag şi uşa se închise în spatele lor.
Gabriel, cu tatăl lui lângă el, se pomeni că stă într-un loc aproape gol.
Se lăsă o tăcere adâncă în hotel; locul era aşa de elegant, încât părea că nimic nu distruge austeritatea rafinată a nimicului aşezat pe nimic, în afară de – pe un raft invizibil – o vază albă care conţinea o singură floare albă.
La distanţă, persoane mititele în pijamale cenuşii şi papuci începură să se îndrepte încetişor, ca nişte mandarini chinezi care ieşeau din hipnoză.
Una dintre ele, o tânără, înainta spre ei.
— Lester vă aşteaptă, zise ea, sosind palidă, cam fără suflare şi mai în vârstă decât în momentul în care pornise. Pe aici.
Pe când o urmau, Gabriel se gândi cât de uşor ar fi fost să dispară într-o asemenea întindere de nulitate, până ce îşi dădu seama că ea îşi croia drum urmărind un şir de pietricele gri de pe jos. Apropiindu-se de un zid alb

simplu, o luă brusc la stânga şi trecu pe sub o boltă, traversând un coridor unde din loc în loc văzură bodyguarzi în negru, care-l apărau pe Lester de nebuni care voiau ca el să fie un zeu.
Fata bătu la o uşă şi apoi plecă.
Le deschise chiar Lester, care purta un kimono din mătase verde.
El şi cu Rex se îmbrăţişară.
— Ce-ţi face glezna?
Lester îi luă în cameră. Se întoarse spre Gabriel.
— Ţi-a spus Rex cum s-a întâmplat?

— De multe ori.
Tata începu să sară în sus şi-n jos într-un picior.
— S-a vindecat de tot! Sunt puternic ca o girafă! Uite! Sunt gata iar să plec în turneu!
Gabriel îl luă de mână pe tata, ca să-l liniştească.
— Bine, zise Lester. Eu nu sunt!
Avea faţa ascuţită şi luminoasă ca un tăiş; avea un ochi căprui şi unul albastru, cu licăriri galbene prin el.
Gabriel văzu, în cealaltă cameră, o femeie tânără, cu picioarele goale, care stătea la o oglindă, în timp ce doi bărbaţi în saronguri portocalii, cu gurile pline de agrafe, îi mângâiau părul.
Lester îl conduse pe tata la o masă din colţ.
— Lasă-mă să profit de creierul tău cu viaţă lungă, maestre, zise el. încerc să scriu un fel de memorii. Trăsniţii pe care i-am chemat aici din trecut şi-aduc aminte pentru mine! Acum...
Vorbiră despre vremurile vechi şi Lester îşi luă notiţe. Gabriel îşi scoase caietul de schiţe şi continuă să lucreze la portretul tatălui lui pe care-l începuse cu o seară înainte.
Se tot uita la Lester, pe furiş şi nu chiar pe furiş.
Cum putea să scrie cântece ale căror versuri le ştiau oameni din toată lumea? De ce continuau oamenii să-i cumpere discurile? De ce, când cânta live, oamenii stăteau la coadă toată noaptea ca să-l vadă? Cum dobândeau

oamenii asemenea puteri? Oare secretul se găsea în părul lui Lester, care cu siguranţă era nemaipomenit şi vopsit într-un roşu rubiniu? Sau magia se găsea oare în degetele lui albe, lungi, subţiri, cu unghii rotunde, curate?
Intre timp, Lester ascultă amintirile tatei, sprijinindu-se întâi în faţă şi apoi din ce în ce mai în spate. Tata începuse o povestire despre o noapte petrecută într-un oraş din nord în care era implicat cineva care vomase peste

valiza lor. Lester, care părea el însuşi că izbucneşte în interior, căuta inspiraţie.
— Hei, hei! zise el deodată. Ascultă, Rex. Ştii, tocmai am terminat un disc nou. Cred că-i cel mai bun din câte am făcut în ani de zile.
— Ştiu tot ce ai făcut. Abia aştept să-l aud pe ăsta, zise tata.
— Vrei să-l auzi chiar acum? Tata părea confuz.
— Nu înainte să fii gata. Oricum, continuă el, Plucky, Twang chitaristul şi cu mine tocmai trăseserăm la motelul ăsta şi o provizie de iarbă supermişto fusese livrată...
Lester zise:
— Niciodată n-am fost mai pregătit. Am o casetă – chiar aici!
Introduse caseta într-un aparat mic de pe masă.
— Nu există listă cu melodiile. Apucă o bucată de hârtie.
— Ştiu ce-o să fac: O să scriu titlul cântecului şi tu o să-ţi aşterni gândurile dedesubt.
— O idee nemaipomenită.
Tata începea să fie iritat, dar ce putea face?
Lester îl lăsă pe tata lângă casetă, sugând capătul unui creion, şi îşi făcu drum spre Gabriel. Ceea ce nu era uşor, pentru că podeaua abia se vedea din cauza unor coli de hârtie de dimensiuni diferite acoperite de mâzgălituri, de-sene, însemnări şi poeme în multe culori.

62

Gabrielîşi amintea, din ce vorbise cu tatăl lui, că Lester fusese pictor înainte de a fi o vedetă pop, şi continuase să picteze şi să expună.
— Mesele nu-s suficient de mari pentru mine, zise Lester. Prefer podelele, pe care pot să ajung la lucruri.
Gabriel simţi că ochii de culori diferite ai lui Lester erau aţintiţi asupra lui.
— Ce voiai să spui? Gabriel roşi.
—Mă gândesc că-mi aduce aminte de dormitorul unui copil.

Se aşteptă ca Lester să se simtă jignit. De-a curmezişul camerei, Gabriel văzu cum fata tatălui lui se strâmbă de stânjeneală şi teamă.
Lester râse.
— Da, am fost crescut spunându-mi-se să fiu curat, dar am fost în stare să mă învăţ să fiu murdar şi dezordonat, zgomotos şi gălăgios. Mi-a luat ceva! Băieţii buni nu dobândesc nimic! Asta fac ca să-mi câştig pâinea – acopăr bucăţi de hârtie. Uite, uite!
Lester se aşează în genunchi şi arătă o coală de hârtie.
— Am găsit creioanele astea noi. Asta am făcut azi noapte.
Gabriel zise:
— Dar asta fac şi eu.
— Ce vrei să spui?
Gabriel sări şi aduse caietul de unde-l pusese.
— Uite.
Lester se uită la desen.
— Ce mai ai acolo?
Gabriel îi dădu cartea. Lester se uită la ea, pagină cu pagină.
Gabriel îi explică:
— Ca şi tine, am scris pe desene.Unele din ele sunt fotografii.
îi arătă o pagină lui Lester.
63
— Am desenat narcisele astea pentru tata şi le-am pus lângă fotografii. Apoi am scris de-a curmezişul lor poeme despre narcise în culori diferite, astfel încât tata să ştie ce vreau să spun. Totul a funcţionat împreună în mintea mea ...
— Ai pus totul laolaltă în desen.
— Da.
Lester continuă:
— Scriu cântece, dar nu ştiu cum. Când îmi vine o idee, o scriu şi o introduc în cântec. Ce altceva face imaginaţia decât să vadă ce nu-i aici?

— Am multă, zise Gabriel. Uneori mă gândesc că înnebunesc cu toate chestiile care-mi vin în minte.
— O, toată lumea e nebună. Dar unii oameni pot face lucruri interesante cu nebunia lor.
Lester se uita la Gabriel.
— Eşti talentat, îi zise. Ţi-o spun eu – şi acum o ştii pentru totdeauna. Ascultă-mi vocea şi du cu tine cuvintele astea oriunde ai merge.
— Nu ştiu. Doar stau jos în fiecare zi şi încep.
— Aşa se face. Talentul poate fi un dar, dar tot trebuie cultivat. Imaginaţia e ca un foc sau ca un cuptor; trebuie să fie întreţinută, hrănită şi îngrijită. Un lucru îl aprinde pe altul. Ţine-o tot aşa.
— Chestia e, zise Gabriel roşind, că am copiat alţi artişti. Nu ştiu de ce... mă inspiră, presupun. E greşit?
— E important ce faci cu obiectele furate. Dacă iei un lucru şi-l foloseşti, atunci merită. Dacă doar îl copiezi şi rămâne la fel, atunci n-ai făcut nimic.
Gabriel era încântat.
— Cum începeţi?
— Aşa.
Lester luă un creion şi trasă pe hârtie o linie, urmată de altă linie. Scrise un cuvânt; urmară mai multe cuvinte.
— Nu poţi să determini un vis sau o erecţie. Dar poţi să intri în pat, zise el. Pun pe hârtie orice chestie nebunească

atunci când îmi vine în minte. Porci sălbatici, fauni, chitare, feţe... în vis se fac cele mai nebuneşti conexiuni! Dacă ştiu unde merg, cum o să mă pierd pe drum? Când fac asta dispar. Nu mai sunt acolo. Nu ştiu cine sunt. Desenez şi cânt ca să mă «pierd. Dacă nu-s pierdut, cum pot să fac ceva? Aşa trăiesc de două ori. Trăiesc în lume, apoi în memorie şi imaginaţie. Dacă asculţi muzica cea mai bună precum *Straiuberry Fields* sau *Cosi Fan Tutte,* sau citeşti cele mai bune cărţi, precum *Hamlet,* o să vezi cât de ciudate, aproape supranaturale şi onirice sunt.

Lester continua să scrie, să coloreze şi să schiţeze, în vreme ce mâna albă îi dispărea în pagina albă.
— Lucraţi repede.
— Cât de repede pot, zilele astea, zise Lester, ca să rămân departe de şuvoiul crescând de plictis.
Ţinându-şi faţa aproape de a lui Gabriel, Lester începu să vorbească despre el însuşi ca tânăr, înainte să fie cunoscut sau să aibă succes, şi despre cât de greu i-a fost să creadă în el însuşi când nu era nimeni s-o confirme. Aceasta era perioada cea mai dificilă pentru orice artist.
După un timp, Gabriel îşi dădu seama că tatăl lui se uita la ei de-a curmezişul camerei. Gabriel fusese atât de absorbit, încât nu ştia cât timp trecuse.
Tata se ridică de parcă ar fi tresărit dintr-un vis.
— Tie cum ti s-au părut, Rex? zise Lester.
— Ce?
— Melodiile noi? Lucrez la ele de multă vreme. Voiam să fie într-adevăr bune. Sunt un progres, nu? La fel ca înainte, dar suficient de diferite, nu crezi? M-am săturat de cei care spun că nu se ridică la nivelul celor pe care le-am compus când aveam douăzeci şi cinci de ani. Spune-mi.
Gabriel era surprins să vadă cât de temător era Lester, de parcă ar fi fost primul lui disc. Tata păru că se scutură.
— La fel de bune ca orice ai compus. Dacă nu chiar mai bune. Ce sunete! Da!

■

65

— Mulţumesc.
Lester luă bucata de hârtie, se uită la ea şi o întoarse.
— N-ai scris nimic.
— Nu, nu. Am fost prea uluit.
— De ce melodie mai exact?
— De toate... toate m-au uluit.
— A treia melodie – cea cu trompeta şi apoi cu pianul ăla dezlănţuit – e preferata mea, zise Lester. Ţie care-ţi place?

Lester se uita la Rex. Tata şovăi.
— Mi-au plăcut toate. A doua, a treia. Mai ales a patra. Dar cred că a cincea a luat caimacul. Şi eu mai scriu. Nu vrei să auzi unul din cântecele mele noi, din întâmplare?
— Dacă aş avea timp...
— Desigur. Oricum, nu mi-am adus chitara. O să-ţi trimit o casetă la locul ştiut.
îi întinse mâna lui Lester.
— Mai bine nu ţi-am mai lua din timp. Mulţumim pentru tot.
— E în regulă, prietene. M-am simţit bine. Voiam să spun – vreau să vă dau ceva.
— Serios?
Tata zâmbi larg.
— Nu-i nevoie. Ştiu că totul o să meargă mai bine în curând. Eu însumi lucrez la o bicicletă – scuze, voiam să spun la un ciclu – de cântece pe tema vieţii, a morţii şi a renaşterii. E un triptic. Aşa se pronunţă? Dar sunt sigur că şi cineva care are succesul tău îşi poate aduce aminte cum e să treci printr-o perioadă grea...
Lester îl întrerupse:
— E pentru băiatul tău.
— Pentru băiat? Bine, bine. Ce e?
Lester ridică de pe podea o coală mare de hârtie.
— Asta.
— Aha.

66

— Ar trebui să-i dau un titlu. Ce zici, Gabriel?
— Nu-s sigur.
Lester scrise *Vreme ciudată* pe tablou, îl semnă şi scrise o dedicaţie, îl răsuci, îl prinse cu un elastic şi îl vârî sub braţul lui Gabriel.
— Pune-ţi-l pe perete sau oriunde. Poţi să te uiţi la el din când în când şi să-ţi aduci aminte de ziua asta. Unele din lucrurile pe care le-am spus ar putea fi de folos. Dacă nu, nu contează.
Gabriel zise:

— O să mi le amintesc. Lester îl atinse pe tata pe umăr.
— Rex, e un băiat bun fiul tău. Stai mult timp cu el?
— Mi-am pierdut un băiat cu multă vreme în urmă şi nu-mi pot permite să mai pierd unul. Aşa că stăm mult împreună. îi fac educaţie în politică, astronomie şi alte chestii de felul ăsta. întotdeauna a venit cu mine.
— Până de curând, zise Gabriel.
— Ce vrei să spui? întrebă Lester. Ochii tatei aruncară săgeţi.
— A trebuit să mă mut... pentru o vreme.
— Isuse, îmi pare rău să aud asta. Mi-aduc foarte bine aminte de Christine. Aşa o cheamă? Am şi sărutat-o o dată.
— Serios?
— înainte să fie cu tine, desigur.
— Da.
— N-o să-l dezamăgeşti, nu? zise Lester.
Când văzu că tata era luat prin surprindere , adăugă:
— Am o fată, ştii. Abia dac-am văzut-o crescând. Am fost prea mult plecat, cu lucrul.
— Nici un pericol la capitolul ăsta în cazul meu, zise tata.
Lester părea că meditează la ceva.
— Uneori mă gândesc că am devenit artist pentru că era singurul fel prin care puteam să-mi evit părinţii. Ei

se certau şi eu fugeam în camera din spate ca să citesc benzi desenate, să fac tot felul de schiţe şi să ascult discuri. Little Richard pe 45 – *She's Got It.* Lester cântă: „Sweet little girl that lives down the street/ I'm crazy but I say she's sweet... She's got it!”
Gabriel se aprinse. Lester Jones le cânta!
Continuă:
— Intr-un fel, n-am încetat niciodată să cânt cântecul ăla! Şi să desenez! Şi să port geci italieneşti cu jeanşi din in alb. Ca să nu mai vorbesc de cizmele Chelsea şi de fardul de ochi în ton cu şosetele pe care le purtam!

Lester începu să râdă. Gabriel şi tata râseră cu el, ca doi curteni linguşitori, deşi nu erau siguri ce era amuzant. Gabriel ştia că tata o să fie invidios pe importanţa sinceră pe care şi-o dădea Lester şi pe faptul că putea să vorbească despre sine, având încredere că alţii îl vor asculta. Ca muzician, tata fusese cândva el însuşi un fel de mic rege; mai târziu, în propria lui casă, cel puţin, fusese slujit. Chiar şi asta se terminase.
Lester bătu cu degetul în masă.
— Să-i dăm drumul! înainte, înainte!
Uşa se deschise şi intră fata în pijama cenuşie. Lester le făcu semn cu mâna şi se întoarse. Tata şi Gabriel fură zoriţi prin labirintul spălat al hotelului.
Când ajunseră în hol, Gabriel scoase din buzunar un măr pe care-l luase din fructiera lui Lester. îl puse pe podea în mijlocul unui inel de pietre cenuşii. Mica pată de culoare avea să înveselească lumea. El şi tatăl lui trecură prin mulţimea de fotografi şi de fani care tropoteau de frig. Gabriel se întoarse şi văzu cum mai multe siluete lipsite de culoare fugeau spre mărul anarhic.
Gabriel se întrebase dacă tatăl lui ar putea fi la rândul lui amuzat; îi plăcea să se bucure de orice era subversiv. O dată, tata se îmbrăcase în Moş Crăciun şi-i dusese pe Gabriel şi pe prietenii lui de la şcoală într-un magazin

mare din West End, începând să împartă jucării copiilor. Nu trecuse mult şi tata, Gabriel şi ceilalţi fuseseră alungaţi de paznicii magazinului, la rândul lor urmăriţi de copiii intrigaţi să vadă un Moş Crăciun binevoitor arestat. Afară râseseră până se înecaseră.
Acum nu era nici o ocazie de râs.
în vreme ce începură să-şi facă drum împingând mulţimea zgomotoasă – lucru care era mai uşor pentru Gabriel, pentru că era mai mic –, se uită în spate şi văzu că tatăl lui era ţinut în sus de ceva.
Unul din fanii lui Lester, o femeie bătrână, îşi aşezase gheara albă a mâinii pe braţul tatei şi îl ţinea lipit de ea.

— Scuzaţi-mă, spunea ea. Doar o secundă, domnule!
— Nu comentez, repetă mecanic tata, încercând să se smulgă.
Gabriel trebui să sară în sus şi-n jos ca să-l vadă un pic pe tatăl lui, care strângea la piept tabloul lui Lester.
— Tată, tată – haide!
Era gata să se întoarcă să apuce mâna tatălui lui ca să-l elibereze. Femeia, căutând frenetic ceva în minte, zise deodată:
— Dar... Rex! Rex!
— Cine sunteţi?
Tatăl lui Gabriel se cufundă în faţa ei bătrână de parcă putea să vadă altele, mai tinere, dedesubt.
— Nu vă recunosc.
— Am fost acolo. Eu sunt cea care a văzut... care a văzut...
— Unde aţi fost? Ce aţi văzut?
— în Finlanda, când ai căzut de pe supercizme. Urmam trupa peste tot. Erai basistul.
— Eu eram acela!
69
— Şi aveai o tuşă de bas lină, nemaipomenită.
— Aţi observat?
— Mă uitam când ţi-a alunecat glezna. Te-am auzit strigând. Apoi ai căzut. O, Doamne, i s-a întâmplat, m-am gândit, şi am vrut să alerg la tine şi să te sărut, ca să te aduc iar la viaţă şi...
Vocea ei fu acoperită în vreme ce o alta se ridică din mulţime:
— Basistul lui Lester!
— A fost în Leather Pigs!
— E Rex! Trăieşte!
— S-a întors din Islanda!
— A fost să-l vadă pe Lester! L-a atins!
— Rex! Rex!
— Uitaţi-vă aici, domnule Pig Rex! strigă un fotograf. Zâmbiţi pentru fanii dumneavoastră!

— Zâmbiţi, zâmbiţi, zâmbiţi!
Mulţimea se întorsese spre tatăl lui Gabriel, împingând şi lovind ca să vadă mai bine. Unii oameni se suiră în spatele altora. Gabriel văzu că tata nu ştia dacă trebuia să fie încântat sau umilit de atenţia care i se acorda.
Femeia continuă:
— Erai cel mai atrăgător din trupă. întotdeauna mă uitam cel mai mult la tine... după Lester, adăugă ea, inutil.
Tata zise:
— Vă aduceţi aminte de costumul meu din lână cu strasuri şi de pantofii argintii cu inimi?
— O, da, da... O, pantofii argintii!
— Şi satinul roşu?
Gabriel îşi dădu seama că fanii nu trăgeau de tatăl lui, ci voiau să-l atingă, de parcă putea să-i vindece sau să-i salveze. Preţ de o clipă păru că poartă un costum făcut din mâini.
Femeia zise:
— Te implor... dă-mi un autograf.

70

Tata îi semnă repede cartea. Se aplecă şi o sărută. Atunci ceilalţi fani începură să-şi fluture cărţile spre tata, aplecându-se în faţă ameninţător. Un moment tata fu înghiţit de mulţime.
— Fugi! strigă Gabriel, când capul chel al tatălui lui se ridică iar. Fugi, tată! Fugi!
Asigurându-se că tatăl lui sărea şi mergea în spatele lui, Gabriel începu şi el să alerge, scăpând din mulţime, liber, pe strada obişnuită cu cumpărătorii şi funcţionarii ei. Nici unul din ei nu se opri până ce nu ajunseră la capătul drumului.
Tata era alb şi tremura; se ţinea de piept şi îi era greu să vorbească.
— Credeam că or să mă devoreze şi or să mă scuipe.
— Ca pe vremuri?
— Chiar aşa. Deşi pentru mai puţini bani.
— Totuşi ne-am distrat. Aşteaptă până aude lumea.

— Nu-i spune mamei.
— De ce?
— Nu-i o idee bună. Promiţi?
Tatăl lui dezlegă bicicleta. Gabriel se uită în spate la hotel. O maşină neagră cu ferestre întunecate ieşi din faţă de lângă zidul de cărămizi şi se îndreptă în goană spre ei; şoapta demnă a roţilor sugera că abia atingea pământul. Fanii lui Lester şi fotografii zăriră maşina şi începură să se împingă în spatele ei, unii din ei căzând şi fiind călcaţi în picioare, iar cărţile pentru autografe şi stilourile le săriră din mâini. Cel puţin nu mai aveau nici un interes pentru tata.
Maşina trecu şi tata făcu semn cu mâna.
— E Lester – se duce la aeroport.
— încotro?
— Are o insulă unde e apărat de sârmă ghimpată şi de canoniere. Nu-i prost – întotdeauna a ştiut că gloria e o mână de spumă. A şi recunoscut că gloria nu-i un robinet pe care poţi să-l deschizi şi să-l închizi după voie.
71
Dar a fost un preţ pe care a trebuit să-l plătească pentru ce vrea să facă. Lester nu poate să cutreiere străzile ca noi.
Tata se uită în susul şi-n josul străzii.
— Nu că ar pierde prea mult.
Lester nu-l avertizase pe Gabriel în legătură cu gloria când stăteau amândoi pe podea. Ci în legătură cu invidia, pe care Lester o numea una din cele mai puternice forţe umane: gelozia şi ura altora şi dorinţa lor de a te ţine în loc sau a de a te submina. Spusese că în faţa unei asemenea forţe ai fi tentat să te faci de-a dreptul nevăzut, să dispari, să te contopeşti, să nu pari mai talentat decât alţi oameni. Totuşi, dacă încercai asta – să „dispari" tu însuţi sau să trăieşti sub acoperire –, te jefuiai de propriile tale daruri. Lester afirmase că e important să găseşti oameni care te sprijină şi te inspiră şi care nu-şi bat joc de speranţele tale.

Maşina acceleră, departe, şi Gabriel se gândi la persoana palidă, izolată dinăuntru, care scria, desena şi poate fredona, cu un fel de mulţumire: *She's Got It.*
Tata zise deodată:
— Unde-i tabloul? Gabriel îl bătu cu palma.
— Chiar aici, tată. în siguranţă.
— Bine, bine. O să-l păstrez, cred. Foarte interesantă mtâlnirea asta cu Lester. Hai să mergem într-o cafenea să stăm de vorbă.
Gabriel îi aduse aminte tatălui lui:
— încă ar trebui să fiu la şcoală.
— Am uitat. Ai chef de nişte educaţie?
— Am primit destulă pentru o zi.
Tata luă tabloul şi îl împinse jos, în partea din faţă a hainei.
Merseră la o cafenea din apropiere, unde tata şterse masa umedă cu manşeta. Dădură jos elasticul şi desfăşurară tabloul. Ca să stea întins, Gabriel aşează o sticlă de sos la un capăt şi un borcan de muştar la celălalt.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc.
Tata îşi puse ochelarii şi luă o voce ca de vânzător de antichităţi la un program de televiziune în care se evalua un obiect vechi.
— N-am avut şansa să mă uit cum trebuie la el până acum, continuă el. Pentru ce e, e tare interesant. Am crezut că e doar o schiţă.
— Nu-i aşa, zise Gabriel, aplecându-se peste el.
Ca şi tatăl lui, Gabriel putea să vadă că era un tablou complet, coerent, mai degrabă decât o schiţă sau o selecţie de mâzgălituri. Probabil că Lester lucra la el de ceva vreme.
— îţi e dedicat şi e semnat, zise tata. Lester a fost foarte prietenos, exact cum prevedeam. întotdeauna a fost aşa cu mine.
— Ţi-a plăcut noul lui album?

— Da, da, mi-a plăcut, zise tata, pe gânduri. Nu cred să-l fi auzit multă lume. Am fost norocoşi să fim aşa de onoraţi.
Intre timp, ospătăriţa venise şi se uita la tablou.
— Tu l-ai făcut? îi zise lui Gabriel. E frumos.
— Da, aşa e.
— Mi-ar plăcea să pot desena aşa.
Uitându-se în sus la tatăl lui, Gabriel se întrebă ce anume nu mergea; părea că se strâmbă şi se scălâmbie la ea.
— Suntem fraţi.
Tata arătă spre Gabriel.
— El e cel mai mare. Ea îşi muşcă buza.
— Ce vă aduc?
— Ce crezi că mi-ar plăcea?
— Sunt frântă, zise ea. Haide.
— Haide tu. Noi suntem artişti.
— Artişti, pe naiba.
— E haios. Mai zi o dată. Haide.

73

Tata nu înceta să se uite la ea. Gabriel comandă ciocolată caldă şi prăjituri cu brânză pentru amândoi. Tata o privi plecând, înainte să spună:
— Uite ce-ar trebui să facem. Ar trebui să vedem cât valorează tabloul.
— Ce vrei să spui – cât valorează?
— Cred că suntem în branşă. Am putea lua un preţ considerabil el.
— Pe tabloul ăsta? Tata dădu din cap. Gabriel zise:
— Lester nu ţi-a dat nişte bani?
— Voiai să mă umilesc cerându-i? Sunt muzician, nu cerşetor. Dar putem să facem ceva cu ăsta.
Se frecă pe frunte.
— Să-ţi spun drept, Gabriel, despărţirea asta de mama ta mi-a creat câteva probleme de natură financiară.
Gabriel se gândi la bărbatul care-l ameninţase pe tatăl lui, împingându-l în zid astfel încât tata se lovise la cap şi se

rănise la ureche. Poate că avea să facă acelaşi lucru din nou, azi.
Tatăl lui zise:
— Cu ani în urmă am fost în trupă cu un bărbat care acum are restaurante pline de obiecte ale rockerilor – discuri de aur, fotografii, chitare, tot felul de chestii de-alea vechi. Tinerii pot fi interesaţi de pantalonii unei vedete pop bătrâne. Tabloul e recent şi e original. Cred că tipul ar da mult pentru el. l-l duc acum şi văd ce zice.
Tata începu să înfăşoare tabloul. Gabriel zise:
— Chiar acum?
— Cred că e deschis. Stăm degeaba aici, băiete. Aşa-i viaţa – sunt unele ocazii pe care nu poţi să le laşi să-ţi scape!
— Ascultă!
Gabriel îşi trânti mâinile pe masă.
74
— Ascultă, tată! Tatăl lui părea şocat.
— Ce s-a întâmplat, îngeraş?
Era o situaţie dificilă. Gabriel nu ştia ce să facă. Avea o idee. Dacă lua legătura cu fratele lui, Archie ar oferi – cu siguranţă – o soluţie care să-i mulţumească şi pe Gabriel, şi pe tatăl lui.
Pentru o clipă, Gabriel închise ochii şi nu auzi nimic.
Tata atinse faţa fiului lui.
— Gabriel, eşti treaz?
— Da. Dar stai ...
Poate că Gabriel se străduia prea mult. După o clipă, auzi vocea calmă, clară a fratelui lui. Gabriel ascultă şi dădu din cap pentru sine. Puteai să te bazezi pe Archie, uneori.
Tata strecura elasticul în jurul tabloului.
— Hai să mergem. Restaurantul nu-i departe de aici.
— Nu, tată.
Tata se uită în sus.
— Ce?
— Tabloul e al meu.

— Al tău? Sigur că-i al tău. Dar eu nu ţi-am dat tot? Ce crezi că încerc să fac?
— Lester mi l-a dat *mie.* Tata îşi suflecă mânecile.
— Uită-te la urmele astea de zgârieturi! Aproape că am fost ucis cărând tabloul ăsta! Mulţimea aia voia să-mi smulgă hainele şi să mă mănânce!
— Nu ţi l-a dat ţie.
Era cea mai grea conversaţie din viaţa lui Gabriel. Cu vocea lui Archie zise:
— O să-l păstrez câteva zile.
— Câteva zile!
— Vreau să mă uit la el. Lasă-mă să mă bucur de el. Tatăl lui se uita la el supărat. în cele din urmă, dădu
din cap şi îi înmâna desenul băiatului lui.
75
— O să mi-l aduci înapoi? zise el. Nu poţi să laşi un obiect atât de valoros la întâmplare. Nu voiam să-l vând, dacă asta crezi.
— Atunci ce voiai să faci?
— Să obţin o estimare a valorii Ivii, atâta tot.
— Ţi-l dau înapoi. Promit.
— Foarte generos din partea ta, zise tatăl, sarcastic, ţinând cont că n-am fi acum în sărăcia asta lucie dacă n-ai fi vorbit atât de mult cu Lester despre desenele tale preţioase. L-ai obligat pe bietul om să pretindă că-i interesat ...
— Lester a fost cu ideea, zise Gabriel. Vorbea cu mine.
— Tu l-ai determinat s-o facă. A fost o purtare urâtă, nerecunoscătoare! Mai bine nu te luam, idiot mic!
— Linişteşte-te, tată ...
— Mie abia mi-a spus două vorbe. Am să fiu norocos dacă măcar îmi pomenşte numele în memorii! Era şansa mea uriaşă şi uite ce s-a întâmplat? Am plecat cu un tablou nenorocit pe care nici măcar nu mi-l dai!
Gabriel se ridică şi se duse la baie. Când se întoarse, desenul mai era încă pe masă. Tatăl nu era la locul lui.

O împinsese pe ospătăriţă, care încă mai ducea o tavă grea, într-un colţ, şi vorbea cu ea în timp ce scria ceva pe o bucată de hârtie pe care o strecurată în buzunarul şorţului ei. Ea se uita prin jur îngrijorată, de parcă tata ar fi fost un gard de spini care se apleca spre ea şi căuta o gaură ca să ţâşnească.
— Tată! îl strigă Gabriel.
Tata se întoarse; femeia o rupse la fugă.
— O, acum mă simt mai bine, zise tatăl lui. Mi-a luat numărul de telefon! Un lucru le place femeilor...
— Care?
— Le plac bărbaţii care le doresc, care au o pasiune pentru ele. Să ţii minte asta. Uită-te cât de interesată e de mine.
— Eşti sigur că nu era gata să cheme poliţia?

— Ce te face să spui asta? Ce tot vorbeşti? Că-s un ticălos bătrân şi murdar?
— Tată ...
— Asta voiai să spui?
Faţa tatălui lui arăta de parcă ar fi fost întoarsă pe dos. Tata putea flirta, dar nu putea fermeca.
— Ai dreptate. Asta-s eu – un bătrân!
— într-un fel.
— Se vede?
— Din când în când.
— E multă lumină aici.
— Tată ...
Tata îşi cufundă degetele în stomac şi trase de straturile de carne.
— Crezi că ar trebui să fac câteva flotări?
— Cel puţin.
— Ce m-a cuprins deodată? Speranţa! Speranţă stupidă! Gabriel... sunt aşa de singur!
— Ţi-e dor de mama?
— Ea îmi asculta monologurile, cum le zicea ea. Cât timp am fost împreună, avea cel puţin o jumătate de ureche

deschisă pentru mine. Am atâtea să-i spun... Atâta doar că nu vrea să mă asculte. S-a descotorosit de mobila mea!
Tata aruncă o privire înapoi spre ospătăriţă, care acum era în siguranţă în spatele tejghelei şi se uita cu hotărâre în altă parte.
— Cred că cei mai mulţi dintre noi ne petrecem cea mai mare parte din viaţă încercând să ne controlăm dorinţa de alţi oameni.
Gabriel îl luă pe tatăl lui de braţ.
— O să văd ce pot face cu mama, tată.
— O, da, mulţumesc. Cel puţin avem asta, zise tata, bătând cu palma tabloul.
Se ridicară să plece; directorul se apropie de ei cu nota de plată.
77
— Tot n-aţi plătit, domnule.
Tata tresări şi îşi lovi coapsele cu amândouă mâinile, de parcă ar fi cântat la o percuţie ciudată.
— Scuze, scuze, adăugă. Pantalonii ăştia n-au buzunare.
Din fericire, Gabriel avea nişte bani pe care i-i dăduse mama lui cu o zi înainte.
La sfârşitul după-amiezii, tata îl duse acasă pe Gabriel. Nici n-ajunseseră la poartă când Hannah deschise uşa din faţă şi stătu acolo uitându-se la amândoi.
— Bună, zise tata.
— Domnule Bunch, zise ea. Ziua bună.
— Spune-i altceva, tată. Ceva haios.
— De ce? zise tata.
Gabriel îl sărută pe tata pe obraz. Mirosea a spumă de ras şi a el însuşi; era un miros pe care Gabriel îl ştiuse toată viaţa. îi aducea aminte cum tata îi lua picioarele şi le freca de faţa lui ţepoasă, făcându-l să ţipe, râzând.
— Pe curând, tată.
— Sper. Sunt cu tine, Gabriel.
— Şi eu.
Tata îşi puse braţul în jurul lui Gabriel şi zise încet:

— Te rog să nu uiţi – o să te aştept la mine în cameră pentru tablou. Uită-te bine la el acum şi sună-mă curând – mâine, poate – când ai terminat cu el. în afară de tine, e tot ce am acum.
Era ciudat să-i spună la revedere tatei în faţa propriei lui case şi-apoi să meargă să fie îngrijit de o femeie pe care tatăl lui n-o cunoştea, o străină.
Când tata se îndepărtă, Gabriel văzu că, în ciuda eforturilor făcute de tatăl lui de dimineaţă, hainele lui păreau nespălate şi părul părea netuns şi deosebit de răvăşit. Ai fi zis că necazurile îl încovoiau puţin. Gabriel spera că o să-i meargă bine.
Avea să se gândească la ce putea face ca să-l ajute.

78

De îndată ce trecu prin uşa casei, Gabriel începu să vorbească, uitând că Hannah înţelegea puţin din ce îi spunea el. Voia măcar să-i arate tabloul, dar se îndoia că lucrările lui Lester ajunseseră în munţii îndepărtaţi ai Flegmei sau în oraşul mic, Bronchitis, lângă Hernia.
Era încordat şi obosit; evenimentele din ultimele două zile îl încântaseră şi-l copleşiseră într-o asemenea măsură, încât simţea că petrecuse două zile de naştere dintr-o dată fără nici o prăjitură.
— Unde-i mama?
— Ce?
— Mama. Femeia care locuieşte aici. Unde?
— Lucru, zise Hannah. Ca să-ţi aducă de mâncare, le-neşule.
— Am uitat, zise Gabriel. Vine devreme sau târziu?
— Târziu.
Tot nu se obişnuise ca ea să nu fie acolo. Insă nu voia să se învârtă fără rost ducându-i dorul. Avea treabă de făcut.
Spunându-i lui Hannah că avea nişte teme, se duse sus, în camera mamei, şi căută hainele şi machiajul pe care le purtaseră la spectacolele lui Lester. Nu putu să găsească lucrurile, dar găsi un chimono vechi putrezit, nu tocmai diferit de cel pe care-l purtase Lester. Nu erau tocmai

haine de iarnă şi trebui să-şi pună un tricou pe dedesubt, dar semăna cu Lester mai mult decât mai

devreme. Apoi se duse la el în cameră ca să asculte discurile lui Lester şi să studieze tabloul. îl desenă pe Lester şi scrise în caietul lui de schiţe tot ce-şi putea aduce aminte din ce spusese el, lucruri precum: „Dacă ştiu unde merg, cum aş putea să mă pierd pe drum?”
Făcu nişte desene ca să ilustreze expresiile acestea. Ştia că nu era suficient să-l adore pe Lester, ca fanii aceia care credeau că pot dobândi puterile lui Lester copiindu-i culoarea părului. Dacă Gabriel voia să obţină ceva el însuşi, avea nevoie de mai mult decât vopsea de păr. Trebuia să urmeze exemplul lui Lester si meargă pe drumul lui.
Se trezi simţind cum părul ei îi gâdila faţa. întotdeauna făcuse aşa când el era bebeluş, scuturându-şi sprayul din păr peste el, râzând şi înnebunindu-1.
— Cum a fost? zise ea.
Trezindu-se treptat, îşi dădu seama că putea să audă muzică venind de jos. Mama îşi adusese „prietenii” înapoi în casă. Părul ei mirosea de parcă ar fi fost îmbibat cu fum de ţigară.
— Ce să fie?
Nu era prea somnoros ca să nu fie în stare să folosească apărarea „adolescentină” clasică: ignoranţă, negaţie şi neadevăr.
— Ştii ce. Timpul petrecut la locul în care stă tata. Se aşează pe marginea patului, trase păturile şi începu
să-l gâdile.
— Te rog nu face aşa! zise el. Mamă!
— Ce porţi?
— Ceva ce_am găsit.
— întotdeauna ţi-a plăcut să te îmbraci frumos. Acum zi-mi ce s-a întâmplat.
Spuse cât de neutru putea:
— Mi-a plăcut.

— Şi-a aranjat lucrurile acolo?
— Nu chiar aranjat.
— Nu. Atunci – nu-i merge bine?
i
80
— Nu-i rău.
— Ce vrei să spui cu asta?
— Nu ştiu, ocoli Gabriel răspunsul.
— Atunci ce-o să facă tata?
— îl ştii pe tata. Are câteva relaţii. Mama pufni tare şi râse.
— Barmanii din Nashville? Era o slujbă la magazinul de băuturi alcoolice de mai jos. îl ştiu cei de acolo. M-'am gândit că ar putea să le ia şi banii înainte de a-i da înapoi. Dar o s-o facă oare?
Se uita la el.
— Bea tata?
— Nu tocmai.
— Droguri?
— Ştii că m-am lăsat.
— El, blegule! Pretinse că-l plesneşte.
— Nu glumi cu asta.
— Scuze.
— Şi dacă face ceva de genul ăsta când eşti tu prin preajmă, nu-l mai las să te vadă.
Gabriel aştepta să-l audă pe Archie, dar devenise inaccesibil.
După experienţa pe care o căpătase răspunzând la interogatoriile părinţilor lui, Gabriel se întreba dacă putea fi calificat să lucreze ca diplomat. Părinţii lui Zak se despărţiseră de curând şi Gabriel auzise de chinul de a fi „la mijloc” într-un divorţ. în general, codul printre copii, când licărirea curiozităţii părinţilor lor se întorcea asupra lor, nu era diferit de cel al criminalilor care au de-a face cu poliţia: „Nu spune nimic; nu trăda nimic – tot ce spui va fi folosit împotriva ta.”

Ultimul lucru pe care-l voiau părinţii era adevărul; un copil putea fi pedepsit că-l spune. învăţa, dar situaţia era relativ nouă pentru el.
Se pomeni zicând:
81
— Tata nu-i numai asa. Lester a fost încântat să-l vadă. Ea spuse:
— Care Lester? Lester Jones?
— Mi-a dat un tablou pe care l-a făcut el.
— Lester nu l-a văzut pe tata de ani de zile. Inventezi? Mi-aduc aminte cum i-ai spus profesorului de la şcoală că am căzut într-un vulcan.
— Şi nu căzuseşi?
— Oarecum. Gabriel, cum ştii că Lester a fost încântat? Nu-mi spune că v-aţi dus amândoi.
— Ba da.
— Atunci unde stătea Lester?
Gabriel începu să-i descrie hotelul aproape invizibil, dar mama nu-l asculta; se uita la el de aproape.
— Ştiu că l-ai văzut pe Lester, îi spuse. încă mai ai nişte fard de ochi de la mine. Nu?
— Verdele e culoarea noastră, cred.
— Nu verdele ăla vulgar. Spuse:
— N-o să iasă nimic din asta.
— Poate. Dar a zis că-s talentat.
— Oamenii din show biz spun întotdeauna porcării din astea. Aşa au spus o dată de tatăl tău. Nişte împuţiţi. Nişte linguşitori, mai bine zis.
— Nu mi s-a părut, zise Gabriel cu tonul pompos al unui director, că încerca doar să fie amabil.
— Ei nu mai spune. Despre ce tablou vorbeşti? Arată-mi-1. Nu există.
— Christine! strigă de jos o voce. Mai vrem! Gabriel zise:
— Ce-i asta?
— Un prieten. Ar trebui să plec.
Gabriel se dădu jos din pat şi desfăcu tabloul. îl ţinu întins pentru ea şi ea se uită la el îndelung.

— *Este* făcut de el. Unde o să-l păstrezi?
— Tatei chiar îi place. O să-i înviorеze camera.
— Are nevoie să fie înviorată?
82
— N-are nici măcar o poză de-a lui Archie.
— Nu? Nu-s sigură că se gândeşte chiar la Archie acum. Gabriel zise:
— Pereţii sunt aşa de unsuroşi acolo unde locuieşte tata, încât mă îndoiesc că ar putea sta ceva lipit de ei.
— Atunci nu poţi să-l pui acolo. O nu, nu, nu.
— Dar întâi o să-l înrămez.
— Ai zis că-i întunecos acolo, nu?
— Christine! strigă o voce diferită.
— Cine e?
— Alt prieten.
— Mamă, n-ai putea să te duci unde stă tata şi să ştergi un pic praful?
— O da, zise ea sarcastic. Primul lucru de dimineaţă. El are o grămadă de timp liber, nu?
— Nu vrei să-l vezi?
— De ce-ar trebui?
— Nu se simte bine. Ea nu zise nimic.
— Cred că el vrea să te vadă. Ea zise:
— Nu lucrează, nu?
— Pentru moment, nu. E ocupat... se gândeşte. Ea pretinse că se îneacă.
— Cum? Gabriel repetă:
— Se tot gândeşte.
— Se gândeşte! Ha, ha, ha!
Râdea tare. Repetă cuvântul de mai multe ori.
— Se gândeşte!
De fiecare dată când îl zise mârâi într-un fel neobişnuit. În cele din urmă ridică tabloul.
— O să-l împrumut.
— Mamă ...
— Vreau să-l arăt prietenilor mei, ai ceva de obiectat?
— Tata mă ajută să mă gândesc ce să fac cu el.

83
— Pun pariu că aşa face, zise ea. Ce sugestii are?
— Nu ştiu încă.
— N-o să facă nimic cu el în seara asta, cu siguranţă. Nici altă dată, dacă fac eu ce vreau.
— Ce? Ea zise:
— Te rog lasă-i să se uite.
— Atâta vreme cât nu respiră asupra lui.
— N-ai grijă, personajele astea abia dacă trăiesc. Ea luă desenul şi ieşi din cameră.
Gabriel îşi puse papucii şi se grăbi să iasă după ea.
Era aproape întuneric în salon, dar Gabriel putu să vadă că cei doi prieteni ai mamei lui dădeau sticlele pe gât şi pe partea din faţă a cămăşilor cât de iute puteau.
Uşa dinspre bucătăria mică era deschisă; televizorul alb-negru lucitor al lui Hannah lumina conturul corpului ei solid, de ţărancă, înfăşurat într-o pătură.
Cei doi bărbaţi se certau.
— Chestia e ... zicea unul din ei.
— Nu-i deloc aşa, zicea celălalt. De fapt, spui nişte mari tâmpenii...
— O să te conving, George, zise celălalt, oferindu-i pumnul. Stai nemişcat şi ascultă-mă acum.
Ca un profesor care vorbeşte cu un grup de şcolari, mama ţinea tabloul întins.
— Uite ... beţivanilor. Uitaţi-vă la asta. E făcut de Lester Jones, vedeta pop. îl cunoşteam. I-am creat o pereche de pantaloni din pene. I-am zis perioada lui „Restaurant Indian”.
— Dar ascultă... zise bărbatul cu numele de George.
— Ştiu exact ce-o să spui, zise celălalt. Şi dac-o spui, o să mă lupt până mor ca să nu trebuiască să aud...
Mama opri muzica, curăţă scrumierele şi paharele de pe masă şi întinse tabloul. Arătă spre Gabriel.
— El e băiatul meu. Unul din bărbaţi zise:
83
— Uitasem că ai zis că ai unul din ăştia. Celălalt zise:

— Ce dracu' poartă? Mama zise:
— Un chimono. Nu contează. Acum, Gabriel, Lester Jones a desenat ăsta pentru tine, nu-i aşa?
— Nu în întregime, mamă. Tata e un prieten vechi deal lui Lester. Lester mi-a spus că tata a fost unul din cei mai buni muzicieni cu care a cântat. Tata chiar i-a creat sunetul. Lester începuse deja tabloul şi când am apărut eu şi cu tata...
— Bine, bine. Nu ţii o conferinţă la Ta te Gallery. Ştiai că Lester Jones m-a avut o dată? zise ea. Cu ani în urmă. Cred că voia să iasă cu mine.
— Ar fi trebuit să te măriţi cu el, zise unul din bărbaţi.
— Cel puţin n-ar trebui să-mi cumpăr singură de băut!
— Şi n-ai mai pierde timpul cu noi, zise celălalt bărbat.
— Acum, zise ea, uitaţi-vă la el, voi doi.
Străduindu-se să fie ascultători, cei doi bărbaţi încercară să se concentreze asupra tabloului, iar unul din ei se frecă agitat la ochi ca să vadă mai bine.
După un timp, unul din ei zise:
— Ce e?
Celălalt răspunse:
— Nu contează asta...
— Ar trebui să se ţină de cântat.
— Uitaţi-vă la el, pentru numele lui Dumnezeu, zise mama. Doar atât vă cer.
Unul din bărbaţi îi trase un cot celuilalt, ca să-l facă să tacă. Se uitară întristaţi la desen, fără să spună nimic până ce scrumul arzător din ţigara unuia dintre ei căzu, ca o frunză uscată, pe hârtie. Gabriel, care se uita, sări în faţă, lovindu-l înainte ca acesta să strice tabloul. Scrumul zbură în poala celuilalt bărbat.
Lucru pe care îl regretă; tabloul ar fi produs o adevărată conflagraţie. Ar fi putut să ia şi el foc. Mama ar

fi trebuit să-l stingă, înfăşurându-l în cearşafuri ca pe o mumie. Ar fi petrecut multe săptămâni odihnitoare în pat.

De ce era atât de plăcut să te gândeşti la distrugerea celor mai preţioase lucruri?
— OK, zise mama lui. Destul! Altă dată! Se întoarse spre bărbaţi.
— E talentat, ştiţi.
— Lester poate să cânte, nu încape îndoială. Ha, ha, zise clovnul!
— Nu el, zise celălalt bărbat.
Gabriel putea simţi mirosul de scrum care mocnea pe partea din faţă a pantalonilor bărbatului.
— E... Mama zise:
— Nu, vorbesc de Gabriel!
— Cine? zise bărbatul cu pantaloni care ardeau. Ochii îi erau deja măriţi şi îşi ţinea şliţul cu o mână,
lovindu-l cu cealaltă.
— Băiatul ăsta ... băiatul ăsta din faţa voastră! Bărbaţii se uitară la Gabriel-apariţia. De obicei, când
mama lui se enerva, lui Gabriel şi tatălui lui li se făcea frică. Dar bărbaţii aceştia nu erau impresionaţi şi se uitau la ea absenţi. Părea că luaseră ceva, nu numai alcool, care-i făcea să nu înţeleagă ce se petrece. Gabriel nu pricepea; ştia ceva despre droguri—orice copil ştie în zilele noastre –, dar tot nu pricepea de ce ar vrea cineva să-şi facă asta. Ea se întoarse spre Gabriel:
— Hei, am idee. Arătă-le cât de talentat eşti! Vrei să ne desenezi? Da, pe noi toţi – aici, acum! Du-te şi ia-ti creioanele şi lucrurile. Ce idee bună!
— N-am chef, mamă. Sunt obosit şi mă duc la şcoală mâine! Ar trebui să fiu în pat!
— E prima dată când spui asta! Nu fi ursuz.
— N-aş putea doar să cânt *Consider Yourself?*
— De ce? Avem muzică aici. Eşti prea bun pentru noi acum, după ce te-a lăudat Lester?

— Haide, zise unul din bărbaţi. Celălalt bărbat râse.
— Ia-ţi o slujbă, băiete!
Gabriel se duse sus şi îşi aduse lucrurile.

Când se întoarse, se aşează într-un colţ al camerei şi curând mama lui şi prietenii ei cu ochi apoşi, care beau, urlau şi se retrăgeau la baie ca să facă ceva secret, păreau că-l uitaseră.
Desenă repede, aşa cum îi plăcea, în creion, amestecând culorile cu degetul, ca să dea impresia camerei învăluite în fum. Nu se ştie de ce, scena îi aducea aminte de un artist care-i plăcea, Toulouse-Lautrec, care, înainte de vârsta de şaisprezece ani, terminase cincizeci de picturi şi trei sute de desene. O dată ce-şi aminti de asta, lucră în stilul lui Lautrec.
După un timp, mama lui îşi aduse aminte de el.
— Hai să ne uităm! E bun?
Traversă camera cu caietul de schiţe şi aprinse o lampă de citit.
O vreme, studie desenul cu femeia obosită, de vârstă mijlocie, cu ciorapi negri, care-şi ridica fustele, în timp ce bărbaţi corpolenţi, plini de sine în haine strâmte se uitau la ea cu condescendenţă.
Stând lângă ea, Gabriel observă că nu purta inelul indian pe care i-l dăduse tata. Nu era o verighetă – la fel de burghezi precum nişte comercianţi în alte privinţe, nu aparţineau unei generaţii care se căsătorea. Tata îl cumpărase în ziua în care o dusese pe mama la Taj Mahal: „Nu restaurantul, clădirea din India”, îi făcea lui plăcere să explice. Gabriel n-o mai văzuse fără el.
Era gata să spună lucrul acesta când unul din bărbaţi zise:
— Ne omoară tensiunea – hai să aruncăm o privire! Se duse la mama lui Gabriel, puse braţul în jurul ei şi
îi ridică fundul. Lui Gabriel nu îi plăcu felul în care o atinse, dar abia aştepta să vadă ce o să spună bărbatul despre desen.
86
Bărbatul râse şi îi întoarse spatele lui Gabriel.
— Nu puteai să mă faci mai chipeş, drăcuşorule? Arăt ca un mistreţ sălbatic!

— Mă întreb de ce! zise celălalt bărbat.
—Uite ce-a făcut din tine! zise primul. Iţi vine în minte o pizza la microunde!
Mama lui luă desenul, îl împături şi îl puse pe masă.
— Nu te duci la culcare, mamă? zise Gabriel.
— Da, da, curând.
II însoţi pe Gabriel la etaj, uitând să-l sărute, pentru că se gândea intens la altceva.
— Tatei nu i-ar plăcea oamenii ăştia, zise Gabriel.
— Nu-i treaba lui. Nimic nu e, acum.
Mult mai târziu, uşa din faţă fu trântită. Se auzi vocea unui bărbat din stradă; apoi fu spartă o sticlă. Mama se duse în camera ei şi iar se făcu linişte deplină.
Auzind un scâncet, Gabriel ieşi pe palier. Uşa era deschisă.
Ea stătea pe patul înalt, purta doar chiloţii şi un pantof. Probabil că era ostenită; abia putea sta ridicată. Unul din braţe, care apăsa patul, tot aluneca. Ţinea cealaltă mână între coapse.
Gabriel auzi o voce, dar nu-şi putu da seama, la început, de unde venea. în cele din urmă, înţelese că unul din bărbaţi stătea pe podea, cu capul în piept, cântându-şi şi încercând să-şi dea jos cămaşa.
Gabriel îl încuraja să se ridice.
— Asta e al lui George, bolborosi bărbatul, arătând spre pat. O să mă sui acuşi acolo şi o s-o cuceresc. întâi vreau la toaletă.
— Pe aici, zise Gabriel. Dă-mi cămaşa.
— Mulţumesc, domnule. Nu eşti, din întâmplare, unul care saltă cămăşi?
— Nu.
înainte ca bărbatul să ştie unde se află, Gabriel îl conduse jos, deschise uşa din faţă şi îl împinse afară în strada

îngheţată. încuie repede uşa în spatele lui şi stinse lurrunile.

Uitându-se la bărbatul care-şi deschidea fermoarul în mijlocul drumului, Gabriel strigă prin cutia de scrisori.
— E o toaletă în curte! Acolo, la stânga! Nu uita să tragi apa! Ai grijă la maşina din spatele tău!
N-o văzuse niciodată pe mama atât de beată. Pe când ea se lăsă uşor pe vine, Gabriel constată că era gata să cadă pe podea. Se sui pe scară, îşi puse braţele în jurul ei şi îi târî corpul greu până pe pat. Părea să nu observe cum îi puse pe ea bluza de pijama, dar în vreme ce el îi închidea nasturii ea începu să-l sărute şi să-i spună „dragule”.
— Dar sunt eu, Gabriel, zise el. Avea gura deschisă; respira deja greu.
Ar fi putut s-o deseneze. Nu-i trebuia caietul de schiţe; era o scenă de care avea să-şi aducă aminte.
Gabriel o înveli şi o sărută, spunându-i noapte bună.

Capitolul şase

A doua zi de dimineaţă Gabriel se trezi înaintea mamei lui, pregătindu-se de şcoală în timp ce Hannah lipea omleta de marginea tigăii şi ardea pâinea.
— Cum e tabloul?
Tata era deja la telefon. De unde stătea, Gabriel putea să vadă o cămaşă de bărbat care atârna de spătarul unui scaun.
— Frumos.
— Ai tenriinat cu el?
— Nu încă.
— Mama l-a văzut?
— Da.
— Cum? Gabriel zise:
— E curioasă. Găseşte lucrurile.
— Da, zise tata. I-a plăcut?
— Destul.
— Ce i-ai spus? întrebă tata. I-ai pomenit de Lester?
— Da. E bine? A fost impresionată de asta, tată.
— Sunt sigur. Nu i-ai spus nimic rău despre mine?
— Ca de exemplu? Nu. Tata oftă.
— Ţii tabloul în siguranţă? E chiar lângă tine?

— O, da. E chiar aici. De fapt... mă uit la el.
— Sună-mă când eşti gata. Poate îl iau astăzi mai târziu, după şcoală.

89

Tata adăugă politicos.
— Iţi convine? Gabriel zise:
— Ce mai faci astăzi, tată?
— Nu ştiu încă. Va trebui să vedem ce iese.
— Unde e tabloul lui Lester? o întrebă Gabriel pe Han-nah, muşcând dintr-un amestec de cărbune şi de unt de arahide. L-ai văzut?
Ea se uită la el uluită. Nu ştia despre ce vorbeşte.
Ultima dată când Gabriel văzuse desenul, era pe masa din salon. Dar dipăruse de acolo. Probabil că mama lui îl luase în camera ei, ca să-l pună bine. Nu i-ar mulţumi dacă s-ar duce şi ar trezi-o.
Merse la şcoală, dar nu fu atent la lecţii. începea să creadă că e prea mare pentru şcoală sau că şcoala în sine era oarecum înapoiată sau prea demodată pentru el. Nu-l făcea să gândească suficient. De îndată ce începea să se concentreze pe o temă de la şcoală, devenea conştient că în altă parte se întâmplau lucruri mai fascinante.
În dimineaţa aceea, pentru că-l prinse notând idei legate de film în caiet, înainte să le uite, profesorul îi smulse lui Gabrielcaietul, spunând:
— De ce nu te concentrezi, Gabriel Bunch?
— Nu-i destul de interesant ca să mă facă să fiu atent, domnule, răspunse, fără să se gândească.
— Nu-i destul de interesant! Ce crezi că-i asta – o distracţie?
— Măcar de-ar fi, domnule. Măcar de-ar fi. Ceilalţi copii râdeau.
Profesorul spuse:
— Am să vin peste tine ca o grămadă de cărămizi. Unul din copii strigă:
— Clientul are întotdeauna dreptate, domnule! Altcineva interveni:

— Măsură unică! Măsură unică!
— întotdeauna respectă instrucţiunile!
90
— Nu încerca aşa ceva acasă!
— Acum uită-te în altă parte!
— Suntem în drum spre Wembley! Era o casă de nebuni.
Gabriel se uită la profesor şi răspunse:
— Atâta sunteţi domnule. O grămadă mare de cărămizi.
— Repetă, Bunch.
A fost singura instrucţiune pe care Gabriel fu fericit s-o respecte.
Profesorul se abţinu să-l lovească, dar Gabriel trebuia să stea în arest o săptămână. Nu-i vorbă că ar fi apărut. Zak, care citea mult şi folosea cuvinte grele (putea să scrie chiar „precoce”)/ îi spusese să nu-şi facă griji, sistemul era lipsit de imaginaţie şi atât de constrângător, încât eşecul era singura distincţie; conformismul era un fel de moarte. Şi după cum remarcase şi tata, trebuia să fie o şcoală, nu un azil de nebuni, şi cu siguranţă nu o închisoare.
Gabriel fusese dat afară din clasă şi stătea singur pe coridor, ca un câine obligat să-şi aştepte stăpânul în afara unui magazin.
—Fascism, mormăise Zak, trecând pe lângă el. Sună-mă.
— O să te sun, răspunse Gabriel.
La şcoală, el şi Zak erau acum în clase diferite şi abia dacă se mai întâlneau. Ca să n-aibă probleme pentru că aparţinea clasei de mijloc, Zak trebuise să se facă bibliotecar. Cărţile, descoperise el, erau bune ca să te ascunzi în spatele lor. Adulţii respectau cărţile, deşi nimeni nu explicase de ce.
Zak era sclipitor; înţelegea cum stau lucrurile. Putea să rezolve situaţii şi pentru el. „Părinţii-s ciudaţi”, a zis odată. „Ce vor de la noi? Respect şi ascultare. Dar ei se sinchisesc să ne respecte? Cât de des ne ascultă şi se gândesc la ce vrem?”

Şcoala nu-l interesa nici pe Zak. O suporta pentru că ştia că era doar în trecere. Putea să vadă cât de multe îl aşteptau în viitor.

91

Gabriel abia dacă-l văzuse pe Zak în afara şcolii de când plecase tatăl lui. Zak ştia ce se petrecuse – i se întâmplase ce li se întâmplase multora din clasă. Cei care aparţineau unei farnilii „complete” erau, în zilele astea, o minoritate. Dar Gabriel nu voise să discute despre despărţire. Cuvintele erau la fel de periculoase ca bombele, după cum descoperea Gabriel când înjura în faţa mamei lui. Nu descriau doar; aveau efecte asupra altor oameni sau făceau să se întâmple unele lucruri şi pentru moment se întâmpla mai mult decât destul.

Oricum, copiii înţelegeau tiraniile, credea el, trăind cu şefii aceia vicioşi, capricioşi numiţi părinţi, într-un regim în care cuvintele şi activităţile lor erau constrânse în mod considerabil. Copiii erau anarhişti şi disidenţi care operau clandestin, în celule secrete, încercând să găsească o mtirnitate inviolabilă.

În momentul acela nu se simţea ca un anarhist glorios.

Un profesor care abia dacă-i adresase mai mult de câteva fraze trecu pe acolo, se opri pentru o clipă şi zise:

— Mi-aduc aminte de tine, Buneii. Aşa te cheamă, nu?

— Da, domnule.

— Când ai sosit aici erai plin de încredere. Acum arăţi tot timpul speriat.

Profesorul îi atinse faţa.

— Ţi-a revenit ticul acela.

— Da, domnule?

Gabriel avusese un tic la un ochi, care licărea ca o lentilă de aparat de fotografiat defectă. Când i se atrăgea atenţia asupra lui, avea senzaţia că faţa îi era locuită de păienjeni; insecte îi alergau pe sub piele.

— Ai grijă de tine, zise profesorul.

— Vă mulţumesc, domnule.

O să aibă grijă de el. Experienţa cu Lester îl cufundase într-o altă lume, căreia părea că-i aparţine. Abia aştepta să-şi aducă aminte de ea uitându-se iar la tablou.

92

În după-arniaza aceea, când ajunse acasă, nu putu să-l găsească nicăieri, nici în camera mamei lui, nici într-a lui.
Răscoli dulapurile şi se uită în acelaşi loc iar şi iar, înainte să se ducă la Hannah, care stătea în picioare în afara băii.
— Scuză-mă, Hannah, zise el cu o voce aferată. Trebuie să mă duc la o întâlnire. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai păstra cina caldă.
— Iţi încălzesc imediat fundul!
Când era nevoie, Hannah putea să găsească expresia potrivită. Se împrietenise cu alte bone; într-un fel, devenind mai bogată, Londra devenea mai victoriană. Probabil că prietenele ei îi dăduseră lecţii.
— E timpul să te speli! E cada plină! Arătă spre cada plină.
— Intră *tu,* zise el. Ţi-ar face bine un spălat!
Fu şi mai şocată când el îşi puse haina, luă cămaşa bărbatului de pe spătarul scaunului şi ieşi din casă, anunţând:
— Ce seară frumoasă pentru o plimbare!
Ea rămase în prag şi-i strigă, într-o engleză acceptabilă:
— Stai, stai! Trebuie să am grijă de tine!
— Mă duc s-o văd pe mama, zise el. Nu-s copil. Când se uită înapoi, văzu că ea voia s-o ia după el,
dar nu-i luă mult ca s-o piardă din ochi.
Mama lui lucra câteva străzi mai încolo şi ajunse repede.
Barul se întuneca după orele de lucru şi se umplea de funcţionari în haine negre. O ospătăriţă încercă să-l oprească la uşă.
— Eşti prea tânăr!
— Bagă-mă la închisoare.
O zări pe mama lui de cealaltă parte a sălii, stând la o masă lângă un bărbat pe care îl recunoscu fără să ştie de

unde. Ciudat: ea era cea mai importantă femeie din viaţa lui, dar aici era lipsită de importanţă, doar o altă

ospătăriţă. Şi mai rău, probabil că în momentul acela nu se gândea la el.
— Mamă! Stătea pe vârfuri.
Auzindu-i vocea, ea ridică ochii. Putea, dintr-o dată, să-i ordone să fie atentă la el şi s-o facă iar a lui. Era o putere minunată.
Se repezi spre el.
— S-a întâmplat ceva?
— Da.
— Ce? Spune-mi! Nu te simţi bine? îi puse mâna pe frunte.
— Ai febră!
— Bineînţeles că am febră! Unde-i tabloul meu? Cel pe care mi l-a dat Lester.
— O, ăla. De asta ai venit? Ce ai în mână?
— Cămaşa pe care a lăsat-o aseară unul din bărbaţii ăia asudaţi.
Ea o luă si o împături un pic prea frumos după gustul lui. Zise:
— Am pus tabloul bine.
— Mulţumesc. Dar îl vreau acum.
— De ce?
— Treaba mea.
— Nu striga la mine. Sunt o mamă singură şi mă doare capul!
— Sunt surprins că poţi să stai în picioare.
Avea faţa ei rănită, făcându-l să simtă că e vina lui, că cererile lui erau necugetate.
Ospătăriţa care încercase să nu-l lase să intre se duse la mama lui.
— Christine, aşteaptă un client.
— Vin.
Lui Gabriel mama îi spuse:
— Du-te acasă. El zise:

— Vreau să mă uit la el.
— Nu-ţi bate joc de el. O să se strice dacă trage toată lumea de el.
— Vrei să spui tata?
— Bărbatul ăla e un hippy bătrân. Ei erau o generaţie care nu voia să înţeleagă valoarea lucrurilor. De ce crezi că am fost săraci în toţi anii ăştia? Tata nu voia să fie „materialist”. Desenul o să fie în siguranţă acolo unde l-am pus. Poţi să-l capeţi – fireşte că poţi să-l capeţi – când o să fii mai mare.
— Mai mare! N-o să am niciodată vârsta potrivită? Am fost destul de mare când mi l-a dat el. E al meu şi e un fapt.
— Un fapt? Un fapt! râse ea. Dar suntem o familie.
— O familie!
— Putem să ne uităm la el ca o familie, când zic eu. Gabriel zise:
— Vreau ca şi tata să se uite la el uneori.
— O să mă mai gândesc. A plecat. Nu ne vrea. De ce crezi că a plecat?
Gabriel tremura; o ura şi îi era teamă de propria lui furie. Ea refuza să-l înţeleagă sau să-l ia în serios. Era chiar supărată pe mânia lui.
— Văd doar, zise ea când se îndreptau spre uşă, că vii aici doar când vrei ceva pentru tine. De ce, când te-am văzut, aproape am crezut că veniseşi să vezi ce fac!
— Ce faci?
— Ce? Bine, zise ea. îmi place aici. Tatăl tău mi-a zis o dată că am mintea unei ospătăriţe. Poate că avea dreptate, nu?
Se uită în sus şi văzu cutia poştală neagră a lui Hannah săltându-se prin uşă.
— Băiat rău, rău.
Aproape se prăbuşi şi trebui să se sprijine de o masă.
— Mulţumesc, Hannah, zise mama lui, întorcându-se la treaba ei.

— Băiete, zise Hannah. Băiete – vino aici.

95

Afară, Hannah îi luă mâna şi încercă să-l tragă peste drum de parcă ar fi fost un copil cu picioare scurte. Se împletici în spatele ei, aducându-şi aminte cum era târât de mama lui şi cum îl lovea ea peste picioare când era copil.

La marginea trotuarului se opri şi îşi smulse mâna strânsă din a ei; dacă-l atinge, o s-o turtească şi o să suporte consecinţele.

Hannah se uita la el: probabil că el avea ochii în flăcări; în ai ei era teamă.

— OK, OK, zise ea. Urmează-mă.

O luă într-o direcţie, apoi în alta.

— în ce parte? întrebă el.

— O, nu ştiu, zise ea. Unde suntem?

— În Londra. Adăugă:

— Mai bine mă urmezi tu pe mine.

Când dădură colţul la capătul străzii lor, Gabriel văzu că tata stătea în faţa casei. Gabriel luă mâna lui Hannah şi o trase în spatele unui camion.

— Eu stau aici, şopti el. Tu te duci în casă. Lasă-l să te vadă.

Hannah era şocată, dar făcu ce zise el. Când tata văzu că se apropie, se îndepărtă repede şi dădu colţul fără să se uite înapoi.

Mai târziu, Gabriel căută iar tabloul, dar nu putu să-l găsească. Se enervă şi mai mult pe mama lui şi hotărî să aştepte până se întoarce şi s-o ia la întrebări mai târziu. Dar când ea intră, auzi o voce de bărbat şi hotărî să aş-tepte până ce uşa din faţă avea să fie trântită. Insă era deja extenuat şi adormi.

Capitolul şapte

Se trezi brusc, de parcă ar fi fost scuturat. Aprinse lumina şi se uită în jur. Nu mai era altă mână în cameră. Se întrebă dacă avusese un vis despre moarte, aşa cum i se întâmpla. Dar nu era vorba de asta: nu era transpirat şi speriat.

Părea că aude o voce la distanţă. La început, se gândi că era tatăl lui afară din casă, care voia să fie lăsat înăuntru. Totuşi, când ascultă îşi dădu seama că era Archie, care-l chema. Archie voia să-l anunţe ceva.
— Ce e, Archie? zise încet Gabriel. Sunt aici dacă ai ceva de spus. Mai bine i-ai da drumul, frăţioare – nu stau pe aici.
Archie începu să vorbească.
îi spuse lui Gabriel unde era desenul şi că ar trebui să-l aducă. Dacă ar fi fost amândoi, zise el, asta ar face, ar avea o aventură, ca gemenii din povestirile lui Enid Blyton. Atâta doar că era o mică problemă. Archie îl informă pe Gabriel că tabloul lui Lester era ascuns în dormitorul mamei lor şi mama dormea, fireşte.
Archie nu părea tulburat de lucrul acesta. Obstacolele obişnuite nu împovărează duhurile.
După ce Archie îi spuse unde era desenul, Gabriel ştiu că fratele lui avea dreptate; acolo trebuia să fie. Ar fi trebuit să se gândească singur. Mama n-avea imaginaţie când era vorba de ascuns lucruri. Sau poate că subestimase hotărârea lui.

96

Care hotărâre?
Stătea acolo în frig şi pe întuneric. Singurul sunet era sforăitul lui Hannah: vântul respiraţiei ei neobosite biciuia pe sub uşă şi îi îngheţa gleznele. Voia să se strecoare sub plapuma lui şi să se ducă la culcare. Dar deşi blestema simţul umorului pe care-l avea Archie, nu putea să nege perspicacitatea băiatului mort.
Gabriel trebuia să urmeze vocea îngerului acolo unde-l ducea.
Fumă o jumătate de ţigară, deschise uşa lui, ieşi din cameră şi stătu pe palier. Uşa mamei lui era întotdeauna întredeschisă: de când fuseseră bebeluşi el şi cu Archie, lăsase uşa deschisă ca să-i audă dacă plângeau.
împinse uşa şi păşi în întuneric. Era în camera ei; putea să-i audă respiraţia. Mai făcu un pas înainte de a lovi un

perete invizibil şi se pomeni suspendat în spaţiu. Ateriza pe podea.
Intinzând mâna, îşi dădu seama că se împiedicase de nişte pantofi, nişte pantofi mari ca nişte buturugi. Nu erau ai mamei lui. Pantofii ei, după câte ştia el, erau întotdeauna aliniaţi sub fereastră.
Stătea pe podeaua dormitorului ei, nemişcat ca un cadavru şi cam tot aşa de vesel, ţinându-şi respiraţia. Cel puţin era cu faţa în jos pe podea, acolo unde voia să fie. Dacă ea ar fi deschis ochii, nu l-ar fi văzut, deşi ar fi putut, fireşte, să-l miroasă.
Ascultând, îşi dădu seama că cineva era cu ea în pat. Nu numai că ar fi putut să se trezească, dar cealaltă persoană – oricine ar fi fost – ar fi putut de asemenea să se trezească, şi ar fi fost condamnat de patru ochi mânioşi.
Era destulă lumină pentru ca Gabriel să se târască peste podea până ce ajunse la stâlpii care susţineau patul. Ştia cum să ajungă până sub el. Copiii observă întotdeauna dedesubturile lucrurilor; vreme îndelungată, asemeni infanteriştilor şi servitorilor, văd lumea doar de jos, o poziţie bună ca să observe cum funcţionează lucrurile.

97

Sertarul din metal era închis cu lacăt, dar combinaţia cedase altădată, când trăsese şi-l răsucise. Atâta doar că acum trebuia s-o formeze în linişte. O meşteri cât de încet şi grijuliu putu, dar nu vru să cedeze. Ii venea să plângă. Cum ar putea să ghicească vreodată combinaţia? Stătu nemişcat şi se gândi bine, înainte să încerce – aşa cum îl sfătuia Archie – ultimele patru cifre ale numărului lor de telefon. Nu merse. Apoi încercă anul naşterii lui şi a lui Archie. Oare nu erau majoritatea mamelor sentimentale? încuietoarea se deschise. Reuşise. Trase sertarul.
Tabloul răsucit era acolo, aşa cum spusese Archie. Gabriel îl ţinea în mână. Tot ce avea acum de făcut era să iasă fără să fie observat. N-ar fi trebuit să fie prea greu.
Pe când se mişca, se auziră şoapte şi chiar hlizeli; apoi arcurile începură să vibreze cu putere. Nu credea că o să

traverseze camera şi o să iasă pe uşă fără să fie zărit. Trebuia să aştepte. Picioarele din lemn ale patului se clătinau acum; de fapt, părea că gem, trosnesc şi se pregătesc să cedeze. Totul putea să se prăbuşească în vreme ce el era dedesubt! îşi puse mâinile peste urechi. Era înspăimântător, dar Archie îl susţinea.

Doi în pat, doi sub el, vieţile lor se sfârşeau, în noaptea aceasta; şi tata în camera lui, nu departe. Oare era şi el treaz?

Când se făcu iar linişte şi respiraţia cuplului reveni la normal, Gabriel se târî şi duse desenul în camera lui, unde îl întinse pe masă.

Ce vedea în el? O faţă mare şi alte feţe mici; animale, linii, culori, mişcare. Lucruri obscure care încercau să devină clare. Era plin; erau multe în el, aşa cum erau în muzica lui Lester, cu o melodie memorabilă în faţă de care se putea bucura oricine.

Era o modalitate bună de a te uita la un tablou, sau la orice, de parcă te-ai fi pregătit să-l desenezi tu însuţi.

Se duse la dulapul lui cu obiecte de desen.

Trecu noaptea. Stătu treaz până dimineaţa, lucrând. Trebui să acopere iar oglinda, pentru că atunci când se

uită în ea nu-şi văzu propria imagine, ci pe cea a lui Archie, cu o faţă la fel ca a lui Gabriel, dar vizibil diferită în feluri pe care n-ar fi putut să le descrie, deşi poate că ochii lui Archie erau un pic mai îndepărtaţi decât ai lui. Gabriel se gândi la o poezie de Plaţii pe care o citise la şcoală, cu titlul *Oglinda.* „Nu-s crud”, suna ea, „doar sincer ... / Ochiul unui zeu mic, cu patru colţuri”.

Ca să-l ţină treaz, Archie îi cântă Mozart, Sinatra, Ella şi Joe Cocker. Cu mâna lui Archie pe a lui, copie tabloul – de două ori. Gabriel era obişnuit să copieze; ştia cum s-o facă şi îi plăcea. Acum o să fie destulă artă de împărţit; nimeni n-o să fie lăsat pe afară!

Dimineaţă, mama îl chemă jos.

— Gabriel, la masă!

Un bărbat stătea la masa din salon, scuturându-şi scrumul într-o farfurioară. Gabriel trebui să se aşeze.
— El e George, zise mama. George, Gabriel. Nu-ţi aduci aminte?
Dădură mâna.
Mama îi şoptea lui George despre bar şi un conflict pe care-l avea cu cei de acolo. Apoi o trimise pe Hannah la piaţă şi se duse să se pregătească.
— Mai e ceai? întrebă George.
în lumina aceea, George părea mai tânăr decât îşi aducea aminte Gabriel, puţin trecut de treizeci de ani, cu părul lung închis la culoare şi trăsăturile trufaşe ale păturii de sus.
Gabriel pufni.
— Cred că da.
— Vrei să-mi aduci? Nu mă simt prea bine. Aproape am făcut pneumonie azi-noapte.
— Cum?
— Nu-mi aduc aminte.
Gabriel se duse în bucătărie şi făcu nişte ceai. Era obosit; fusese o noapte lungă şi trebuia să meargă la şcoală.
Dând radioul mai tare, îşi drese vocea, lăsă capul pe spate şi scuipă în ceaiul lui George. Deşi adăugă lapte şi

zahăr şi-l agită, ceaiul verde ca nişte muci tot mai era murdar.
George era aşa de extenuat, încât aproape că avea capul pe masă.
Gabriel îi dădu băutura şi se aşeză în faţa lui.
— Ce faci azi, George?
— O, nu ştiu. Sunt pictor, aşa că nu trebuie să fac nimic decât să stau în fund. Nu-ţi plac artiştii?
— Mama spune întotdeauna că-s oameni de nimic.
— Mie nu mi-a spus niciodată asta.
— Nu încă, zise Gabriel. Sunt multe lucruri pe care oamenii nu le spun la început. De exemplu, ei nu-i place

să fie legată. Ţine la libertatea ei mai mult ca la orice. Şi eu sunt băiatul ei favorit.
George zise:
— Biata femeie e obosită. Şi-a dat sufletul în ultima vreme.
— Chiar aşa. îţi place ceaiul?
— Da, mulţumesc.
— Mai vrei zahăr?
— Nu.
— Lapte? Sună telefonul.
— Ce faci, tată? zise Gabriel.
— Mama ta e acolo?
— Vrei să vorbeşti cu ea? Tata şovăi.
— Nu mă deranjează.
— E la duş. Tata păru uşurat.
— Atunci putem să vorbim noi doi. Poţi să-mi dai tabloul?
— Aproape am terminat cu el.
— Bine. O să vin să-l iau.
Cât de zeloşi deveneau oamenii când voiau ceva!
— Da, zise Gabriel. Când vrei, dar cu siguranţă nu acum. Nu până îţi spun eu când.

100

George îşi sorbi ceaiul şi începu să tuşească şi să se înece.
— Isuse Cristoase! zise el. Nu pot să respir!
— Cine-i acolo? zise tata.
— Hannah.
— Ce e, un bariton?
— Da.
— Sunt sigur. Lasă-mă să vorbesc cu tipul ăla.
— Nu fi prost, tată.
— Ascultă, trebuie să mă ajuţi. Nu ţine prea mult tabloul, zise tata.
— Care-i problema?
— De vreme ce nu prea mai am bani, nu mai am mult de trăit!
— Nu te simţi bine?

— Mă prăbuşesc. O iau spre zero. Tatăl lui puse receptorul la loc. Gabriel îi zise lui George.
— Era tatăl meu. Vine aici.
— Acum?
— S-ar putea. E muzician. George pufni.
— Era.
— Nu-ţi pierzi niciodată talentul – dacă eşti suficient de norocos ca să ai unul în primul rând.
Când intră mama, George zise:
— Gabriel îmi dă explicaţii în legătură cu talentul.
— O, da. El o fi ştiind. Gabriel zise:
— Tata are un talent incredibil, dar i s-a întâmplat ceva îngrozitor.
— Da, am auzit că a căzut pe faţă, zise George. Toată lumea ştie.
Gabriel zise:
— Să-i spun de visul tatei de a i se cere să-i însoţească pe cei de la Rolling Stones, dar ca îngrijitor? Trebuia să

măture alune de pe scenă în timp ce ei cântau. Apoi, în spatele scenei ...
— Hai să lăsăm asta, zise mama lui. George e pictor. George îi zâmbea.
— O să te pictez pe tine, draga mea.
— Nu ştiu.
— Ai fost de acord.
— N-am destulă încredere, zise ea.
— Eşti o sfioasă mică, aşa-i?
— Dar sunt timidă. Ştii că-s aşa, George.
— Da. Dar nu eşti întotdeauna timidă, draga mea. Mă gândesc că azi-noapte ai ...
— Opreşte-te acum, te rog. George zise:
— Uită-te la astea, Gabriel.
— E prea tânăr, George.
— Prostii. Băieţii de vârsta lui sunt mai experimentaţi decât eram noi. Nu-s prea bătrân ca să-mi aduc aminte!

George scoase o geantă şi nişte diapozitive. Gabriel se duse la fereastră şi le ţinu în lumină. Erau picturi de femei aproape goale, complet goale şi goale într-un fel obscen cu păr prerafaelit făcut din învolburări şi vârtejuri de vopsea nerelevantă.
— Atunci eşti în PR, zise Gabriel.
— Ce tot spui, Gabriel? îl întrebă mama lui. Ii zise lui George:
— întotdeauna spune al naibii de bine ceva haios.
— Prerafaeliţi. George îşi drese vocea.
— Multă culoare.
— îţi plac? îl întrebă George.
— îmi place să mă uit la lucruri, zise Gabriel.
— îţi plac fetele?
— Uneori.
— Ai o prietenă?
— Am avut cinci. Nici una acum.
— De ce?

— N-am avut timp să dezvolt o relaţie cu sens.
— George, nu-l tachina, zise mama. George lucrează în Italia. Intr-un castel pe un deal. Ne-a invitat să mergem să-l vedem acolo. Putem să stăm cât vrem.
George zise:
— Valea Tibrului. Nu-i departe de locul în care tablourile de Giotto au căzut în capetele călugărilor. Gluma lui Dumnezeu, cred. Regiunea mea e plină de artişti şi de scriitori. Seara, când se răcoreşte ziua, stăm în piaţa mică. Tâmplarul local montează un ecran şi ne uităm la filme afară, fumând, bând şi dezbătând până târziu.
Gabriel dădu din cap. George arătă peretele.
— Se pare că unele din fotografiile astea vechi au stat expuse prea mult. Cine-i celălalt băiat?
— A murit cu multă vreme în urmă, zise mama. Era geamănul lui Gabriel.
— Doamne Dumnezeule, deci au fost doi? zise George.

— Da, zise mama. Au fost. Acum nu mai sunt. îşi muşca buza.
Gabriel zise:
— Elvis a fost geamăn. Apoi a crescut de două ori cât era.
— Serios? zise George. Lui Christine îi spuse:
— Ţi-ar plăcea un tablou?
— O, da, zise mama.
— Gabriel?
— Atâta vreme cât se potriveşte cu tapetul. George râdea.
Gabriel zise:
— Doar pictezi sau şi decorezi?
George se schimbă la faţă. Mama se uită la Gabriel.
— Cred că ar trebui să stăm de vorbă, zise ea.
— Sunt gata, zise el.
— Christine... zise George. Credeam că ieşim să mâncăm în oraş micul dejun.
103
— Bine.
Ii zise lui Gabriel:
— Nu voiam să spun acum. Trebuie să te duci la şcoală. O să vorbim altă dată.
— O să-mi notez în jurnal, zise Gabriel.
— Vorbeşte mult, zise George. Dacă aş avea un capsator, i-aş prinde buzele.
— Da. încetează, Gabriel.
— Ce să încetez?
— Orice vei fi făcând.
După ce George şi mama părăsiră casa – şi Gabriel se uită cum o luau în jos pe drum, vorbind şi râzând împreună –, Gabriel se întoarse la cele două copii ale lui. Era mulţumit de ele; făcuse ce voise să facă.
Ca să sărbătorească, îşi luă tonomatul în „grădină” – o curte interioară din beton închisă cu un gard peste care era sârmă ghimpată – şi dansă şi cântă până se prăbuşi.
După aceea, făcu sul o copie a tabloului şi-l puse sub patul mamei lui, montând la loc lacătul şi învârtind roţile

combinaţiei. Vârî originalul şi o copie într-un dulap plin de jucării vechi şi de cărţi, în care nu se uita nimeni niciodată.
Nu credea că mama lui o să se sinchisească să arunce vreo privire la tabloul de sub pat, pentru că era atât de ocupată cu slujba ei, şi cu George, şi cu prietenii ei.
Totuşi, în seara aceea ea intră în camera lui.
— Ştiu că te preocupă tabloul tău preţios, îngeraş, zise ea. Dar am venit acasă când tu erai la şcoală, l-am luat de unde îl pusesem bine şi l-am dus la lucru.
— La bar?
— Ca să-l arăt oamenilor.
— Ca să te lauzi, mormăi el.
— Poftim? Zise:
— Mamă... le-a plăcut?
— Li s-a părut excelent.
— Le-au plăcut... culorile?
no
— Le-am spus despre cum am creat pantalonii lui Lester şi cu cine umblam prin cafenelele şi restaurantele alea din Chelsea. Majoritatea copiilor de la bucătărie sunt prea tineri ca să recunoască numele celor pe care-i cunoşteam, fireşte. N-am fost apreciată, ca de obicei. Totuşi, unii din ei mi-au dat nişte sugestii bune în legătură cu ce aş putea să fac cu desenul.
— Ce vrei să spui?
— Cum să-l arăt ca să-i scot în evidenţă valoarea. Intre timp, o să-l pun iar deoparte, zise ea. Avea o figură uimită când s-a uitat la el.
— N-o să faci unul din scandalurile tale, nu?
— Nu, mamă. Atâta vreme cât e în siguranţă. Asta-i tot ce contează. Ştiu că ştii cum să ai grijă de lucruri.
— Da, zise ea, un pic sceptică. Băiat bun.
Inima îi bătea cu mândrie. Se gândi cum se uitaseră toţi la tablou. Lăudaseră în bar copia pe care o făcuse el la tabloul lui Lester. îi funcţionase schema; nimeni nu bănuise nimic. Şi mama lui, şi el erau fericiţi.

Devenise, într-un fel, un artist apreciat, deşi la fel de anonim, deocamdată, ca unul din asistenţii lui Rubens.

Capitolul @pfi

Când mai sună tatăl lui, Gabriel zise că studiase şi se gândise destul la tablou. Acum era gata să-l împrumute. A zis:

— O să ţi-l aduc după şcoală, tată. Mi-aduc aminte unde stai.

— Orice faci, nu umbla cu opera aia de artă după tine. Ai putea s-o scapi! Stai uşurel unde eşti. Vin s-o iau – acum. Eşti sigur că ai „studiat-o" destul?

— Ei, cred că am...

înainte ca Gabriel să poată răspunde, tata puse receptorul la loc. Mai târziu, în dimineaţa aceea, zâmbea în prag.

— Ce o să faci cu el? întrebă Gabriel, aducând tabloul şi dându-i-1.

Gabriel se simţea şi mândru, şi vinovat din cauza copiei.

— Merge pe perete! Gabriel, eşti un înger! Tata îl deschise şi se uită la el.

— E chiar mai bun decât îmi aduc aminte. Tata sărută desenul.

Gabriel zise:

— Nu vrei să te ajut să-l înrămezi şi să-l pui pe perete?

— Nu, mulţumesc!

— Dar n-ai nici măcar un ciocan!

— Nu-ţi face griji pentru asta – o să-mi folosesc scula!

Gabriel zise:

— De ce te grăbeşti aşa? Nu vrei să stăm de vorbă?

— Mai târziu. Se îndreaptă lucrurile. Hai salut. Gabriel se uită la tatăl lui care urca drumul pe bicicletă
cu tabloul înăuntrul hainei.

Nu mai primi veşti de la el; se gândi că tatăl lui era ocupat cu începerea unei vieţi noi. Totuşi, după câteva zile, Hannah, la instrucţiunile mamei lui, fu însărcinată să-l însoţească pe Gabriel până la casa tatălui lui, unde trebuia să petreacă după-amiaza.

Hannah, care stătea în prag, îmbrăcată în paltonul ei mare negru, purtând pantofi grei şi pălărie, arăta ca cineva din alte vremuri. Dar cel puţin se respecta la capitolul vestimentaţie, se gândi Gabriel. Restul populaţiei mai în vârstă semăna acum cu o legiune de alpinişti dezorientaţi, in haine uşoare, pentru orice vreme, acoperite de buzunare, cu etichete ca Eiger şi South Face.
— Haide, atunci, zise el, ajutând-o să coboare treptele. Şi asigură-te că nu cad în ghearele nici unui traficant de droguri pe drum.
Hannah trecea rareori de magazinele locale şi de piaţă. În vreme ce Gabriel o conduse la staţia de autobuz şi văzu cât de neliniştită era din cauza vârtejului mulţimii indiferente şi a numeroaselor ei limbi, vorbi cu ea încontinuu. Totuşi ea insistă să-i ia mâna; nu, după cum îşi dădu el seama, ca să-l conducă pe el, ci de teamă să nu se rătăcească.
Văzând diversele cartiere din perspectiva ei – o vreme i se păru avantajos să pretindă în sinea lui că era în Calcutta –, observă că autobuzul, în care trebuiseră să se urce la semafor pentru că şoferul părea să nu vadă alt motiv ca să încetinească, era condus de un nebun monosilabic care se oprea doar când strigau la el pasagerii, din care majoritatea ascultau muzică la căşti. Alţi „clienţi” vorbeau tare la telefonul mobil şi aproape toţi ceilalţi mormăiau şi înjurau în barbă. Apoi autobuzul – din cauza unor lucrări la drum, i se spuse – n-o luă pe drumul obişnuit, ci păru că o coteşte prin West London, aproape

la întâmplare, în vreme ce pasagerii violenţi strigau instrucţiuni de fiecare dată când vedeau un semn cu OCOLIRE.
Hannah era solidă şi, ajunsă din nou pe stradă, se mişca încetişor, cu un fel de târşâit, în vreme ce toţi ceilalţi erau înghiţiţi de şuvoi; o ezitare de o clipă putea produce o crimă. Gabriel încercă să stea între ea şi posibilitatea aceasta.

Până să ajungă la casa tatei, arăta extenuată. Dar când, afară, pe trotuar, auzi oameni care vorbeau în limba ei, faţa lui Hannah se lumină şi începu să-i urmeze în clădire. Gabriel trebui să-i spună să rămână unde era.
— De ce...? începu ea.
— Tata ar putea să fie într-o dispoziţie proastă, îi explică el.
Se dădu înapoi, întristată. Gabriel nu putea s-o lase să vadă locul în care stătea tata, de teamă că ea nu s-ar fi putut abţine să-i spună mamei lui că el bea bere, înconjurat de scrumiere, farfurii murdare şi singura lui achiziţie, un tablou făcut de o vedetă rock bătrână.
Gabriel o duse apoi la staţia de autobuz, o însoţi pe corabia de nebuni şi-i dădu indicaţii cuiva să-i spună când să coboare. Apoi, pentru că arăta atât de uluită, şi lui îi părea bine că nu e ea, se aplecă spre faţa ei şi o sărută. Ea duse mâinile spre faţa lui şi-l sărută la rândul ei, în semn de recunoştinţă. El îi făcu semn cu mâna din stradă, în vreme ce faţa ei îngrozită se cufundă în trafic.
În sfârşit împingea uşa tatălui lui.
— Uite-mi băiatul! strigă tata vesel.
Era în pat, îmbrăcat cu toate hainele, în afară de pantaloni, citind ziarul.
— Drăguţule!
— Eşti bucuros azi, zise Gabriel. Ce facem? Mergem la un muzeu sau la cinema? E un film pe care vreau să-l văd.
îşi bătu buzunarul cu palma.

— N-avea grijă, mi-a dat mama bani.
— De ce – crede că eu n-am?
— Te ştie, tată.
— Şi crede că-s inutil. Dacă vrem să vedem un film, putem să mergem. Putem să mergem în orice alt loc care ne place – aproape.
— Cum?
— O să vezi. Dă-mi pantalonii. Ai observat că-s unii noi, de camuflaj?

Gabriel se uita prin jur.
— Unde-i tabloul lui Lester?
Tatăl lui se ridică energic, dar alunecă pe mai multe cutii de bere desfăcute şi ateriza înapoi pe pat. Gabriel îl ajută să se ridice şi zise:
— Ia-o încet, tată. Păstrează căzăturile pentru stadion.
— Când găsesc podeaua dracului şi îmi găsesc pantofii, o să-ţi arăt unde e tabloul tău.
— Trebuie să mergem undeva? Ai zis că-i pe perete.
— Este pe perete. Nu neapărat pe peretele ăsta. Dar este cu siguranţă pe un perete. Un perete e un perete, nu? Sau eşti pretenţios în privinţa pereţilor tăi?
— întâmplarea face că-s pretenţios în privinţa lor. îmi place ca lucrurile mele să fie pe pereţi pe care-i cunosc.
— Vrei să-l vezi sau nu?
— Am mai puţin chef acum. Tata îşi punea pantalonii.
— Isuse, tare mai eşti prost dispus.
— Tu m-ai adus în starea asta, mototolule, zise Gabriel.
— O să te simţi bine într-o clipă. Ai nişte iarbă?
— M-am lăsat, tată.
— Mama te-a obligat?
— Mă înnebunea... şi tot vedeam lucruri ciudate. Scaune şi alte chestii.
— Da, şi eu am avut paranoia la vremea mea. Totuşi, nu scaune. N-aş vrea asta. Scaune? De la iarba de la şcoală sau de la cea pe care o cultivam eu acasă?

— Toată. M-am tot rătăcit în mintea mea şi uneori simt că n-o să scap niciodată, de parcă aş fi...
— Haide, avem treabă de făcut.
Când ieşiră, Gabriel îl observă, sprijinindu-se de uşa de la intrare, pe bărbatul cu pantofi răsuciţi care-l ameninţase pe tata. Dădu din cap când trecut pe lângă el, de parcă ştia totul despre ei.

După ce merseră puţin, tata legă bicicleta şi intrară într-un restaurant fast-food cu o firmă luminată de un neon pe care era trecut numele, Splitz.
Fata de la uşă îl salută pe tata ca o prietenă, sărutându-l pe amândoi obrajii.
— Ce fel de loc e ăsta? zise Gabriel. Ce facem aici?
— Speedy – şeful şi proprietarul – e un amic vechi. Pe vremuri se tot ţinea după formaţii. Când eram în turneu, a început să gătească pentru noi. Era atât de lent pentru că nu se putea opri din trăncănit, aşa că i s-a spus Speedy. Ia uită-te la el, cum îşi lăfăie ciocul bătrân şi obosit în smântână, în vreme ce noi suntem abia... abia smântâniţi!
Gabriel îi privi pe turiştii şi adolescenţii veniţi la Londra pentru o zi, care mâncau hamburgeri cât nişte mingi de rugby, prăjituri uriaşe şi îngheţate ca nişte iceberguri.
— Dar tată ... Tata zise:
— Hei! Speedy!
Venind în goană spre ei, Speedy, un bărbat de vârstă mijlocie cu faţă de tânăr, se îngălbenii. Avea dinţi buni şi haine americane de adolescent.
— El e băiatul meu, zise tata.
— în sfârşit, zise Speedy. Luă mâna lui Gabriel şi o mângâie cu degete lungi, cu manichiura făcută.
— E blond, şi încă un blond frumos! Oasele alea de la obraji ar putea să te spintece! De la cine le are?
— Nu de la mine, e clar, zise tata.
— Şi e şi prietenul lui Lester! îmi dau seama de ce.

Speedy râse fără zgomot, deschizând gura şi împingându-şi capul în faţă pe gâtul lui lung, cu riduri. Gabriel se gândi că profesional trebuia să râdă mult şi acesta era felul cel mai economic de a o face.
— Ce face dragul de Lester? întrebă Speedy. Uitându-se mai de aproape, Gabriel văzu cum capul

lui Speedy părea să fie un model mai mare care intrase la apă, de parcă trăsăturile lui se uscaseră cu trecerea anilor.
— E acelaşi tip mişto, zise tata. Ţi-am spus, am stat cu el chiar deunăzi. Ştii, când mi-a dat... lucrul.
— Lucrul?
— Lucrul... de pe perete.
— Da, da. Asta îmi aduce aminte, trebuie să-ţi spun ceva. Aşteaptă un minut.
— Bacchus cu un lif ting, şopti tata, în vreme ce Speedy dispăru brusc ca să mai ciugulească o altă faţă cu buzele.
Când se întoarse, Speedy zise:
— Veniţi la masa mea de lucru.
Se sui pe scara slab luminată până la o masă aşezată pe o platformă de unde se vedea de sus restaurantul, acoperită cu ziare, reviste, invitaţii şi CD-uri. O ospătăriţă le aduse milkshakes şi bere.
— Acum, zise Speedy, frecându-şi mâinile. O să vă arăt.
— Abia aştept, zise tata. Lui Gabriel îi spuse:
— Nu l-am văzut încă. N-am vrut să mă uit fără tine.
— O să fii încântat, zise Speedy. Tabloul ăsta arată bine!
— Poftim? zise Gabriel.
— Linişte, zise tata, ridicând paharul de bere. Stai să vezi, da, Gabriel?
Ii zise lui Speedy:
— E foarte nerăbdător.
— Bravo lui, zise Speedy. Dacă mă întrebi pe mine, nici un lucru pe care trebuie să-l aştepţi nu merită să-l ai.

110

Gabriel fu condus pe lângă un perete de care atârnau discuri de aur şi haine de turneu; poate că unele haine fuseseră făcute de mama lui. Erau fotografii de tineri ameninţători în haine de „sâmbătă” ostentative, băieţi care fuseseră cândva eroi pentru alţi băieţi. Erau afişe cu formaţii şi filme americane, tonomate, storcătoare de fructe învechite şi iepuri care se împreunau în sensul acelor de ceasornic într-o casetă din sticlă.

Pe un stâlp, într-o ramă mare din argint, cu o lumină deasupra şi o legendă dedesubt – Lucrare nouă – Lester Jones – era tabloul „lui Lester”. Căpătase de asemenea un alt titlu. *Linge farfuria, NigeJ,* se numea acum, dintr-un motiv necunoscut.
Aceasta era prima expoziţie a lui Gabriel: prima dată când o lucrare de el era expusă în public. Dar curând Gabriel începu să nu se simtă bine şi nu numai pentru că bănuia că „arta” scotea afară ce era mai rău în oameni.
— E pus bine, nu? se hlizi Speedy. E o operă de artă!
— O mare operă de mare artă, repetă tata, înconju-rându-l pe Speedy cu braţul.
— Bineînţeles că tot ce e în Splitz e artă, continuă Speedy. Şi e originală. Dar ăsta este chiar mai original decât celelalte originale, care sunt de asemenea originale. E uimitor. Şi aici, cu noi, e Gabriel, zise Speedy, întorcân-du-se instinctiv spre aparatul cu care apăruse fata care-i salutase la uşă.
Gabriel, Speedy şi tabloul fură fotografiaţi împreună. Pentru că tata nu voia să fie lăsat afară, o fotografie cu tata, cu Gabriel şi cu tabloul urmă repede.
Tata zise:
— O să pui una din pozele astea aici sus, Speedy?
— Poate că o să le pun, dacă ies bine.
— Ai multe poze. Lucrul de care ai nevoie aici, zise tata, e o pictură bună de modă veche cu tine uitându-te impunător şi chipeş şi pe poziţie.
— E o idee nemaipomenită. Oricine poate să ceară să i se facă o poză. Dar unde aş putea găsi un portret?

Speedy adoptă o poză finală.
— Acum – mai zâmbiţi o dată, oameni buni!
În tot acest timp, Gabriel rămase tăcut, deşi tot arunca priviri spre tablou.
Ştia că Lester s-ar simţi trădat dacă ar afla că un cadou personal era expus aşa, fără ca el să fie întrebat. în plus, în noaptea în care Gabriel se strecurase în camera mamei

lui, îl retrăsese de sub pat şi apoi stătuse treaz, el nu copiase tabloul exact cum era. îl „îmbunătăţise”, de fapt, un pic pe ici pe colo, adăugând alte culori, linii şi diferite înfloriturі experimentale. Lester ar fi putut spune că majoritatea artei e furt; William Burroughs ar fi putut scrie că „toate picturile sunt falsuri”; dar nu se poate să fi vrut să spună chiar asta. Poate că tabloul nu era deosebit de valoros, dar Gabriel falsificase semnătura lui Lester – destul de bine, credea el. O carieră pe post de delincvent ar fi fost o posibilitate, dacă n-ar fi atât de sensibil. Dacă adevărul ar fi ieşit la iveală, Gabriel ar fi avut probleme mari nu numai cu Speedy, cu părinţii lui şi cu Lester, ci şi cu poliţia. Era vina lui Archie. Archie îl dirijase. Dacă Archie n-ar fi fost mort, Gabriel l-ar fi omorât.
Speedy continuă:
— Pot să vă spun, băieţi – lumea intră doar ca să se uite la asta. Adevăraţi entuziaşti după Lester cu păr ca în anii '70. Problema e că Lester era cam anorexie pe atunci şi ei nu mănâncă atât cât aş vrea eu. Alte veşti bune – unul din cotidienele naţionale ar putea scrie o poveste despre el. Ce zici de asta, Gabriel?
— Gabriel! zise tata. Fii atent!
— E frumos, zise Gabriel. într-adevăr minunat. Speedy continuă:
— Poate că vor folosi una din fotografiile pe care tocmai le-am făcut! Prietenii tăi de la şcoală vor fi puternic impresionaţi! Nu eşti încântat?
Gabriel îşi puse ochelarii de soare.
— Sunt încântat.
î1ı2>
— Dar eşti şi mişto, nu?
— Aşa-i.
— Da, a zis tata. E al naibii de mişto.
— Asta-i bine, zise Speedy. Aşa trebuie să fie un tânăr.
— Nu-s chiar aşa de tânăr, zise Gabriel.
— Nu, nu, sigur că nu, zise Speedy. La vârsta ta parcă ai avea toate vârstele tale în acelaşi timp.

— Aşa-i, zise Gabriel. Aşa e.
— Vezi, zise tata. Ţi-am spus că Speedy e mişto.
— Mda, zise Gabriel.
Când se întoarseră la masă, Gabriel luă berea tatălui lui şi o sorbi. Speedy îl bătu insistent pe umăr.
— Ce zici?
— Sunt foarte mândru... de Lester, zise Gabriel.
— Bine, bine, zise Speedy. Şi eu.
— Chiar, nu eşti mulţumit? întrebă tata, încercând să vadă prin ochelarii lui Gabriel. Toată lumea poate să-l vadă acum. E democratic, nu? Şi bineînţeles poţi să vii şi să stai aici şi să te uiţi la el oricând vrei.
Gabriel îl întrebă pe Speedy:
— Lester vine aici?
— O da, da. A fost aici, acum câţiva ani, zise Speedy. Dar nu pot să spun că-i un vizitator obişnuit, nu.
Gabriel oftă, uşurat.
— Dar prietenii lui vin aici. Ca nişte câini de pază, stau cu ochii pe lucruri pentru el.
Când, în sfârşit, după ce comandă mai multe băuturi şi mai multă mâncare pentru tata şi zări un crainic de televiziune şi un fotbalist la intrare – deşi era doar un mijlocaş din Divizia A—, Speedy o luă la goană, Gabriel încercă să respire mai uşor şi să accepte faptul incredibil care se întâmplase.
— Eşti tăcut, zise tata. Mânca şi bea repede.
— E gratis. Avea gura plină.
— Da? Mă gândesc.

— Slavă Domnului. în plus, îţi zvâcneşte ochiul. Ştii de ce?
— Ai luat un preţ bun pentru tablou?
— Poftim?
— Ai luat un preţ bun, tată?
Gabriel văzu stânjeneala tatălui lui. Nu avusese de gând să-l facă pe tatăl lui să se simtă prost. De fapt, Gabriel se gândea că, în pofida tuturor, ei toţi aveau ce-şi doreau. Mama lui Gabriel avea un tablou de „Lester”; Speedy

avea un tablou de „Lester”; Gabriel avea originalul în camera lui; şi tatăl lui avea nişte bani.
— Nu cât mă aşteptam sau speram, zise tata. Speedy e şiret. Dar ce am primit a fost mai bine decât nimic.
Tata se sprijini de masă.
— Uneori, viaţa e mai importantă decât câteva floricele pe o bucată de hârtie.
— Ce o să faci cu banii? O să-ţi iei un apartament într-un bloc elegant?
— Un apartament? Poate o toaletă. Sau o fereastră – fără perdele!
Tatăl lui râse fără umor.
— Cât or să te ţină banii?
— Am pus deoparte ceva pentru tine, dar altfel aproape s-au terminat.
— Pe ce?
— Pe mâncare, băutură, chirie şi datorii, care sunt considerabile. E scump acolo. Mama avea întotdeauna grijă de bani. Habar n-aveam cât costă lucrurile.
— Ce o să faci acum?
— Am mai împrumutat ceva de la bărbatul de jos. N-am avut ce face. Ce puteam să fac?
— Cum o să-i dai înapoi?
— Sincer, nu ştiu, zise tata. Am avut o ceartă urâtă cu proprietarul şi mi-a spus să plec. O să ajung să dorm pe stradă în cele din urmă. Caută-mă în staţiile de metrou cântând *The Streets ofLondon.* Mă tem că ar putea fi capătul drumului pentru mine, îngeraş.

— Nu poţi să stai cu un prieten?
— Câtă vreme? Oricum soţiile nu vor să mă primească în casă.
— De ce?
— Spun că am o influenţă proastă! Eu! Ii ştiu pe oamenii ăia de ani de zile – şi ei nu mă primesc în casă! Iţi spun, puştiule, după un timp, nu mai vrei decât puţină linişte. Din nefericire, starea de spirit cea mai calmă e fericirea,

şi eu sunt departe, departe de asta. Oricum, nu cred că ar trebui să te încarc pe tine cu asemenea lucruri. Ea se întâlneşte cu altcineva?
— Nu cred.
— Atunci înseamnă că se întâlneşte.
— N-am zis asta.
— Ba da. E vorba de tipul ăla care era acolo când am sunat? Cât de des îl vede? Stă pe partea mea de pat cu capul pe perna mea?
Tata oftă.
— Scuză-mă că te întreb chestiile astea. Oricum, cum ai putea şti tu?
— Ştiu. Am fost sub pat.
— Unde ai fost?
— Glumeam doar, tată.
Tata se aplecă în faţă, strâmbându-şi faţa şi frângându-şi mâinile între genunchi.
— Mă înnebuneşti, Gabriel. Isuse! Oare o să se mute în casa mea? O să te ia şi pe tine? Cristoase, Gabriel, nu vreau să ştiu. Sunt dat afară. Oamenii care-mi erau cei mai apropiaţi m-au dezamăgit. Am pierdut totul. Hai salut.
— Nu, tată.
— Sper că el are de grijă de ea. Câţi ani are? îmi închipui că e mai tânăr decât mine şi de asemenea e foarte activ. Putea fi o iubită frumoasă, mama ta. îmi făcea chestii la urechi, la faţă, peste tot, de mi se zbârlea părul măciucă. Atunci când îi păsa. Dar a încetat. Totul a încetat şi ea a

început să poarte chiloţii ăia mari gri. Asta-i treaba cu dragostea, e un foc pe care trebuie să-l întreţii, altfel se stinge. Asta, mă tem, e pe cale să se stingă.
Gabriel nu zise nimic.
Tata zise:
— Ce mizerie!
Tatăl lui îşi întoarse faţa de la el. Gabriel îi dădu un şerveţel. Tata îşi suflă nasul.

— O, tată, zise Gabriel.
— Dacă ai de gând să continui despre cum te-am escrocat ...
— Nu!
— Ba da! Putem încă să luăm înapoi tabloul.
— Ce? Cum? zise Gabriel.
— Speedy a zis că aş putea să-l cumpăr înapoi de la el dacă mă răzgândesc.
— Dar n-o să avem niciodată banii.
— În plus, ar trebui să plătim un pic mai mult pentru el. Speedy are un nas bun pentru o serie de lucruri şi profitul e primul dintre ele. încă mai am unele din instrumentele mele în garajul unui amic. O să le vând. Şi bicicleta.
— Ai nevoie de lucrurile alea.
— Dar, Gabriel, de ce ne-ar trebui iar tabloul? Chiar dacă aş avea *Mona Lisa* în salon nu m-aş uita la ea tot timpul. Fapt e că nu ştiu cât mai pot să îndur chestii din astea.
— Din care?
— Loviturile astea în inimă. Gabriel, îmi pierd speranţa. Am nevoie de toate resursele mele, dar n-am avut niciodată mai puţine. îţi vine să crezi, tu eşti tot ce am! întotdeauna mi-a plăcut prea mult să fiu cu tine. De ce n-am realizat nimic în viaţă? Mai bine petrec ziua umblând cu tine decât să lucrez sau să mă zbat. Dacă m-ar întreba cineva cine e cel mai bun prieten al meu, aş spune că tu. Isuse Cristoase!

116

— Tată, tată – nu plânge!
— Hai să ieşim de aici. Nu vreau să mă vadă Speedy smiorcăindu-mă.
— Bine.
Când terminaseră de mâncat şi erau gata de plecare, Speedy veni la masă.
— Am uitat să-ţi spun, zise Speedy. E vorba de puştiul ăsta – băiatul unui prieten de-al meu, producătorul de film Jake Ambler. Cel care a făcut *Timcless Saturday* şi celelalte chestii ca lumea.

— Ştim, ştim, zise tata, ştergându-şi ochii. *Timeless Snturdny* e o capodoperă. Felul în care a editat partea de mijloc şi în care foloseşte muzica pentru ...
— Lui Jake îi plac vafele de aici. Aţi gustat? N-am voie să-i dau îngheţată – e precum cocaina pentru el. Puştiul lui e într-o trupă, au posibilitatea unui contract pentru un disc şi alte chestii, dar nu cântă prea bine. Se blochează într-un anume punct. Ştii despre ce vorbesc, Rex. Jake şi cu mine îl bârfeam pe Lester şi am pronunţat numele tău. Jake te-a văzut cântând de multe ori. I-am spus: „Rex a venit aici cu treabă. Rex m-a ajutat să-i dau drumul la început."
— I-ai spus asta?
— Mda. Mi-ai spus, cu ani în urmă: „O să ai mai mult succes decât oricare dintre noi."
— Aşa e. Şi ai, amice. Eşti unul din marii... marii multimilionari ai timpului nostru.
— Drăguţ din partea ta, Rex.
— De ce crezi că aproape toţi pe care-i cunosc au mai mulţi bani decât mine?
— Poate că are legătură cu faptul că tu nu lucrezi, Rex. Gabriel încercă să nu râdă. Speedy continuă:
— Ascultă, Jake ştie, fără să-i spun eu, că eşti unul din cei mai buni. I-am zis că nu te-ar deranja să te duci acasă la el şi să-i arăţi puştiului câteva din acordurile alea puternice de rock'n'roll...

— Nu ştiu dacă pot să-i arăt nişte acorduri, zise tata. Lumea nu mai foloseşte instrumente. Peste tot sunt com-putere, în plus, sunt destul de ocupat acum.
— Uau. Ce faci? zise Speedy.
Se uită la Gabriel şi strâmbă din nas.
— Prefer să bârfesc decât să mănânc. Tata zise:
— E vorba de opera asta despre... Gabriel strânse braţul tatălui lui.
— Tată, ascultă-1. E un noroc. Continuaţi, vă rog, domnule Speedy.

— Jake o să plătească bine, nu-i asta o problemă. Cu cât plăteşte mai mult, cu atât o să aprecieze mai mult. Nu-i întotdeauna aşa?
Speedy strânse din buze.
— O să poţi să-ţi pui la punct bicicleta.
— Bicicleta?
— Te-am văzut pe ea. Tata se ridică.
— Jake poate să se dea şi peste cap. Nu suntem chiar atât de disperaţi încât să începem să ne câştigăm pâinea lucrând.
— Suntem, zise Gabriel. Nu? Tata merse împleticit spre uşă.
— Doamne, Doamne, zise Speedy. Cine l-a călcat pe bătături?
— S-a despărţit de mama. Speedy clătină din cap.
— înţeleg. Gabriel zise:
— Vă rog, domnule Speedy, care e numărul băiatului ăstuia care are nevoie de lecţii de talent?
— O să ti—1 dau. Speedy se apropiede el.
— Dar doar dacă promiţi ceva. Vreau să vii să mă vezi.
— Eu? De ce?

— O, îmi place un băiat direct. Gabriel, putem sta de vorbă. Ştiu cum e.
— Ce ştiţi?
— Tulburarea la care-s predispuşi tinerii.
— înţeleg. Mulţumesc.
Stiloul lui Speedy era în aer. Gabriel zise:
— O să vin.
— Aşa şi trebuie. Ştii unde sunt. Pot să-ţi garantez că o să merite. Uite.
Scrise numele şi numărul de telefon pe o bucată de hârtie.
— Mulţumesc încă o dată.
— Plăcerea e de partea mea, zise Speedy. Te porţi foarte frumos. Pe curând.

Speedy îi zâmbea. Gabriel se întrebă dacă ar zâmbi dacă ar şti povestea adevărată a tabloului lui „Lester”. Din fericire, Gabriel nu trebuia să-l mai vadă.
Pe holul de la intrarea în casa tatei, înconjurat de mai mulţi bărbaţi, rotind un şir lung de mărgele, stătea bărbatul cu papuci răsuciţi care îi împrumutase bani tatei. Dădu încă o dată din cap spre Gabriel şi tatăl lui.
Tata cumpărase mai multe cutii de bere în drum spre casă. înainte de a merge sus să bea în voie, Gabriel îl duse până la telefonul de pe coridor şi-i spuse să-l sune pe producătorul de film.
— Acum? tot zicea tatăl lui. De ce acum?
— De ce nu acum?
— E un om important. O fi în Los Angeles cu vedete de film sau oriunde altundeva, departe de noi.
Gabriel scoase bucăţica de hârtie din buzunar, formă numărul şi-i întinse tatălui lui receptorul.
— Big Picture Films. Alo, alo – spunea vocea de la celălalt capăt.
— Spune cine eşti, îl îndemnă Gabriel.
— Rex Bunch la telefon, şopti tata. La bine şi la rău.
— Cine? zise vocea. Puteţi să-mi spuneţi despre ce e vorba?
— Chitare. Şi acorduri.
— Poftim?
Spre surpriza şi dezamăgirea tatei, i se făcu, în cele din urmă, legătura cu Jake, care zise:
— îmi pare aşa de bine că ai sunat. Rex...

119

Apropiindu-şi urechea de telefon, Gabriel putea să audă cât de nerăbdător era Jake. Spunea că îl văzuse pe tata, cu ani în urmă, pe scenă cu Lester.
— Aşa era sunetul meu! exclamă tata. Am făcut asta împreună, Lester şi cu mine.
— Incredibil! încă mai ascult discurile acelea în maşinile mele. Te rog, ai putea să vii azi după-amiază şi să-l ajuţi pe băiatul meu?

— Aş veni, zise tata. Dar chestia e... începu să-i explice că lucra la opera lui despre renaştere.
— O, zise Jake. Oricum, mulţumesc că ai sunat. Eşti absolut sigur...?
Gabriel apucă încheietura tatălui lui şi o răsuci până ce fu de acord să dea o primă lecţie mai târziu în ziua aceea.
Gabriel era încântat: însemna că putea să-l însoţească pe tatăl lui ca să se asigure că nu strica totul intenţionat.
— De ce mă tot baţi la cap cu asta?
Tata încerca să se smulgă şi să o ia pe scări. Gabriel începuse să-şi dea seama cât de mult se îmbătase tata la Speedy.
— Trebuie să mă odihnesc cât timp mai am încă un pat.
— Să te odihneşti? N-ai făcut nimic!
— Mă simt slăbit dacă-l văd pe Speedy.
Poate că tata se simţea slăbit, dar lângă pat se afla o cutie portocalie pe care erau partiturile, ochelarii şi caietele lui. Tata dădu un şut cutiei de-a curmezişul camerei.
— La dracu' cu toate – nu mă duc nicăieri! Se întinse pe pat şi închise ochii. Cutiile de bere, din care una era deschisă, zăceau pe podea unde putea să ajungă la ele.
— Noapte bună. îmi pare rău pentru tot, puştiule. Stinge luminile. Iartă-mă şi sărută-mă.
— Nu sărut un ticălos ca tine.
— Propriul tău tată e acum un ticălos nenorocit?
— Eşti, zise Gabriel. Tatăl lui a zis:

— Aş vrea să am putere să te pocnesc! Acum cară-te şi nu trânti uşa – ar putea să cadă din balamale şi o să trebuiască să plătesc pentru ea!
Tata râse ca pentru sine şi cântă: *Valhnlla, sosesc*[1].
Curând, tatăl lui sforăia. Gabriel îşi dădu seama că n-o să se trezească la timp ca să predea lecţia.
Gabriel îl lăsă şi se duse jos. Fiecare pas cu care se îndepărta de casă îl făcea să se simtă prost. Archie n-avea stare; nu spunea nimic, dar nu era fericit. Gabriel voia să se meargă la barul unde lucra mama şi să-i ceară

să încerce să-l dea pe tata jos din pat. Dar ea nu era pregătită pentru asta; îl părăsise. Toţi o făcuseră, acum.
Gabriel aşteptă în staţia de autobuz. O să numere până la o sută. Dacă autobuzul nu venea, o să se întoarcă. începu să numere; pierdu şirul şi începu iar. Hotărî să numere invers. Veni autobuzul. Se sui şi se îndreptă spre platforma de sus. Nu putea să se ducă pur şi simplu acasă şi să se gândească la altceva.
în vreme ce autobuzul câştiga viteză, Gabriel sări în jos pe scări şi se aruncă din el, lovindu-se la genunchi şi zgâriindu-se la mâini. Nu putea să uite cum, cu luni în urmă, tatăl lui îl salvase din „tobă".
Se întoarse şi îngenunche lângă patul tatălui lui, vorbind aproape de faţa tatei. Părea atât de relaxat pentru prima dată în luni de zile, încât lui Gabriel nu-i plăcea că trebuia să-l deranjeze.
— Trezeşte-te, zise el. Poţi să dormi mai târziu. Tata mângâie faţa lui Gabriel.
— *Este* mai târziu. Visam că sunt într-un aeroport, dar nu voiau să mă lase să iau avionul şi plângeam. Gabriel, când dorm, cel puţin nu mă simt nenorocit.
— Ştii ce spune mama?
— Cui îi pasă? Ce crede?
— Spune că eşti inutil, un ratat, leneş şi încet. Ce fel de viitor o să am dacă mă uit cum stai în fund şi bei toată ziua?
— A zis asta?

— Spune că nu pot să te văd dacă o să mă deprimi cu disperarea şi cu mila ta faţă de tine însuţi.
— Aşa spune ea. Toată lumea o spune.
— Eu nu. Dacă n-am un tată potrivit, cine o să aibă grijă de mine? încă mai am nevoie de tine, tată. Vreau să faci lucrul ăsta pentru mine.
— Ce lucru?
— Să te duci la Jake aşa cum ai spus.
— N-am chef, Gabriel. Ştii cum mă simt.

— O să te înveseleşti când ajungi acolo. Avem nevoie de banii ăia. Tată...
— De ce te superi?
— Prostia ta mă supără! Dă-mi de băut!
— Hei, pune aia jos imediat! E cea mai tare din câte sunt – o să vomiţi! Ia-o încet, mititelule. Nu-mi place să te văd aşa!
Gabriel zise:
— Nu plec până nu te ridici!
— Bine, bine, zise tata. înţeleg. Te rog, pune berea jos.
— Atunci ridică-te!
— Stai...
Gabriel se uită cum tata începea să se mişte încet, de parcă ar fi descoperit pentru prima dată că are un corp. Când tata se ridică în picioare, Gabriel scoase un chiot.
Tata începu să-şi arunce hainele prin jur.
— Băiete, ajută-mă să-mi găsesc aparatul de ras. N-o să-mi tai gâtul, deşi mă tot gândesc la asta de câteva zile încoace. O să mă bărbieresc. Tu eşti singura persoană pentru care aş face asta. N-aş accepta ordine de la altcineva!
Gabriel se duse sus, pe hol, să împrumute un fier de călcat; călcară împreună cămaşa albă a tatei, ţinând-o în sus şi întorcând mânecile şi partea din spate ici şi colo, ca exploratorii care dau peste un obiect pe care nu l-au mai văzut niciodată.
— Mai bine te-ai spăla pe dinţi, zise Gabriel.
— Miros?
— Ai băut. Şi miroşi a peşte.
122
— Ăsta-i rock'n'roll.
— Mă tem că nu astăzi. Tata întrebă:
— Cum te simţi acum?
— Un pic mai bine.
Il făcu pe tatăl lui să plece cu mult timp înainte, aşa cum făcea tata cu Gabriel, înainte de şcoală. De data aceasta,

pentru că tata avea chitara şi locul nu era departe, merseră pe jos.
Tata mormăi tot drumul, ca un adolescent morocănos.
— De ce ar vrea cineva să fie învăţat să cânte la chitară? Cântatul e cântat. Eu am învăţat de pe discuri.
— Ia-o mai uşor cu filozofia, sugeră Gabriel. Gândeşte-te întâi la bancnotele de cinci lire.
— Banii nu-s totul. Atâta doar că am fost un pic cam deprimat zilele astea...
— O să-mi spui că te doare burta.
— Oamenii învaţă doar ce vor ei să înveţe, aşa cum nu poţi să-i obligi să mănânce.
Gabriel zise repede:
— Ai putea să le prezinţi o mâncare pe care n-au mai gustat-o.
Lucrul acesta îl încuraja pe tata, dar Gabriel putea să vadă că mândria lui era rănită de posibilitatea slujbei acesteia. Voia să se vadă ca un muzician care lucrează. Predatul era moartea invenţiei şi cu siguranţă a farmeculuipop. într-un fel, tata trebuia să fie convins că era posibil să predai şi în acelaşi timp să cânţi şi să urci pe scenă.
Amândoi statură în faţa unei case mari cu porţi din fier, ca servitorii în afara unui castel medieval. Gabriel ţinea chitara într-o mână şi mâna tatălui lui în cealaltă, de teamă ca nu cumva să scape.
— Isuse/zise tatăl lui. N-o să-l prinzi pe Jimmy Page făcând asta.
— Nu eşti... Gabriel se opri.

Tata nu auzi; se uita în sus la casă.
— Uită-te cât de înstăriţi sunt – cred că-şi duc pijamalele la curăţătorie.
Uşile se deschiseră automat când o voce de robot de la un interfon invizibil zise:
— Vă rog să intraţi, domnilor.

În holul de la intrare trecură pe lângă un rând de personal oriental în uniforme albe cu nasturi strălucitori în care Gabriel putu vedea o versiune distorsionată, cu ochi ca de peşte, a feţei îngrijorate a tatălui lui. Instruiţi de un bărbat în costum negru, servitorii aveau mâinile încrucişate în faţă, de parcă ar fi fost goi şi nu voiau să-şi expună părţile intime.
Gabriel se uită în sus la o scară largă, în spirală, şi-şi imagină o cântăreaţă în rochie albă cu trenă care cobora pe ea. în jurul lor era o agitaţie ca acea din culisele de la operă. Personalul şi asistenţii producătorului zoreau între camere largi care conţineau mobilă aurită şi din catifea, pline de candelabre complicate. Probabil că era un bal mascat, pentru că fetiţe îmbrăcate în prinţese şi băieţi în costume de pirat erau însoţiţi prin jur de bone.
Puştiul, Carlo, era cam cu doi ani mai mare decât Gabriel. Le fu adus – sau mai degrabă, aproape târât – de o femeie care, crezu Gabriel, din cât ştia el din poveştile gotice, era menajera. Se descotorosi de băiat – dacă ar fi fost un lucru l-ar fi trântit pe jos, şi dacă i s-ar fi permis, fără îndoială că ar fi şi călcat peste acel lucru – şi dispăru, cu oarecare uşurare, în grabă.
Carlo era osos, cu o claie de păr, cu o grimasă de criminal; purta un tricou Chelsea peste blugi largi rupţi; avea picioarele goale şi murdare.
— Ce mai faci? zise tata. El e băiatul meu, Gabriel. Merge la Chapman High. Ştii unde e?
— Nu.
— Tu unde mergi?
— Nicăieri... dacă pot.

— Şi ce vrei, dacă vrei ceva?
Se lăsă linişte. în cele din urmă, băiatul zise:
— Un tatuaj.
— Bine. Unde?
— Pe fese şi în jurul fundului.

— înţeleg, zise tata. Interesant. N-or să se poată uita la el mulţi acolo.
— Cum de ştii?
— De fapt, nu ştiu. Eu nu fac tatuaje, dar pot să cânt un pic la chitară.
Fără îndoială, Carlo fusese crescut bine, dar era incapabil să alăture două cuvinte fără să mormăie şi să mârâie între ele şi nu suporta să se uite în ochii cuiva.
— Pe aici, cred, bâigui Carlo, după ce se fâţâiră toţi trei pe acolo.
îi zise lui Gabriel:
— Vii şi tu?
— Vrei să vin? murmură Gabriel.
— Cum vrei.
Carlo o luă în sus pe scări.
— Educaţia publică, mormăi tata spre Gabriel. Una din şcolile alea pentru părinţi talentaţi. Cel puţin clasa muncitoare are maniere. Mai e şi suporter al lui Chelsea, pe deasupra. M-am săturat.
— Stai.
Gabriel se ţinea de tatăl lui cu ambele mâini.
— Haide. Cel puţin aruncăm o privire.
Gabriel şi tatăl lui îl urmară pe Carlo în sus, pe scară, spre un salon mare cu vedere spre Tamisa. Acolo băiatul se aşeză cu spatele la un raft de cărţi şi-l împinse cu fundul. Atunci raftul se deschise uşurel spre partea lui de casă.
în spatele raftului de cărţi Carlo avea două sau trei camere de adolescent, inclusiv o bucătărie şi o baie. Acolo îşi avea băiatul bogăţia lui sordidă; printre maldărele de haine, reviste şi CD-uri, Gabriel observă computere, un

set de tobe, felurite chitare şi, la distanţă, un pian mare, strălucitor. Mai era acolo un coş cu zeci de perechi de ochelari de soare.

Carlo se aşează în dreptul unei ferestre, întors cu spatele spre ei, întinzându-şi gâtul de parcă ar fi avut nevoie de urgenţă să inspecteze Battersea.
— Vrei să cânţi ceva... la chitară? zise tata. Sau vrei să faci altceva? Puţin îmi ...
Gabriel îi aruncă tatălui lui o privire aprigă.
— Nu prea mă deranjează. E timpul tău.
Se uita la băiat enervat şi stătea acolo cu haina închisă la toţi nasturii.
Carlo ridică din umeri.
Lui Gabriel începea să-i fie teamă, întrebându-se cât timp tata avea să rămână răbdător. Dacă tatăl lui pleca, totul se sfârşea, cariera lui de profesor se termina în douăzeci de minute. Gabriel habar n-avea ce fel de slujbă i s-ar fi potrivit tatălui său, oricum. Era adevărat că tata putea să cânte; putea de asemenea să-şi scarpine spatele şi să cânte la vioară la urechea lui în acelaşi timp: din asta nu reieşea că putea să dea cuiva lecţii de ambidexteritate.
În cele din urmă, Carlo se hotărî să zică ceva.
— Ştii ce eşti?
— Ce sunt? zise tata. încerc să aflu de ani de zile.
— Eşti un... Eşti un... Tata zise:
— Aştept, dar n-ai tupeul s-o spui, mititel şmecher. Dacă o faci, o să fie enervant, dar cel puţin o să fie rock'n'roll.
— Diletant, zise Carlo.
Gabriel îşi ţinea respiraţia. Tata îi făcu cu ochiul, îşi scoase chitara acustică şi zdrăngăni uşurel ceva care suna ca o melodie plăcută, populară.
— Ce zici? zise tata.
— Diletant de doi bani, repetă băiatul.
— Hei! zise Gabriel.
— Ce e? zise băiatul. Ai ceva de comentat?
— Tată... spuse Gabriel.

— Tată... îl imită băiatul. Ăsta e tăticul tău?
Ochii lui Gabriel se fixară pe o sticlă de Cola de pe masă. îşi împreună degetele şi trosni din ele. Carlo râmjea.

Gabriel dădu să se ridice, respirând greu. Carlo se ridică şi el în picioare. Băieţii se îndreptară unul spre altul până ajunseră faţă în faţă.
— Ei? zise Carlo.
— Ei? zise Gabriel. Tata spuse:
— Stai jos, Gabriel. Şi fu, Carlo. Staţi jos! Acuma, po-toliţi-vă, oameni buni. Potoliţi-vă! Isuse, sunt transpirat tot. Bine.
Când băieţii se întoarseră la locurile lor, tata puse jos chitara şi se uită prin jur întrebător, cu ochi afurisiţi, arzători. Nu-i convenea situaţia, care nu se îmbunătăţea. La urma urmei, „Mototolul" cântase cu Lester Jones la Madison Square Garden. Trei nopţi făcuseră praf locul. Nimeni, în afară de cei de la Stones, nu fuseseră atât de buni.
Tata îşi dădu jos haina, aruncă sticla de Cola de-a curmezişul camerei într-un coş de gunoi şi ridică una din chitarele electrice ale puştiului.
— Carlo, ia spune-mi ceva, zise el. Cum îi spui ăsteia?
— Unii îi spun chitară.
Tata o băgă în priză şi mângâie corzile. Se auzi un zgomot de tinichea.
— Ce dracu' e ăsta – un şoarece care plânge? zise tata. Băiatul ridică din umeri.
— Poţi să-i spui cum vrei, omule, mă doare în cot. Tata se ridică în picioare.
Tatăl lui Gabriel, de acum un tată de vârstă mijlocie respectabil în majoritatea privinţelor, făcu un pas înapoi şi dădu cu piciorul într-unui din difuzoarele scumpe, încât gheata îi trecu prin partea din faţă a acestuia. Cu siguranţă că acum aveau să fie daţi afară.

Tata, zâmbind cu satisfacţie acestei amintiri de rock'n'roll, dădu sonorul până la „insuportabil" şi cosi peste corzi. O vâlvătaie de zgomot şi de reacţii în trepte îi pătrunse pe toţi trei ca nişte săgeţi aprinse. Băiatul, care făcuse faţă atimdinii tatei, păru că se clatină sub zgomot.

— De ce să şoptim? zise tata. Asta e muzica diavolului. Sau este când o faci cum trebuie.
Era un număr de blues, unul din preferatele lui Gabriel, *Mean Old World.* Tata bătea din picior şi cânta, deşi nu puteau să audă nici un cuvânt, ci îi vedeau doar gura deschisă astfel încât semăna cu unii din Papii strigători ai lui Bacon.
Ghemuiţi de parcă ar fi vrut să evite o rafală de gloanţe, doi membri ai personalului intrară în goană în cameră, cu mâinile pe urechi. Se luptară să închidă ferestrele şi, ca să fie absolut siguri, traseră perdelele peste ele. Apoi o zbughiră peste podeaua vibrândă, scâncind.
Băiatul înşfacă o chitară, dădu sonorul tare, lovi şi-şi răsuci piciorul în partea din faţă a altui difuzor – cel puţin învăţase că agresivitatea era absolut necesară pentru un spectacol plin de viaţă – şi începu să cânte, urmându-şi profesorul de la distanţă.
Băiatul reuşi să producă nişte acorduri decente de blues şi, când tata se opri, ţinând ritmul, băiatul prelua ştafeta.
În vreme ce tatăl lui lucra, lăsându-l pe Carlo să cânte cu el, neobligându-l să facă nimic, şi băiatul începu să vadă că era în stare, Gabriel putu să se liniştească, ro-zându-şi unghiile şi muşcându-şi buzele. Gabriel nu-şi făcuse niciodată griji în legătură cu nimic aşa cum îşi făcea în legătură cu tabloul lui Lester, deşi poate că nu trebuia să întreprindă nimic pentru moment. S-ar fi putut ca Lester să nu-şi dea seama unde era tabloul multă vreme, şi chiar şi după aceea, să nu realizeze că tabloul e un fals. Poate că avea să-i scrie lui Lester o scrisoare. Tata avea adresa.
Când Gabriel şi tatăl lui se ridicară să plece, observă, spre surpriza lui, că tatăl lui Carlo stătea în uşă. Producătorul de film era mic, jovial şi chel, într-un costum bun

fără cravată. Avea cămaşa încheiată până la ultimul nas-ture şi mărul lui Adam părea că încă mai saltă de la ritm, capul îi era crispat, ca o fiertură gata să explodeze.

Tata îi spusese lui Gabriel că Jake Ambler era atât de ocupat, încât îi invita pe cei care voiau să obţină întâlniri cu el să stea în maşina lui în drum spre aeroport sau chiar să meargă cu el pe jos în jurul clădirii, în vreme ce el îşi mânca prânzul sau se ducea la toaletă.
— Mulţumesc mult de tot, zise Jake, conducându-i pe tata şi pe Gabriel în jos pe scări, scoţând bancnote dintr-un maldăr impresionant şi împingându-le în mâna tatei. Meriţi astea. Mi-a plăcut atât de mult, încât mi-a venit să-mi lărgesc pantalonii de piele.
Tata se întoarse şi se uită la el, temându-se să nu simtă oarecare condescendenţă. Nici vorbă de aşa ceva; bărbatul îl privea recunoscător.
Jake zise încet:
— Carlo nu te-a jignit cu nimic, nu?
— Ca de exemplu?
— Ei... ştii tu... că ai fost un onanist.
— Nu, zise tata. N-a zis nimic de genul ăsta.
— Sunt uşurat. Mi se pare că nu găsesc tonul potrivit cu el. E singurul meu băiat, Rex. E îngrozitor: băiatul are o purtare ciudată.
— Serios?
— Când se duce la culcare, crede că îi umblă muşte pe corp. Crede că îl urmăresc poliţiştii. L-am trimis la psihiatra aia la care a început să se ducă lumea, cea care a scris cartea, Deedee Osgood. O ştii? Carlo pare că s-a ataşat foarte mult de ea, dar asta nu l-a vindecat. Nu vrea să înveţe nimic, singurul lucru de care e interesat e muzica. Ori cântă, ori ascultă, tot timpul. Muzica poate să-i facă pe oameni mai buni, nu?
— întotdeauna a avut efectul ăsta asupra mea.
— Atunci, te rog, o să încerci asta cu el?
— Ce să încerc?

— Să-l înveţi chestiile alea – tot ce ştii – prin muzică.
— Mi-ar plăcea să fiu de ajutor, Jake. Sunt măgulit. Dar n-am mai făcut-o. Nu-s calificat.

—- Nu-mi pasă. Băiatul îl adoră pe Lester de ani de zile. Nu vrea s-o arate, dar a fost foarte încântat când a auzit că vii. Vrea să te vadă, ştiu că vrea. Te rog, fă o încercare – măcar o vreme. Dacă nu merge, nu-i nici o pagubă.
— E ciudat, zise tata. Ştiu cum se simte băiatul. Ani de zile abia am putut să vorbesc. Nu-mi plăcea ca alţii să stea prea aproape de mine. Muzica era singurul lucru care-mi intra în cap. Lasă-mă să mă gândesc.
Tata se îndepărtă şi păru că se gândeşte un pic, deşi mai mult îşi trecea degetele prin păr. Jake şi cu Gabriel se uitau la el. în cele din urmă, tata fu de acord să vină o dată la două zile să-i dea lecţii băiatului.
— Nu ştiu ce o să fac, zise tata. Dar nu mă deranjează să-i spun câteva din lucrurile pe care le ştiu.
— Sunt încântat! zise Jake, dând mâna cu el. Trebuie să vii la noi la cină. O să invit nişte persoane care ar putea să-ţi placă. Poate să te lase undeva şoferul meu? E la dispoziţia voastră – a amândurora.
— Nu, mulţumesc, zise Rex, înainte ca Gabriel să poată spune ceva. Ne place strada. Suntem obişnuiţi să stăm cu picioarele pe pământ.
Când Gabriel şi tata dădeau colţul, Carlo alergă după ei şi trânti nişte casete cu filme de-ale tatălui lui în braţele lui Gabriel, şoptindu-i:
— E de treabă, tatăl tău.
— Mulţumesc că spui asta, zise Gabriel.
Tata aprinse o ţigară şi se îndepărtară prin aerul rece.
— Mă mir că n-ai măturat camera cu băiatul ăla, zise Gabriel. Mă pregăteam s-o fac eu.
— Am văzut. Ai fi putut să-l dobori uşor pe ticălosul ăla mic şi slab. Dar nu i-ar fi făcut o impresie bună babacului lui dacă i-ai fi spart capul cu sticla aia.
— Nu.

— Nu m-a deranjat nici un pic, zise tata. îmi pare bine că ne-am dus. Dar sunt extenuat. N-aş mai putea-o face iar,

chiar dacă mă plătesc. O să sun şi o să le spun că emigrez în Africa.
— Nu, n-o să faci asta. Sigur n-am trecut prin asta degeaba?
Tata zise:
— Ştii de ce devin oamenii profesori?
— După mine, pentru că le place să fie ascultaţi.
— E un motiv bun, dacă ai ceva de spus. Tata numără banii de trei ori şi fluieră.
— Şi când te gândeşti – în toţi anii ăştia mi-am expus părerile în cârciumi pe degeaba!
Zise repede:
— Ştii, când puştiul ăla a început să mă înjure, mi-am adus anunţe că mama mea a fost învăţătoare. Intr-un fel, uitasem. în plus, era devotată meseriei. Era rareori acasă şi când era se pregătea pentru a doua zi. Ne întâlneam peste tot cu foştii ei elevi care o adorau, îi făceau cu mâna şi o salutau. De fiecare dată când mă duceam la şcoală se găsea întotdeauna câte un copil care să se ţină de ea. Nu puteam să sufăr asta.
— De ce?
— Voiam să fie doar a mea. Dar se pricepea lucrul ăsta remarcabil – ştia cum să-i facă pe copii să simtă că ea e de partea lor.
— Cum făcea asta?
— Fiind într-adevăr de partea lor. Displăcându-i autoritatea.
Tata plângea cu suspine.
— Nu m-am mai gândit la ea de multă vreme. îţi vine să crezi – vorbesc de ceva care s-a petrecut acum mai bine de patruzeci de ani. Poate că peste patruzeci de ani, mult după ce voi fi murit, o să-ţi aduci aminte de momentul ăsta. Mă gândesc adeseori la cum o să-ţi aduci tu aminte de mine. Poate că o să mă introduci într-un film sau ceva

de genul ăsta. Cine crezi că ar putea să joace rolul meu? Ce zici de Robert De Niro?

— N-o să fii prin preajmă când o să fiu bătrân? Vreau să fii totdeauna aici.
— Da, ştiu. O să încerc să trăiesc cât de mult pot, amice. Dar sper să mor înaintea ta. O să ai un băiat şi o să poţi să-i spui totul despre aventurile noastre împreună. Lucrurile prosteşti pe care le făceam eu... şi cum ţi-am vândut tabloul... şi cum am ...
— Da.
— Nu contează. Mergem să mâncăm? Lucrurile stau un pic mai bine. Ar trebui să sărbătorim, nu?
Il duse pe Gabriel la un restaurant bun italian, unde mâncară pe săturate paste şi îngheţată.
Fusese o zi plină, dar, spre surpriza lui Gabriel, tata nu era istovit. Predatul îl revigorase. Şi Gabriel reuşise chiar să uite pentru moment de tablou, care atârna, fireşte, la Splitz, dar Lester nu mergea acolo.
Mai târziu, la capătul drumului, Gabriel zise:
— Mama o să fie încântată.
— De ce?
— De predatul ăsta.
— O să-i spui?
— Ar fi mai bine dacă ai face-o tu, zise Gabriel. îmi tot spune că vrea să stăm de vorbă despre ceva important, dar nu abordează niciodată subiectul.
— Ştii despre ce e vorba? Gabriel dădu din umeri.
— Viitorul, cred. Tată, de ce nu vii pe la noi?
— M-am gândit. Dar nu pot să intru în casă... mi se rupe inima. Mi se face rău chiar dacă trec doar prin zonă.
— Du-te la barul unde lucrează.
— Crezi că o să-i pară bine să stea de vorbă cu mine? E pe cale să se îndrăgostească de altcineva.
— Nu contează. N-am văzut niciodată un idiot mai mare decât tipul ăla. încearcă doar să te facă gelos.

— Da? O să mă gândesc. Problema mea e că eu nu prea vreau pe altcineva. Dar a fost dură cu mine.
— E spre binele tău.

— Mulţumesc, Gabriel, dar încă nu mi-am revenit. Gabriel îl sărută.
— Pe curând, tată.
— Pe curând.
Seopiftollmill aee©
într-o duminică dimineaţă, câteva săptămâni mai târziu, când se trezi, în sfârşit, Gabriel descoperi că Hannah îşi dezgolise braţele groase şi îşi pusese mănuşi de cauciuc, îşi acoperise capul cu un prosop jerpelit de ceai şi pusese o pereche de pantofi vechi ai tatălui lui, fără şireturi. Gabriel se întrebă dacă era gata să se ocupe de o grămadă de deşeuri nucleare, dar văzu că avea de gând să se apuce de curăţenie în salon. Mama avusese invitaţi: aerul acru era gros şi ameţitor, scrumierele erau pline, scaunele împrăştiate şi masa plină de sticle de bere şi de vin, pachete de chipsuri şi sandvişuri mâncate pe jumătate.
Temându-se că Hannah i-ar putea da un teu sau o cârpă de praf, o şterse în bucătărie. Spre surprinderea lui, o găsi pe mama lui ascultând un vals la radio şi prăjindu-i ceva pentru micul dejun.
— Bună, Îngeraş. E o zi frumoasă. Ce-ar fi să mergem la Kew Gardens?
Sugestia îl ului; îi plăcea Hannah acum, dar nu voia să petreacă ziua într-o seră cu ea. Zise:
— Mă duc să înot cu un coleg. Mama a zis:
— M-am gândit că ar fi frumos să ieşim.
Gabriel şi părinţii lui mergeau adesea la Kew Gardens duminica. Făcuseră multe fotografii acolo. Se împlineau doi ani de când fuseseră ultima oară.
S133
Zise :
— Tu şi cu mirie?
— Da.'
— Fără George?
— Voiam să vorbesc ceva cu tine. Zise:
— Şi fără Hannah.

Mama lui duse un deget la buze.
— Nu ţi-aş face asta. Oricum, s-a hotărât să deretice niţel.
În timpul micului dejun, se uită sceptic la mama lui. Nu era convins că avea să iasă într-adevăr pe uşă cu el.
În cele din urmă, îşi luă la revedere de la Hannah. Gabriel fu chiar mai surprins când, luându-l de mână, mama lui zise că aveau să meargă la Kew cu metroul. Nu ştia câtă vreme trecuse de când se suise ea într-un tren, dar încetase să umble cu metroul dintr-o varietate de motive raţionale: era sub pământ şi experienţa semăna cu a fi îngropat de viu; era poluat – gaze letale şi mirosuri toxice puteau să te ucidă; şi doar ucigaşii şi nebunii umblau cu District Line.
Se temea să meargă lângă ea în drum spre staţie; putea să simtă cât de frică îi este. O dată ajunşi în tren – în timp ce ea citea ziarele poate cu mai mult interes decât ar fi meritat *Sunday Times –,* se uită în jur neliniştită, dar reuşi să-şi potolească teama. Ceea ce considera ea un iad în fierbere era un vagon aproape gol care huruia peste Tamisa largă, frumoasă, murdară, într-o duminică dimineaţă.
Când ieşiră, ea oftă, uşurată.
— Sunt curajoasă, nu?
— Bravo, mamă.
— Urmează avionul. E prea târziu ca să-mi fie teamă de tot.
Se uită la el din cap până-n picioare.
— Dă jos gluga aia...
— Mamă...

— Dă-o jos! Lumea de afară o să creadă că eşti un traficant de droguri!
Pentru ei, grădinile Kew răcoroase, curate, erau ca o regiune de la ţară; un loc în care puteai visa.
Mama vorbi gânditoare despre cum îşi iubesc englezii grădinile şi casele şi cât de plictisitor i se părea lucrul acesta. Dar când vizita o zonă pentru clasa mijlocie, pre-

cum Kew, i se limpezea mintea şi îşi dădea seama că voia mai mult decât bucata de beton invadat de buruieni, cu rafturi de cărţi putrezite şi o tigaie arsă pe care o aveau în spatele casei. Când avea să câştige mai mulţi bani, urmau să se mute.
— O să avem o grădină adevărată, zise. N-o să fie mare – doar cât să stăm amândoi afară.
Urmau să stea acolo, adăugă, până când mergea el la universitate. Zise:
— Când aveam în jur de douăzeci de ani, trăiam pe King's Road şi cunoşteam oameni la modă, eram o fată destul de ciudată, singuratică şi...
Căută cuvântul.
— Exagerată. Nu m-am realizat. Pe atunci mă linişteam gândindu-mă cum o să fie când o să am şaizeci de ani. O să fiu o femeie ageră, întotdeauna bine îmbrăcată, dar cu genunchi slabi, degetele de la picioare îndoite şi ochi vioi, care citeşte romane franţuzeşti şi ascultă *Cele şapte păcate capitale.Foţi* să-mi aduci flori şi cărţi. O să vii, nu-i aşa, chiar dacă o să ai lucruri mai bune de făcut? Poate că o să-ţi aduci şi copiii.
— De ce n-aş veni? zise el.
— Copiii trebuie să-şi diminueze dragostea pentru părinţi. E un divorţ îngrozitor. Propriii mei părinţi n-au nimic să-mi spună, după cum ai observat, probabil. I-am părăsit când aveam cincisprezece ani. Şi totuşi, o să vreau ca tu să vii la mine. Ce nu-i în regulă?

— Pare ciudat, zise el. Să aştepţi până când ai şaizeci de ani, înainte să faci ce vrei să faci. De ce nu poţi să faci lucrurile astea acum?
— E o întrebare bună. Aş vrea să ştiu.
În vreme ce ea vorbea, lui Gabriel i se păru ciudat ca ei să fie singuri împreună. De obicei, când ieşeau, tatăl lui sporovăia, atrăgând atenţia asupra lui, făcând glume, cântând.

Nici mama, nici fiul nu-l pomeniră, dar Gabriel se tot gândea dacă tatăl lui era încă în pat, în camera lui, sau dacă avea destui bani ca să-şi plătească micul dejun. Poate că ieşise la o plimbare? Gabriel nu putea să scape de ideea că tata o să se hotărască să vină la Kew Gardens. O să iasă din spatele pagodei şi toţi trei or să-şi înlănţuie braţele şi or să se plimbe împreună.
Intorcându-se la metrou, trecură pe lângă o librărie mică.
— Vrei să intrăm?
— Da. Aş putea să-mi iau ceva de citit, zise Gabriel, plin de speranţă.
— Poţi să-ţi iei orice vrei.
— Orice?
— Alege ce ai chef – îşi cumpăr eu cartea. Ar putea să te surprindă, dar am câştigat ceva bani acolo! Tatăl tău nu ne-a trimis deloc bani, deşi i-am scris ca să-i cer. Trebuie plătite facturile şi ipoteca pe casă, şi întreţinerea ta e scumpă.
îi luă mult timp, dar ea aşteptă, uitându-se în jurul ei, în general în partea cu cărţi despre cum să te ajuţi singur. După cum spusese Zak, când auzeai cuvântul „vindecare” ştiai că urmau probleme ale părinţilor. Era vorba de terapie sau de ceva mai rău, de hipnoză sau alte forme de religie ciudată. Numeroşi membri ai clanului lui Zak mergeau cu braţele întinse în faţă şi ochii închişi, „rearanjându-şi” vieţile.
în selecţia limitată de cărţi de artă, Gabriel găsi o carte cu portrete. Mama îi lăudă alegerea; o surprindea cât de

puţini artişti contemporani erau interesaţi de faţa umană şi în ce erau cu adevărat oamenii. Era un subiect pe care rock'n'roll-ul nu-l putea explora.
Cărând noua lui carte, intrară într-o cafenea situată câţiva paşi mai încolo şi mâncară pizza. Se întrebă dacă putea să comande ce numea el, când era copil, „una creaţă” – o îngheţată americană. Ea fu de acord şi ceru la rândul ei o lingură.

Observă că ea se uita în jur.
— Nu servesc bere aici?
— E o cafenea. De ce vrei bere? îşi trecu mâna peste faţă.
— Faci ca lucrurile să fie mai grele pentru mine.
— M-am gândit că ar putea să fie vina mea.
— Nu, Gabriel.
Mânca de zor; trecu ceva vreme până să-şi dea seama că ea îl privea.
— Erai un băieţel aşa de zgomotos.
— Da?
— Sau poate că mie mi se părea că eşti dificil. Sufeream din alte motive. Ai devenit cam meditativ. La ce te gândeai adineauri?
Răspunse:
— Dacă lui tata îi place îngheţata de ciocolată sau de cafea.
Gabriel, tata şi mama ţinuseră un rând de îngheţate în congelator şi dezbăteau adesea cu entuziasm subiectul aromei lor preferate.
— Cred că de ciocolată. Poate că tata mănâncă una acum... în acelaşi timp cu noi.
îi dădu lui Gabriel batista ei.
— Şterge-te pe faţă, băiat mare. îi duci dorul? N-a murit, Gabriel dragule.
— Nu, stă într-o garsonieră.
— Nu-i o catastrofă. Era nefericit, tatăl tău. Nici măcar nu ştia. Acum vede efectul lucrului ăstuia asupra altora.
— I-ai făcut o favoare?

Şopti:
— Ar fi prima.
— Nu mormăi. Am ştiut că ceva nu merge când a încetat să mai urască totul. Nu se plângea în legătură cu ce privea, ce mânca sau auzea. Se îndepărta de noi – sau, cel puţin, de mine. îmi pare rău că te-am lăsat cu Hannah – cum spunea mama, are o faţă ca o sacoşă de ciocane. Dar a trebuit să fac lucrurile să meargă. Pietrificarea –

adică lucrurile care rămân la fel – mă omora. Am defectele mele, dar n-am renunţat.
Se ridică, înălţă braţele şi se aşează.
— Uită-te la mine, n-am energie? Chiar mai multă acum, de când a plecat el.
— Tata ar putea fi la lucru chiar în clipa asta.
— La lucru? Gabriel, dincolo de orice, e duminică.
— A început să predea.
— Să predea, ai zis? Despre ce fel de predat e vorba? Când văzu că nu era gata să fie sarcastică, Gabriel îi explică faptul că tata dădea lecţii de chitară unui băiat, care, la rândul lui, îl recomandase altui puşti, mai puţin înţepat, şi tatei îi plăcea să stea cu el. Se angajase să le dea lecţii amândurora câteva săptămâni. „Când predau”, zisese tata, „e ciudat, dar nu mă împotmolesc într-o anume stare de spirit. Mă scutură bine”.
Gabriel putea să-şi dea seama că mama voia să vorbească despre Rex, tatăl lui – cu cineva care-l cunoştea, care ar înţelege. în acelaşi timp, ştia că nu putea să spună tot ce simţea.
— Gabriel, pot să mi-l imaginez predând. Tatăl tău e iute la mânie şi supărăcios şi ar fi surprins să vadă că elevii lui nu ştiu deja totul. Dar înţelege muzica. în unele privinţe, îi place să... ţină prelegeri. N-am vorbit cu Lester de ani de zile, dar era întotdeauna incredibil de vioi şi de plin de energie. Poate că l-a inspirat pe tata. E clar că i-a prins bine.
Era o generozitate surprinzătoare în asta.
138
Gabriel zise:
— Bunica – mama tatei – a fost învăţătoare. Faţa ei se lumină.
— O, da, aşa e. Te ducea la bibliotecă.
— Nu ea m-a învăţat să citesc?
— Da, cu ajutorul meu. Gabriel zise:

— Tata şi cu mine am făcut unele chestii împreună, dar tu strigai întotdeauna la el din cauza petei lipicioase de pe podeaua din salon.
— Pata aia lipicioasă a stat acolo săptămâni întregi. Mă tot lipeam de podea. Credeam că n-o să mă mai mişc niciodată.
— S-a descurajat.
Gabriel citise undeva că oamenii spun când sunt supăraţi: „Oricum, nu pot să te iert pentru asta.” Fu şocată:
— Ce te-a făcut să spui asta?
— Archie.
— Archie? Vorbeşti de fratele tău acum?
— Da. Zise:
— Băiatul meu e mort. Aproape că m-a înnebunit. Am luat medicamente multă vreme...
— Archie e aproape mort.
— Aproape! Ce tot vorbeşti? Gabriel...
— E o parte din mine. Vorbeşte cu mine.
— Archie vorbeşte cu tine? Ce spune?
— îmi dă sfaturi.
— Ciudat, având în vedere că n-a fost niciodată prea vorbăreţ. Acum spui că are conversaţii cu tine. Gabriel, mai bine ai avea grijă – psihiatrii or să-ţi bată genunchii cu ciocănele şi or să te întrebe cum te cheamă. Tatăl tău ştie ceva despre asta?
— Nu.
— Ar trebui să vorbesc cu el despre asta. Atâta doar că nu vorbim.

— De ce?
— Aş putea să fiu nevoită s-o fac. Nu-mi vine să cred. Isuse Cristoase, ce ţi s-a întâmplat? Ce băieţel ciudat eşti!
— Nu mai sunt mic! Ar trebui să deschizi ochii! Mama se uita uluită la Gabriel. îi smulse batista. Zise:
— O, nu înţelegi cum oamenii se pot înnebuni unul pe altul. Gabriel, să nu îndrăzneşti să mă faci să mă simt vinovată. Părinţii simt întotdeauna că eşuează. Joci un joc

la care pierzi când eşti părinte. Sunt o femeie care trăieşte pe cont propriu, fără un soţ util, care încearcă să câştige o pâine pentru amândoi! O mamă singură!
— Mamă singură, o imită el.
— Ce te aştepţi să fac? Lucrul nu-i o petrecere!
— Dai o grămadă de petreceri!
— Şi de ce nu?
Se scutură, alungând agitaţia ca pe apa de ploaie.
— Trebuie să-ţi spun – mi s-a oferit o slujbă nouă...
— Serios?
— De către un bărbat pe nume Speedy.
— Speedy?
— Da. îţi spune ceva? Zise:
— Ciudat nume.
— întotdeauna se grăbeşte. M-am întâlnit cu el la o petrecere în Portobello Road cu puţin timp în urmă. Eram prieteni pe vremuri. Avea o vilă lângă Marrakech, unde am stat toţi. Purta întotdeauna cămăşi strălucitoare. Mulţi sunt morţi acum, sau nebuni, sau s-au mutat în Ţara Galilor. Dar Speedy e proprietarul unor restaurante de fast-food pline de lucruri rock şi pop. Cunoaşte situaţia mea cu tata şi e înţelegător. Cred că o să mă angajeze. Mai întâi o să fiu ospătăriţă. Apoi o să mă avanseze. Sunt sigură că o să ajung să conduc unul din localuri. E un început bun. Ce zici?
— Mm... va trebui să mă gândesc.
— De ce? Nu-i o problemă filozofică! Nu eşti mulţumit de noua mea slujbă?

El dădu din cap şi zise:
— Ai fost la restaurantul ăsta fast-food?
— O, mergeam acolo doar pentru petreceri, nu pentru mâncare, desigur. Mai bine îmi mănânc picioarele. Dar ţi-am spus, zise ea, nerăbdătoare. Nu mă asculţi? M-am întâlnit cu Speedy la o petrecere. Mă mai gândeam, continuă ea, că ar trebui să-i arătăm tabloul lui Lester lui Speedy.

— Tabloul lui Lester?
— Da.
— De ce?
— Ar putea să fie interesat. Oricum, chiar dacă nu i-l arătăm, cred că ar trebui să-l ducem la înrămat. O să mă ocup de asta săptămâna viitoare. înainte să încep noua slujbă, m-am gândit că am putea să mergem în Italia.
— Ca să vedem castelul lui George?
— Da. Gabriel zise:
— Nu-mi plac castelele.
— O, nu?
— Sunt pline de curenţi. Vreau să lucrez la filmul meu.
— Bine. Poţi s-o faci acolo. O, Gabriel, ar fi minunat să avem parte de nişte soare şi de mare. A trecut atâta vreme de când lucrurile mergeau bine!
— Pot să lucrez doar în Londra. E mediul în care mă simt cel mai bine.
— Serios? Eşti un diavol afurisit. Atunci va trebui să stai cu Hannah.
— Cred că o să stau cu tata. Pufni:
— El n-o să poată avea grijă de tine.
— Pot să am grijă de mine eu însumi.
— Nu-s sigură că poţi, deocamdată, zise ea. Dar în curând va trebui. N-am prea stat cu tine în ultima vreme, dar m-am gândit mult la viitorul tău.
— Da? zise el cu entuziasm.

— Ştiu că-ţi plac filmele şi regizorii şi actorii şi toate astea?
— Da, da – am avut atâtea idei în ultima vreme. Ţi-ai povestit vreodată visele în scris? Poate că într-o zi va fi o metodă prin care să le fotografiezi!
— O să fie interesant, zise ea, sarcastic. Acum, trebuie să vorbim serios, tu şi cu mine. George a fost de mare ajutor în privinţa carierei tale. La urma urmei, e un artist care exersează. Nu râde aşa.
Gabriel murmură:

— Are nevoie de exerciţiu!
— Gabriel, trebuie să înveţi să asculţi!
— Pot să ascult şi să vorbesc în acelaşi timp!
— George îndură greutăţile. Spune că ideea e să combini lucrurile de care eşti interesat cu abilitatea de a-ti câştiga traiul pentru restul vieţii. Ai putea să fii avocat în lumea show-business-ului.
Se uita la el.
— Poftim? Continuă:
— Avocaţii ăştia au de-a face cu oameni creativi. Nu numai asta – fac să se întâmple lucruri creative. Dar nu-s niciodată şomeri sau demodaţi. N-au niciodată parte de recenzii proaste. Vreau să te gândeşti la asta. Intre timp, o să caut o universitate unde poţi să studiezi dreptul şi să-ţi continui şi treaba cu filmul, dacă mai vrei încă să faci asta. Apoi o să vezi un avocat prieten cu George. Nu mai încape de bani. O să-ţi explice el totul. De ce faci faţa asta?
Zise:
— Nu vreau să lucrez într-un birou.
— De ce nu?
— Birourile îmi dau senzaţia că n-o să pot niciodată să ies din ele.
— Ce tot vorbeşti?
— Tu n-ai lucrat niciodată într-un birou. Se ridică.

— Petreci prea mult timp cu tatăl tău! Vreau să-ţi insuflu încrederea în tine însuţi. Mă tem că dezvolţi o mentalitate de ratat!
Plăti nota şi ieşiră repede.
— Trebuie să spun, zise ea, că nu pari mulţumit, ticălos mic.
— Mulţumit de ce?
O urma cât de repede putea. întotdeauna făcuse aşa, mergea mai repede decât el.
— De noua mea slujbă şi vacanţa în Italia şi de tot ce încerc să fac pentru tine. Copiii – se gândesc doar la ei

înşişi. E vorba de mine, de mine, de mine cu tine, puş-lama. Oamenii nu ştiu, sau nu spun, cât de mult îşi urăsc copiii.
Abia dacă o asculta. Ea voia ca el să fie avocat. I se părea că e deja suficient de certat cu legea. În următoarele câteva zile, mama lui o să înrămeze copia ei falsificată a tabloului lui Lester şi o să i-o arate lui Speedy, care o să aibă două copii falsificate ale aceluiaşi tablou din partea a doi membri ai aceleiaşi familii.
Condamnarea la închisoare a lui Gabriel, deja suficient de lungă, avea să fie, cu siguranţă, mărită. îşi aduse aminte că arunci când vizitase apartamentele din apropiere, întâlnise un bărbat care fusese la închisoare. „Am încasat-o”, tot spunea. Blazonul acesta al vieţii în afara legii stârnise oarecare admiraţie, dar Gabriel nu-şi putea aduce aminte dacă bărbatul spusese că prizonierii aveau voie să citească toată ziua. Putea să-şi ia walkman-ul? O să-l viziteze părinţii? Cât primeau falsificatorii?
Până să ajungă acasă, capul lui era pradă propriei vâlvătăi. Avea nevoie de timp ca să se gândească la tot, dar se întreba dacă mama lui, în una din stările ei de spirit „preocupate”, n-o să vrea să viziteze o galerie sau să-l invite să se uite cu ea la una din comediile ei muzicale preferate, „înălţătoare”.
Din fericire, după-amiaza târziu, îi spuse că trebuia să se ducă la lucru.

143

— Trebuie să plec un pic mai devreme azi, zise ea. E o persoană pe care cred că ar trebui s-o sun şi cu care să mă întâlnesc apoi. E în regulă? întrebă cuprinsă de re-muşcări. Te superi?
— Bine. Vreau să mă uit la cartea mea nouă şi să desenez.
— Bine. Apropo, zise ea, voiam să-ţi dau asta.
Ii întinse o broşură. Se uită la titlu – *O carieră în drept** – şi se înfiora.
— Mulţumesc, a zis el. E vorba de Denis Law?

— încetează. Spune-mi ce crezi. A fost o zi frumoasă, îngeraş. Sper că o să ajungem să petrecem multă vreme împreună. Dacă mergem în Italia, aşa o să facem.
— El o să fie acolo.
— Da, George o să fie acolo.
— De ce?
— Ca să fie cu mine, de asta! Trebuie să încetezi să te mai plângi de toate.
Apoi îi spuse:
— N-o să iei legătura cu Archie în după-amiaza asta, nu?
— De ce, ai nişte întrebări pentru el?
— Gabriel...
îşi ţinea respiraţia.
— Presupun că aia a fost una din glumele tale, de care m-am săturat până peste cap, ca şi de restul chestiilor ăstora legate de „Archie”. Acum, sărută-mă. Te rog.
— Uite.
— Mulţumesc.
După ce plecă ea, Gabriel rămase o vreme în camera lui, desenând. Desenă cu grijă un vas japonez, dar nu mai apăru, ca înainte. Nu că ar fi avut nevoie de un vas japonez în viaţa lui acum. Era uşor să îţi doreşti mult şi să te gândeşti că asta făcea lucrurile să se întâmple. În cele din urmă, trebuia să acţionezi.

144

Fu uşurat să vadă că nu mai funcţiona. Nu mai avea halucinaţii; voia să trăiască în aceeaşi lume ca ceilalţi oameni. N-o să mai copieze; de acum încolo, or să fie numai originale originale. Copiatul îi crease destule probleme.
îşi puse materialele deoparte.
Se pomeni căutând-o pe Hannah, ca să-i spună că iese. Când văzu că adormise în faţa televizorului, căută bani prin casă. Fără tragere de inimă, luă banii pe care-i strânsese ca să-şi cumpere camera de luat vederi. Umblă prin puşculiţele din copilărie, se uită în buzunarele unor haine vechi, strânse banii pe care-i câştigase pe maculatură şi

banii primiţi de la rude de Crăciun. Umblă prin gentile mamei lui şi găsi o bancnotă de zece lire.
Era gata.
Lăsă bilet în care spunea că se duce acasă la Zak şi închise uşa din faţă cât de încet putu.
i
în treizeci de minute, ajunse pe jos la restaurantul lui Speedy.
Afară la Splitz, în spatele unui cordon de catifea neîndurător şi al unei fâşii de covor roşu, se împingea o coadă de oameni nerăbdători. Dincolo de uşă, Gabriel putea să vadă cum oamenii se opreau să se uite la tabloul lui făcut de „Lester”.
Deşi Gabriel plecase cu intenţii bune, când a ajuns la Splitz începu să i se pară că ar fi o idee excelentă să se ducă acasă şi să se culce cu o pernă peste cap.
Era gata să se întoarcă atunci când afară opri o maşină elegantă şi doi bărbaţi şi două femei ieşiră, uitându-se în jur ca să fie priviţi. Gabriel îi văzu cum se apropie de cordon; fură conduşi prin mulţime spre uşă. Gabriel ştia că ar fi trebuit să ştie cine erau, dar plecară înainte să se poată gândi laaşa ceva.
Pe fereastră, laolaltă cu toţi ceilalţi, Gabriel îl zări pe Speedy venind în goană spre ei, făcând paşi mici, iuţi, în cizmele lui cu tocuri înalte; se întinse ca să le atingă feţele cu buzele lui în mişcare, înainte să-i ducă la o masă.
După ce Speedy îi aranja, se întoarse peste câteva minute şi se uită spre Gabriel. Intr-o clipă ieşi.
— Vii înăuntru, pui frumos? Cred că da!
înainte ca Gabriel să poată spune ceva, Speedy îl luase de braţ, desfăcând cordonul de catifea şi conducându-1

pe Gabriel prin mulţime, şi asta îi plăcu lui Gabriel. îi trecu prin minte că se putea obişnui cu privilegiul.
Speedy stătea lângă el la „masa lui de lucru”. De la distanţa aceea, Gabriel putea să cerceteze strălucirea de

un galben-pal a lui Speedy, ca luna într-o zi liberă. Gabriel nu se putea abţine să nu se bucure de entuziasmul pe care i-l arăta Speedy.
— Pot să fac ceva pentru tine, Gabriel?
— Mulţumesc pentru că i-ai făcut tatei legătura cu Jake Ambler. Am fost acolo şi l-am învăţat pe puşti câteva lucruri.
—■ Da? Puştiul ăla e un trăsnit, v-am spus? Am auzit că şi-a pocnit psihiatrul peste gură. Singura muzică pe care o cunoaşte este exerciţiul cu cinci degete. Ha, ha, ha!
— Nu contează. L-a ajutat pe tata. Devenea tot mai deprimat din cauza mamei şi a situaţiei în care se află. De fapt, e la pământ.
— îmi pare rău să aud asta. Sunt lucruri care pot să te dărâme, ştiu. E ce ţi s-a întâmplat ţie?
— Cred că da.
— Mda. Ce-ai zice de nişte suc, băiete? Bere? Îngheţată? Nu eşti sigur? Ce zici de o ospătăriţă?
Speedy se uita la el. Gabriel zise:
— Acum o să beau un suc.
— OJ! Zise Speedy în aer, crezând că strigătul lui nu va trece neauzit. Eşti doar în trecere? Vino oricând.
— De ce-i coadă?
—■ Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Intră direct. Arăţi bine. îmi place cum îţi vine cărarea asta. E ciudat cât de blond eşti tu, în vreme ce ei au părul închis la culoare. îţi cunosc părinţii bine de multă vreme. Oameni foarte buni.
Nu se putea opri din vorbit.
— Te simţi singur, mm? Duminica după-amiază. Am petrecut o viaţă de după-amiezi de duminică aşa, neavând

nimic de văzut la televizor în afară de *La răsărit de Eden.* Intr-un fel, cred că toată viaţa mea a fost organizată ca să evit după-amiezile de duminică, urmate, desigur, de o zi

de luni la şcoală. Nu-mi spune cum este – ştiu cum stau lucrurile pentru un copil.
— Serios?
— Ştii, stăteam de vorbă cu un prieten scriitor care participă la atelierele alea cu tineri. Când le-a cerut să scrie despre copilăria lor, toate povestirile – fiecare – erau despre cum este să fii umilit de adulţi. Nu?
— Uau, zise Gabriel. Atunci e un lucru familiar?
— Aşa-i. Uite, uită-te, Gabriel – acolo.
Arătă în jos spre masa la care stăteau cele patru persoane care veniseră mai devreme.
— E Charlie Hero. Nu-l recunoşti?
— El e? E mult mai în vârstă.
— Mda.Tatăl tău a cântat cu el. E cu prietenul lui de la şcoală, Karim Amir, actorul pe jumătate indian, care tocmai a ieşit din clinică. Joacă în filmul ăla mare cu tot nisipul – nu-mi aduc aminte cum se cheamă. Jake Am-bler l-a produs. A fost un chef mişto la Gaga şi Charlie a cântat *Kill for Dada* cu vechea lui formaţie. Karim s-a ridicat şi a intrat în ritm.
Speedy îşi apropie buzele de urechea lui Gabriel. Ştii – asta nu-i bârfă – ştie toată lumea...
— Ce?
— Mama lui Charlie şi tatăl lui Karim au fost iubiţi, cu ani în urmă. Karim mi-a spus că i-a prins asupra faptului în grădina ei interioară din Beckenham, odată.
— Uau, îmi plac poveştile astea vechi. Toată lumea ştie pe toată lumea.
— Aşa o să ştii şi tu, în curând. Aşa stau lucrurile. O să am eu grijă. Acum ea e moartă. Cred că şi tatăl e mort. Nu-s sigur. Pot să mă uit într-un număr vechi din *Hellol.* Vrei autografele lor? De ce să nu-i cunoşti? Te conduc eu.
147
Gabriel se uită la Karim şi la Charlie, atât de frivoli şi de absorbiţi de sine. Dacă ar avea banii lor, ar putea saşi facă filmul; n-ar sta aici.

— Poate mai târziu, zise Gabriel. Mă gândesc la ceva. Se aplecă în faţă. Archie era chiar acolo cu el, dându-i putere.
— Voiam să văd tabloul lui Lester.
— Uite-l, amice. Acolo, în lumină. Vino şi uită-te bine oricând vrei. O să-ţi dăm un fotoliu dacă vrei să stai confortabil. Asta-i un loc în care vin artişti.
— Lester Jones nu i-a dat tabloul tatălui meu. Mie mi l-a dat. Voia să-l am eu, pentru că-i place de mine. Ăsta-i un lucru pe care lumea nu poate să-l vadă, Speedy. N-a fost vorba de bani. A fost un lucru dat – un cadou.
— Ce tot spui?
— Lester a zis că-s talentat.
— Da? La ce?
—■ La pictură. La făcut filme. Ştiu cum să le fac – ştiu că ştiu – şi asta am de gând să fac. O grămadă din chestiile care se găsesc acum nu-s bune deloc. Vreau să fiu cel mai bun, domnule Speedy.
— Când o să creşti?
— Da. Atunci.
— Uau. Asta-i o garanţie suficientă pentru mine.
— Dincolo de orice, tata e talentat, înţelegi. îl moştenesc.
— Nu. Dacă ai talent, e al tău şi să nu uiţi asta. Poţi să moşteneşti o cravată veche, dar nu un dar, ştiu asta.
Speedy se uita la el.
— Crezi că eu n-am încercat să scriu scenarii şi să fac filme? Am stat nemişcat la un birou – destul de multă vreme; cel puţin mie mi s-a părut multă vreme – şi n-am putut să-mi imaginez nimic! Singurul lucru pe care l-am scris vreodată a fost un cec!
— Pentru unii oameni, imaginatul e lucrul cel mai natural din lume. Nu trebuie să-şi dea sufletul pentru el. Doar îţi pică fisa şi vezi chestiile!

— Poate tu, Gabriel. Dar eu nu. Sau, în clipa în care văd ceva, ştiu că am mai văzut asta într-un film mai bun decât

ce-aş putea să fac eu vreodată şi n-are rost să-l scriu. Eşti un tip norocos, domnule Gabriel.
Cobora glasul.
— Orice idiot din barul ăsta încearcă să scrie un scenariu. Fiecare din oamenii ăştia are în sertar o povestire scrisă prost. Dar, în sfârşit, câţi dintre ei sunt chiar pregătiţi să monteze ce-au lucrat? Poate că-s în stare să orto-grafieze, dar nu pot să scrie ca să-şi salveze vieţile. Dacă poţi într-adevăr să faci asta, eşti în frunte. Dar îi cunosc pe tipii ăia, artiştii creativi. Sunt egoişti şi obsedaţi de sine; dorinţa de succes nu-i frumoasă. E o foame care nu se stinge şi nu poate fi satisfăcută niciodată. Asta transformă oamenii în staruri.
— Domnule Speedy... îl întrerupse Gabriel. Gabriel văzu că Speedy, spre deosebire de alţi oameni,
nu lăsa goluri în conversaţie; totuşi, nu părea să se supere dacă interveneai. Pentru el, ascultatul era o ocazie de a-şi examina restaurantul şi de a face cu mâna. Gabriel continuă:
— Cred că lui Lester n-o să-i placă faptul că tabloul e aici. Tata n-ar fi trebuit să vi-l vândă. În realitate, nu-i aparţine lui. Tata e un om bun, dar era disperat şi deprimat şi trăia într-un azil de noapte. A fost de acord că a făcut un lucru rău. Ştie că a făcut o greşeală.
Gabriel începu să-şi golească pe masă buzunarele de bancnote şi de monede.
— Ce crezi că faci?
— Luaţi-i, domnule Speedy. Vă rog. Lăsaţi-mă să cumpăr înapoi – tabloul meu.
— Stai. Zici că lui Lester n-o să-i placă? Cui îi pasă. La dracu' cu Lester. Are tot ce-şi poate dori cineva. E atât de mare, încât nici măcar nu-şi plăteşte taxele. De ce i-ar păsa lui de un tablou? Ar putea să picteze mai multe tablouri. Ăla nu se poate să-i fi luat mai mult de zece minute. Ei bine, poate douăzeci, cu tot cu cuvinte.

— îmi fac griji în legătură cu tabloul.

— Cum poate cineva să-şi facă griji pentru un amărât de tablou?
— Dacă ăsta-i locul potrivit pentru el.
— Orice loc în care mă aflu eu e bun pentru orice tablou – pot să te asigur, puiule. Ai o problemă, Gabriel?
— Domnule Speedy...
— Trebuie să existe un motiv pentru care îţi doreşti atât de mult tabloul.
Speedy stătea aproape de el; îi mângâia genunchiul şi urca spre carnea mai moale. Gabriel putea să-l audă ţipând pe Archie. Gabriel îi spuse să nu fie aşa de sensibil; nu era obişnuit cu asta, de la şcoală? Existau lucruri şi mai rele.
Gabriel îi zise:
— Dumneavoastră l-aţi cumpărat. Aveţi mulţi bani. Dar, Speedy, vreau să spun: pot să fac ceva pentru dumneavoastră?
— Poftim?
— Pot?
Speedy îşi puse dosul mâinii pe frunte, prefăcându-se că leşină.
— Asta, puiule, e întrebarea numărul unu pe care am aşteptat-o toată viaţa! Poţi să-mi laşi timp să mă gândesc?
Speedy avea ochii cât cepele şi aproape că se îneca.
— Eşti un puşti pe cinste! Ha, ha, ha!
Charlie Hero trecu pe lângă masă şi Speedy îl apucă de mână.
— Hei, Charlie, Charlie...
— Ce se întâmplă, Speedy?
— Fă cunoştinţă cu Gabriel. Cel mai nou prieten al meu.
Charlie a ridicat din sprâncene.
— Nu-i ce crezi, CharUe. Am spus prieten, nu iubit. Tatăl lui e Rex Bunch, chitaristul. A fost în Push cu tine.
— Mi-aş aduce aminte dacă aş avea memorie, zise Charlie.

II atinse pe Gabriel pe umăr.
— Mi-aduc aminte ceva. Cântam în aer liber şi seara, când se făcea răcoare, picioarele lui Rex îngheţau. Trebuia să punem un reşou pe laturi ca să-i fie cald. Când îl ardeau monturile, putea să cânte. Nu putea întotdeauna să stea drept, dar putea să dezmierde corzile alea.
— Da, se pricepe să le dezmierde, tipul ăla. Ce face Karim? zise Speedy.
— E bine acum. Lester compune nişte muzică stoică pentru noul lui film. Şi acum are un băiat – îl cheamă Haroon, i se spune Harry. Apoi se-nsoară.
— Cu petrecere?
— Aşa aş zice.
— Unde?
— La Mental, cred, sau poate la Anus. Charlie coborî glasul.
— Speedy...
— Da?
— Trimite-o pe ospătăriţa aia să ceară autograful meu. Spune-i să nu-l recunoască pe Karim sau să-i ceară ceva, da? Cere-i să mă şi sărute. Fetele astea sărută, nu?
— Sigur. Charlie râdea.
— Nici o problemă.
După ce plecă Charlie, Speedy zise:
— Bun băiat. Fără talent şi cu vanitatea Cleopatrei în persoană! Dar sclipitor.
Arătă cu degetul.
— Pantalonii lui din plasă sunt în cabina aia de acolo. Gabriel, zise Speedy, te-am auzit, amice. Am recepţionat. M-ai atins la punctul sensibil şi mă dai gata.
— Ce zici?
— Dacă o parte din mine îţi aparţine, atunci o parte din tine trebuie să-mi aparţină. Dar care parte?
Speedy părea periculos de gânditor.
— Ce anume vreau să faci tu pentru mine?

Apoi, aşa cum ar fi spus Speedy, i se aprinseră ochii şi rămaseră aprinşi.
— De ce te holbezi la mine? zise Gabriel.
— Fază lungă! zise Speedy. Ascultă.
După ce termină de vorbit, Speedy puse meniul la loc pe masă şi îi întinse lui Gabriel un vârf de cuţit de cocaină ca să-l ajute „pe drum”.
Gabriel gustă din ea şi apoi zise, după un moment de ezitare:
— Nu, mulţumesc. Sunt răcit. Data viitoare. Dar sunt recunoscător pentru restul.
Câteva minute mai târziu, Gabriel se uita în vreme ce unul din ospătari desfăcea tabloul şi-l dădea jos. Il înveli în hârtie maronie groasă, îi făcu vin mâner din sfoară şi i-l dădu lui Gabriel.
— Poftim, domnule. E al dumneavoastră. Puteţi să-l duceţi?
— Cred că da.
Gabriel le făcu semn cu mâna lui Charlie şi lui Karim, dar Charlie semna o bucată de hârtie şi Karim se ridică şi părăsi masa.
Speedy stătea acolo ţinând uşa pentru Gabriel care pleca.
— Pe curând, zise el. Abia aştept.
— Pe curând, zise Gabriel. Şi eu.
— Ai grijă acum. N-o să dai înapoi?
— Nu.
— Bine. O să iau legătura cu tine peste câteva săptămâni.
Gabriel zise:
— Abia aştept.
— Grozav.
— Grozav.
<£eoipofl®**l**!(!2i**[l doisprezece**
Se găsea la vreo trei kilometri depărtare de casă. Gabriel era obişnuit să meargă pe jos prin oraş, dar era duminică după-amiază târziu şi străzile erau pline de cumpărători interesaţi. În unele locuri mulţimea era atât de densă, încât trebui să se oprească de-a binelea şi să se sprijine

de un zid. Valurile de căldură care ieşeau prin uşile deschise ale magazinelor strălucitoare şi prin grilajele de la metrou din trotuar îl făceau să se întrebe dacă nu era în iad. I se părea că ar fi putut fi cu uşurinţă purtat printr-un magazin, prin cabinele de probă şi iar afară în stradă fără să atingă podeaua lustruită din lemn de pin.
Tabloul înrămat era stânjenitor şi greu de cărat. Era mai lung decât braţul lui, iar marginile, care străpunseseră hârtia maronie, păreau că-s făcute din sârmă ghimpată. Uneori îl ducea sub un braţ, apoi sub celălalt. îl duse un pic pe cap, dar alunecă pe spate şi, dacă n-ar fi întins piciorul, l-ar fi scăpat.
Avea piciorul inflamat; mâinile îi erau zdrelite şi-l usturau; îl dureau braţele. Era greu să treacă tabloul prin uşile unui autobuz neetajat, dacă ar fi putut să se urce într-unui, şi nici un taxi nu s-ar fi oprit pentru el, chiar dacă ar fi avut bani. După ce oamenii cumpărau ceva, ieşeau pur şi simplu din magazin în drum, cu un braţ ridicat.

153

Se învârti încoace şi încolo, neştiind ce să facă. N-o să ajungă niciodată acasă. Ce povară devenise darul ăsta!
Era atât de obosit, încât ajunse să fie convins că îl striga cineva pe nume. Se gândea că se săturase de „halucinaţii”, când îl văzu pe Zak gesticulând în faţa lui.
— Gabriel, unde ai fost?
Era bucuros să pună jos tabloul.
Zak era cu tatăl lui şi un tânăr cu părul ciufulit şi cu pantaloni de comando din pânză. Erau încărcaţi cu sacoşe de cumpărături. Tatăl lui Zak, care purta acum mai mulţi cercei în urechi, a pus jos sacoşele şi dădu mâna cu tânărul. Gabriel îşi aminti că Zak îi spusese că iubitul tatălui lui era de-o seamă cu fiica lui, sora mai mare a lui Zak. Dacă lui Gabriel i se părea că propria lui viaţă devenise ciudată, n-avea decât să se uite la a lui Zak ca să dobândească un simţ al proporţiilor.
— N-am fost nicăieri, zise Gabriel, în cele din urmă.
— Nu m-ai mai sunat de secole.

— N-am avut timp.
Intr-un fel, spunea adevărul. Dar îl enervă pe Zak.
— Prea ocupat pentru noi, ha? zise el. Mă gândesc să fac filmul cu Billy.
— De ce? A fost ideea mea. N-are nici o legătură cu Billy. în primul rând, Billy e un nătărău.
— Da. Tata are o un aparat mic de filmat. Am crezut că ai renunţat.
— De ce? Zak se înroşi.
— Eşti prea mare pentru noi, umbli cu Lester Jones.
— N-are nimic de-a face cu asta, zise Gabriel. Ştii că-l cunoaşte pe tata de ani de zile.
— În realitate, nu-l cunoşti pe Lester Jones, nu? zise tânărul.
— M-am întâlnit cu el, răspunse Gabriel.
— Cred că s-a întâlnit cu mulţi oameni, zise el.
— Aşa e, zise Gabriel. Dar nu cu tine. Se întoarse spre Zak, care râdea.

154

— O să vin cu planşele cu replici.
— O să te cred când le văd, zise Zak.
— Zak..., zise Gabriel, apucându-l de umeri. Te rog, crede-mă. Vreau să-l fac mai mult decât am vrut ceva vreodată.
— Da, da, m-am săturat să te aştept, amice. Gabriel îşi dădu seama că nu fusese în stare să se
gândească la nimic în afară de grijile lui din ultima vreme. Avea nevoie de o minte limpede, o minte care fusese, într-un fel, în vacanţă.
— Uită-te la toată captura asta, zise tatăl lui Zak. Am făcut cumpărături în prostie, toată ziua. O să fim dezamăgiţi dacă nu tocăm cel puţin o mie de parai.
Gabriel nu pricepuse niciodată prea bine dacă tatăl lui Zak stătea cu familia lui sau nu. Gabriel avea impresia că uneori trăia cu o femeie, alteori cu prietenul lui şi chiar, din când în când, cu soţia lui. Dacă vieţile adulţilor erau întotdeauna încurcate, era un mister pentru Gabriel cum o persoană atât de în vârstă şi de neatrăgătoare putea fi

atinsă de cineva, în afară de un doctor. Totuşi, tata spusese că-l admiră şi Gabriel arătase mai multă înţelegere.
— Ne ducem acasă să ne uităm la Tottenham-Spor-ting Depravity Game, zise Zak. Avem tricourile şi totul aici. Ce-ar fi să vii cu noi?
îşi apropie gura de urechea lui Gabriel.
— Mi-ar plăcea să vii, amice. Porumbeii ăştia or să mă deprime, sărutându-se în timpul jocului Depravity şi frecându-şi fundurile la sfârşit, când jucătorii îşi dau jos tricourile. Ştiu că ar prefera să se uite la un concert al Barbrei Streisand.
Gabriel râse.
— Poate mai târziu. Am ceva de făcut.
— Eşti sigur?
— Da. Dar o să vin.
— OK, zise Zak. Pe curând, amice.
Pauza fu de folos; Gabriel îşi continuă drumul cu mai multă speranţă.

155

Se întâmplă ca, după puţină vreme, să treacă pe lângă barul mamei lui. Nu voia ca ea să-l vadă, nu cu tabloul. Dar fiindcă avea chef să se uite la ea – o privire asupra feţei ei i-ar limpezi mintea –, stătu afară, într-o poziţie discretă.
De obicei era uşor de zărit, dar nu putu s-o zărească turnând valuri lungi de alcool în ceea ce păreau nişte degetare mici argintii. Se întrebă dacă era acolo. Nu putea să creadă că-l minţise şi se dusese să vadă pe altcineva, poate pe George. Poate că era în spate.
Un grup de oameni se mişcă şi o văzu atunci, stând la o masă în spatele barului. Era cu un bărbat: tatăl lui.
Gabriel se holbă la oamenii ăştia doi obişnuiţi, care se sprijineau de masă, stând de vorbă. Tatăl lui, un bărbat aspru, care de obicei părea încordat, arăta relaxat. La un moment dat, mama lui Gabriel se întinse, zise ceva şi mângâie mâna tatei. Era ca o fotografie veche, o frântură

pietrificată a trecutului. Pentru o clipă, văzu cât se plăcuseră unul pe altul cu multă vreme în urmă.
îşi duse mâna la ochi şi încercă să vadă dacă putea să le citească pe buze. Voia să ştie dacă-i rosteau numele. Oare vorbeau despre viziunile lui sau despre viaţa lui ca avocat? Dar era prea departe ca să ştie. Oricum, mintea lui se simţea uşurată. Dacă erau împreună, făcându-şi griji unul pentru altul, putea să-şi facă încă o dată griji în legătură cu filmul lui şi ce voia să facă o dată ce acesta era aranjat.
Pudică tabloul şi-şi continuă drumul greu, pas cu pas, târşâind picioarele, mormăind şi suferind.
Hannah zise că era timpul să-i pregătească ceaiul. Nu-i puse întrebări despre tabloul cu care intrase pe uşă, clătinându-se, până ce ajunse în bucătărie.
Stătea pe vârfuri pe un scaun instabil pe care pusese mai multe albume. încerca să împingă tabloul înrămat, împreună cu cele două copii, în spatele unui dulap înalt.
— A-ha.
156
Stătea lângă scaun. Chiar îl clătină, ca să-şi accentueze puterea.
— Eşti prins ca un peştişor pricăjit în cârligul meu!
— Hannah – să nu faci asta!
— Pui ceva la cale.
— Hannah...
— Aşteaptă până aude mama ta de asta. O să fii friptură de vită!
— Să nu-i spui nimic! zise el, întrebându-se dacă în momentul acela, părinţii lui mai stăteau încă de vorbă sau dacă tatăl lui se întorsese la el în cameră.
— O să-i spun, zise ea, măreţ. De asta mi se dă de mâncare – ca să spun lucruri despre tine. Spun mai mult – mănânc mai mult!
Ca să-şi ţină echilibrul, întinse braţele. Era o poziţie nebunească, dar necesară.
— Dacă-i spui de asta, Hannah, o să fii concediată!

— Ah! Băiat rău! Acum o să-i spun de două ori! O să ai fundul pe foc! Trosc, trosc! Ha, ha, ha!
— Da, dar dacă eu îi spun mamei că eşti o bonă ticăloasă şi crudă care se uită tot timpul la televizor, o să te întorci imediat în Bronchitis trăgând napi din pământul îngheţat cu dinţii tăi vechi, stricaţi. Mama e foarte grijulie cu mine. Ai înţeles?
Se făcu linişte. Când Gabriel se uită la Hannah de unde era, deasupra cărţilor, văzu că-i era teamă. Vorbise fără să se gândească şi, într-un fel, funcţionase; răsucise cheia în Hannah.
— Nu, nu, şopti ea. Te rog să nu-i spui.
— Bine, o să vedem.
— Vedem?
— Cum te porţi. între timp, cred că o să mănânc ceva. Ajută-mă să cobor.
— Da, da, gemu ea, întinzând braţele pentru ca el să sară în ele. Vrei să mănânci ceva, băieţelul meu drag?
— Un sandviş cu unt de arahide, zise el, în cele din urmă. Nu uita gemul, mierea şi un milkshake pe lângă.
157
— Nu, nu, zise ea. Cobor imediat. Un shake de vanilie sau de căpşuni?
— Câte unul din fiecare.
— Câte unul din toate, vin sus chiar acum, fără întârziere, numărul unu. Mai vrei ceva?
Rămase pe gânduri.
— Ce-ar fi nişte plăcintă de pecan şi o cremă de ouă? Poţi să mănânci şi tu un pic, Hannah.
— Da?
Dădu din cap cu nobleţe.
— Mulţumesc, zise ea. N-o să-i spui, nu?
— încă n-am hotărât ce să fac în privinţa ta, Hannah. Purtarea ta poate deveni un pic ciudată uneori. Abuzul faţă de copii este o problemă foarte serioasă în ţara asta. Gem închisorile de bone care se smiorcăie, dar mai e loc pentru încă una!

Ea gemu încet şi-o luă la picior ca să-i aducă mâncarea.
Hannah tocmai îi adusese o ciocolată caldă; stătea întins în pat lucrând la subiectul filmului lui şi spunând dialogul cu voce tare, când intră mama lui. Avea faţa ei plină de compasiune, ce numea el privirea pentru „copiii morţi de foame în Africa”.
— O, Gabriel, iar vorbeşti de unul singur! Trebuie să-ţi spun că mi-am făcut griji în privinţa ta.
Ii mângâia fruntea şi îi dezmierda obrajii.
— Ce ai făcut?
— Ei... am lucrat la filmul meu.
— Cum merge?
— îmi place.
— Când chiar o să-l faci, pot să te ajut cu costumele?
— Vrei?
— Cred că mi-ar plăcea, zise ea.
El observă că umbra considerabilă a lui Hannah asculta la uşă.
— Cum e Hannah? şopti mama lui.
— De ce mă întrebi?

— Mă simt vinovată că te las tot timpul cu ea. Te respectă?
Gabriel şovăi. Prin deschizătura uşii putea să vadă unul din ochii ei, rotindu-se de jur împrejur.
— Acum îmi place, zise el. Are grijă de mine foarte bine.
Ochiul clipi de mai multe ori şi deveni apos.
— Bine, zise mama lui. Pentru că veni vorba, n-ai avut nici o legătură cu spiritiştii, nu?
— Poftim?
— Archie.
Ii spuse numele cu grijă.
— Băiatul meu mort. Vocile care vorbesc înăuntrul tău. Toate astea. Mi-ai spus de asta. M-a... făcut să nu mă simt bine.

— Toată lumea are voci, zise el, dar oamenii le ascund de alţi oameni. Oamenii ascund multe unii de ceilalţi. Cred că era doar imaginaţia mea.
— Nu auzi vocile astea prea des, nu?
— Nu. Nu prea des. Ne place să ţinem legătura când e nevoie.
— Cu siguranţă te simţi singur.
— Uneori. Tu?
— Dacă sunt singură? Nu ştiu. Crezi că sunt?
— Un pic.
Se întrebă dacă o să spună ceva despre faptul că-l văzuse pe tata. Era ciudat cât de secretoşi puteau fi părinţii, cerând în acelaşi timp să ştie totul despre copiii lor.
Zise:
— Ţi s-a întâmplat ceva interesant azi?
— Ca de obicei, zise ea.
Pentru o clipă, se întrebă dacă faptul că-şi văzuse părinţii împreună fusese o halucinaţie. Totuşi, era sigur că nu fusese.
— A venit cineva ciudat? Ea şovăi.

— Ca de exemplu?
— George.
— Nu.
— Lui George îi place de tine?
— Îi place ideea unei femei mai în vârstă. Crede că l-aş putea învăţa multe. Poate că da. Mă ascultă.
Zise cu mândrie:
— Spune că-s înţeleaptă.
— Te flatează. Dar în realitate ar vrea pe cineva mai de vârsta lui, nu? Te gândeşti mult la tata?
— Puţin. Dar cel mai bine e să uităm toate astea şi să ne gândim la viitor.
— Tata mi-a spus ceva.
— Ce?
— Că dincolo de toate... te-a iubit.
— Nu...

— Ba da! Ea zise:
— Mie nu mi-a spus asta de multă vreme. Era beat?
— Nu fi prostuţă.
Observă că avea o expresie ciudată pe faţă, de plăcere, groază şi stânjeneală. El o întrebă:
— Crezi că ai putea să-l vezi... în viitorul apropiat?
— O să vedem, zise ea. Nu prea ştiu ce-i cu bărbatul ăla, chiar nu ştiu.
N-o mai întrebă altceva.
 treisprezece
Peste câteva săptămâni, după şcoală, fu surprins să n-o găsească pe Hannah aşteptându-l la colţ. Nu întârzia niciodată. Aştepta veşti despre un telefon important – un telefon care, anticipat, îl făcea să fie temător şi încântat în acelaşi timp. Trebuia să ştie dacă ea îl primise.
începuse să se îndrepte spre casă când îl văzu pe tatăl lui grăbindu-se să treacă drumul, cărându-şi chitara şi geanta de discuri şi vorbind la un telefon mobil. Gabriel ar fi trebuit să-l vadă de două ori în ultima vreme, dar tata anulase întâlnirile. Intervenise „ceva”; „lucra”.
— Am sunat-o pe Hannah şi i-am spus că te aduc eu acasă, zise tata, închizând telefonul. Apoi mă duc în South London ca să predau.
— Traversezi fluviul?
— Trebuie. Traversez toată zona şi sunt încântat de anumite poduri şi case, străzi ciudate, Spitalfields, Brick Lane, the City – ca un turist. Când sunt acolo mă simt fragil, ca un bătrân, de parcă aş putea fi trântit cu uşurinţă. Totuşi, e ca şi când aş vedea iar zona pentru prima dată în ani de zile. Lucrurile devin din cenuşii colorate. O să-ţi spun cum e vremea în sud. Apoi mă duc la un magazin muzical cu o persoană care vrea să cumpere o chitară.
Laolaltă cu masorii, traficanţii de droguri, contabilii, antrenorii particulari, profesorii de limbi străine, târfele, manichiuristele, psihiatrii, decoratorii de interioare şi

mulţi alţii care depind de tine şi pseudoservitori, tata găsise un loc la masa bogaţilor. Le dădea muzică aşa cum alţii furnizau pantaloni, unghii aranjate sau un set de conturi. Dacă averea trebuia lăsată „să picure”, după cum li se spusese oamenilor că o făcea inevitabil, avea să-şi croiască drum prin Rex.

Tatei îi plăcea felul în care se dezvolta noua lui muncă, în afară de slujba cea mai bine plătită dintre toate, pe care, după cum obişnuia să spună, o acceptase doar din curiozitate. începuse să ajute un grup de „băieţi de oraş” bogaţi care aveau o formaţie numită Boom, care cânta la petreceri şi nunţi ale prietenilor. Responsabilitatea tatei era să-i înveţe să masacreze melodii celebre şi să le arate paşii lui Chuck Berry, vârtejurile lui Pete Townshend şi gesturile lui Keith Richards, pe care ei le limitaseră mai înainte la dormitoarele lor. Partea cea mai grea era să ia parte la chefuri, din care primele avuseseră loc prin ţară, într-un cort, cu invitaţi în haine de seară şi pantofi din piele, de firmă, murdari de noroi. Totuşi, Gabriel ştia că oricât de mult s-ar fi plâns tata, cu siguranţă îi plăcuseră şampania, mâncarea, respectul şi alte câştiguri inevitabile. Data viitoare o să meargă şi Gabriel. Tata credea că o să-i placă.

Tata era încă nedumerit de faptul că, deşi nimeni nu voia ca el să cânte pentru ei, se dovedea că erau destui cei care voiau să înveţe de la el. Din fericire, cel mai mult îi plăcea – şi-şi dădu imediat seama de lucrul acesta – să lucreze cu tinerii. Din motive pe care el însuşi nu le înţelegea, era capabil să le acorde atenţia pe care n-o puteau primi de la părinţii lor. Azi se ducea să vadă o elevă recomandată de Carlo, o fostă prietenă anorexică de-a lui, care învăţa să cânte la chitară bas, deşi abia putea s-o ridice, şi pe tatăl ei care începea studiul chitarei.

— Tocmai am fost la bibliotecă, a zis el. Iau cărţi despre predat şi muzică. Cititul e foarte interesant, ştii. Mi-ar fi

plăcut să citesc mai mult, în loc să mă uit la televizor sau să stau la bar.

162

— Ce te-a făcut să începi să citeşti acum?

— Ca să fiu un pic înaintea studenţilor mei. Unii dintre ei sunt sclipitori. Agenda mea se umple. Primesc rezervări pentru Anul Nou.

Gabriel era surprins că tatăl lui avea o agendă; până de curând ce-ar fi scris în ea? Nu se ducea nici măcar la dentist. înainte, când cumpăra o agendă, aştepta până în martie, când erau la jumătate de preţ.

— îţi place să predai, nu? zise Gabriel. Ce mai face idiotul ăla mic care-şi închipuie că...

— Vrei să spui Carlo? încep să mă descurc cu el. E ca plimbatul cu un copil mic. Sunt înceţi şi se opresc tot timpul. Nu ţin pasul cu tine. Trebuie să-ti potriveşti tu pasul după al lor, să le găseşti ritmul. Carlo e închis... dar sunt raze de lumină – pentru că există lucruri pe care-i place să le cânte şi să le asculte. E un caz fascinant. Când îl fac să se simtă mai bine – când pot să văd plăcerea din ochii lui, mă simt...

— Plăcerea din ochii lui?

— Da. Mă face şi pe mine să mă simt mai bine. Orice ar fi, predatul e ceva sănătos.

Gabriel zise:

— Petreci mai mult timp cu el decât cu mine. Tata îşi petrecu braţul în jurul lui Gabriel.

— Isuse, băiete, aşa simţi? Ai fost singur?

în ultimele două săptămâni, mama lui Gabriel ieşise în majoritatea serilor când nu lucra. Bănuia că se întâlneşte cu George. într-o noapte, nu se întoarse deloc, dar veni acasă dimineaţa devreme şi pretinse că abia se trezise.

— Ai dormit bine? zisese el.

— Da, mulţumesc.

Presupunea, din privirea neliniştită de pe faţa ei şi din modestia hainelor pe care le purta, că atunci ieşea şi ca să-l vadă pe tata.

Când era acasă, vorbea la telefon ore întregi cu prietenele ei. Strigase la Hannah din cauza felului în care

arăta casa, înainte de a ieşi iar. Nu-i spuse lui Gabriel nimic despre ce făcea, fără îndoială, spre „binele lui”.
Totuşi, când vine vorba de părinţii lor, toţi copiii sunt detectivi, lucrând pe întuneric, căutând indicii şi examinând fiecare probă care ar putea elucida enigmele acestea. O auzise pe mama ascultând casetele ei cu *învăţaţi limba italiană.* De asemenea, se uita într-o carte cu picturile lui Piero della Francesca. îşi aduse aminte că George spusese că *Madonna del Parto* a lui Piero – tânăra în rochie albastră – nu era departe de castelul lui.
Totuşi, „mama lui adolescentă”, cum îi spunea el, nu arăta bine. Parcă plângea mult; slăbea şi începuse să strângă şi mai multe cărţi de autoeducare; patul ei era plin de ambalaje de ciocolată şi bea Tia Măria dimineaţa. Nu era încă bătrână, dar el începea să vadă ce fel de femeie bătrână avea să fie, şi nu era vorba de imaginea pe care i-o prezentase în Kew Gardens. Era ceva mai trist şi mai disperat.
Era supărat că ea nu stătea mai mult acasă. Voia s-o ignore, dar avea nevoie de ea acolo ca s-o ignore; nu puteai să ignori pe cineva care nu-şi dădea seama că-i ignorat sau care te ignora. Mama luase hotărârea ca el să fie avocat şi n-avea ce face. Socotea că nu trebuie să arate vreun alt interes pentru ce făcea el.
Tata continuă:
— Acum, când nu mai stau acasă, e mai multă distanţă între mine şi tine, Gabriel. De fiecare dată când ne întâlnim, trebuie s-o luăm de la capăt. Va trebui să facem un efort. Dar m-ai văzut mult, de-a lungul anilor, şi eu trebuie să-mi fac treaba, acum când am una.
Tata arătă spre rigolă.
— îngeraş, ştii unde aş fi fără munca asta.
— E bine plătită?

— Din nefericire, da. La sfârşitul lecţiei sunt întotdeauna stânjenit când încep să mâzgălească cecuri. îmi vine să spun: „Asta pentru ce e?”
— Totuşi n-o faci, nu?
164
— Crezi că-s idiot?
— Ce ai în geanta de muzică?
— E uşor – şi greu. Concertul numărul cinci de Mahler.
— Atât?
— O să-i cânt doar Adagietto puştiului ăstuia – poate de câteva ori, ca să-i intre-n oase, zise tata, lovindu-se în stomac.
— Dar tu predai chitară blues, nu?
— Am ajuns nebun după Mahler.
— Păstrează-l pentru tine.
— Puştiul o să înţeleagă tristeţea bucăţii. Ce-ai vrea să-i cânt – Supremes?
— Ţie îţi plac Supremes.
— Putea fi mai rău. Aş fi putut să-l fac să asculte cvartetul ăla de corzi al lui Bartok. Cea mai mare parte din muzica veclie mă plictiseşte. Anii '50, nu '60 au fost epoca de aur a muzicii americane. Aproape tot ce-a venit după aceea e supraestimat. După mine, muzica pop de azi e pantomimă pentru tineri şi pedofili. Dar după cum am descoperit azi, scriitorul german Goethe a zis că muzica începe unde se sfârşesc cuvintele. Pentru unii oameni cuvintele par să facă totul prea clar. Aşa că pot doar să spun – cuvintele cad moarte aici, amice, cu Mahler!
— Da?
Gabriel avea emoţii că elevii tatei îşi vor bate joc de el cum îşi bătuseră joc de ceilalţi profesori ai lor, rânjind când vedeau încrengătura înnebunitoare de fire din jurul gâtului lui, de la Walkman, ochelari şi telefon; sau felul în care-şi trăgea pantalonii peste burtă; sau obiceiul lui de a-şi scărpina corpul cu dosul unghiilor, şi chiar entuziasmul lui, când stătea acolo cu ochi umezi, prăbuşindu-se sau

tânguindu-se din cauza unei bucăţi înduioşătoare de Mahler pe cheltuiala părinţilor lor.
Tatăl lui zise:
— Spune-le să-l cânte la înmormântarea mea. Ceva de Miles, poate. Şi Adagietto ăla.
165
La început, menţionarea propriei lui morţi fusese o ocazie de şantaj emoţional, dar acum tata prezenta trecerea lui în nefiinţă ca pe o oportunitate de a lua aminte la melodiile lui preferate.
Staţia de autobuz se afla la câţiva metri de casa lor, la capătul drumului. Pentru că tata părea agitat în acea, Gabriel hotăra să aştepte cu el.
Tata îşi băgă mâna în buzunar şi-i dădu lui Gabriel nişte bani.
— Ăştia-s pentru tine. Voiam să... N-am fost în stare, înainte...
Gabriel luă o parte din ei şi vru să-i dea înapoi restul.
— Doar de atât am nevoie. Trebuie să-mi plătesc factura la magazinul de casete.
— Ia tot. Am nevoie doar de banii de autobuz. Dă-i mamei restul. Să nu uiţi să-i spui că-s de la mine. Ce face?
— Nu ştii?
— Ce? Poate că ştiu. Poate că nu ştiu. Ajută-mă, Gabriel – vorbeşte cu drag de mine, măcar?
— Nu încă.
— O dată ce ura e exprimată, dragostea are o şansă. Nu-i întotdeauna aşa? Ce faci acum? Bem ceva repede?
Gabriel zise:
— Tată, ce se întâmplă cu tine azi? Ai privirea aia fixă. Ai emoţii din cauza predatului? Ce se întâmplă dacă ei nu vor să înveţe?
— Nu-i greu să vezi că lumea presupune că eşti un sadic care face pe educatorul. Dacă nu vor să înveţe, stau cu ei – gândindu-mă.
— Gândindu-te la ce?

— Eu îi învăţ pe oameni să asculte ce-i în muzică, să audă ce-i acolo. Nu poţi să faci tu însuţi muzică dacă nu ştii care-s posibilităţile. Copiii înţeleg asta. Copiii nu mă supără. Pot să ajung direct la ei, şi ei la mine. Mă deranjează cei mai în vârstă şi părinţii lor. Ai un minut să stăm de vorbă? zise tata. Hai să bem ceva. Nu vreau să

mă îmbăt – am gâtul uscat. Vreau doar să-mi potolesc setea.
Tata se grăbea deja să traverseze drumul, spre vechiul lui local din colţ, unde copiii aveau voie până la ora opt şi Rex şi Gabriel erau cunoscuţi.
Locul era plin de bărbaţi copilăroşi de la poştă şi de la garajul local pentru autobuze care se uitau în sus la ecranul mare al televizorului. Prietenii tatei, cu feţe cenuşii, jucau biliard. Gabriel socotea că toţi arătau la fel, cu ţigările, berile şi hainele lor vechi. Rareori ieşeau la lumină, dacă nu stăteau în afara barului într-o zi cu soare, şi puteau să mănânce orice lucru verde, după cum puteau să bea orice lucru albastru sau să poarte orice lucru roz.
Tata abia ajunsese în bar că berea lui şi fu turnată şi aşezată, lângă un St Clement's pentru Gabriel. Se aşezară la masa lor obişnuită, unde Gabriel îşi făcea temele în timp ce tata stătea de vorbă la bar.
Tata se instala imediat: Gabriel se întrebă dacă în realitate avea de gând să predea lecţia. Îi plăcea noua lui muncă, şi părea întotdeauna pe cale s-o abandoneze.
Tata bău jumătate din bere şi-şi linse buzele.
— Voiam să spun... începu el.
— Joci, Rex? zise unul din prietenii lui, venind spre ei.
— Nu acum, Pat. Cu băiatul.
— Gabriel, zise Pat. Rex, unde ai fost?
— Am lucrat.
— Ai lucrat? Tata zise:
— Surpriza ta mă surprinde şi mă supără, Pat. Da, am lucrat – mă duc să lucrez după ce termin de vorbit cu Gabriel.

— înregistrezi?
— Cam aşa ceva, zise tata.
— Nu mai ai timp pentru vechii tăi prieteni?
— O să mă întorc, zise tata. Chiar şi tu ştii că orice urcă trebuie să coboare. Nu-ţi face griji!
— îmi fac griji, zise Pat.

îşi puse mâinile pe masă şi-şi apropie faţa de a tatei. Avea unghii jegoase.
— îmi eşti dator.
— Da, poate că da, râse tata. Cred că şi tu îmi eşti dator. Toţi cei de aici sunt datori tuturor celorlalţi şi nici unul din ei n-o să primească o leţcaie!
— Tu lucrezi, zise Pat. Eu nu.
— Lucrez săptămâna asta, dar nu umblu cu o grămadă de mărunţiş în plus după mine, nu, Gabriel? Nu pot să-i car greutatea.
Tata zise:
— Pat, cum a fost când te-am întrebat dacă pot să stau la tine şi nici nu te-ai sinchisit să răspunzi!
— Nu-i vina mea, amice. Soţia...
— O, da? Soţia.
— Cel puţin eu încă mai am una!
— Mulţumesc. M-am oferit chiar să dorm pe podeaua magaziei tale într-un sac de dormit. Acum ştiu care-mi sunt prietenii.
— Lucrezi, zise iar bărbatul. Pe cine încerci să duci de nas...?
— Uite, zise tata, enervat. Mai lasă-mă în pace! Sunt cu băiatul meu! Plimbă ursul!
— Dar îmi eşti dator! zise Pat, având sentimentul oribil al unei nedreptăţi. Ce-i cu haina nouă pe care o porţi?
Pat se întinse şi băgă mâna în buzunarul interior al tatei. Tata îi îndepărtă mâna cu forţa.
— Să nu mă scoţi din sărite! zise tata. Acum poţi să te duci ciracului!
— Dă-mi ce-i al meu! zise Pat.

Toată lumea se uita. Erau obişnuiţi cu asta şi erau fascinaţi. Patronul se aplecă sub bar după crosa lui de crichet.
— Nu chiar acum, zise tata. Mai poţi să aştepţi câteva zile, nu? Ştiu întotdeauna unde eşti – aici sau în faţa televizorului.
— Uite... zise Pat.
168
Gabriel scoase banii pe care i-i dăduse tata.
— Aşa, zise Pat. Ai aici un băiat bun, deştept, arruce.
— Nu, nu banii tăi de buzunar, zise tata. Pune-i deoparte, Gabriel, chiar acum!
Pat luă banii, îi sărută şi spuse:
— Mulţumesc foarte mult.
Se duse la bar şi comandă ceva de băut.
— Ticălosule! strigă tata. Pat dădu din fund. Lui Gabriel tata îi spuse:
— O să mă revanşez faţă de tine. Isuse, îmi pare rău. Rataţii ăştia sunt un grup de idioţi. Nu muncesc niciodată, dar ţi-ar lua totul.
— Tată...
— Linişte!
La tonomat începuse să se audă ***All Along the Watchtower,*** chiar mai tare decât televizorul. La primele acorduri ale corzilor lui Jimi, unul din prietenii tatei de la masa de biliard ridică uşor capul. Tata făcu un gest ca şi când ar fi cântat la chitară şi-şi strâmbă faţa, în extaz.
— „There must be some way outta here”, cântă el. Asta-i tot ce-mi doream, zise tata. Să produci un asemenea zgomot şi să faci oamenii să-l asculte după treizeci de ani. Probabil că ţie ţi se pare ceva foarte naiv. Poate că noi toţi am mitizat prea mult muzica pop şi starurile pop, şi am refuzat să vedem ce altceva merită făcut. Mă gândeam aseară ce perioadă autodistructivă a fost şi cât de mulţi oameni şi-au făcut rău într-un fel gratuit, inutil. Câţi dintre noi – în afară de Lester— au ţâşnit cu sănătatea şi creativitatea noastră?

— Tu.
— Eu? Ştiu cât de autodistructiv sunt, dar ca în orice altă privinţă, nu-s deosebit de bun.
îşi puse mâna în părul lui Gabriel.
— Produci sau distrugi? Doar atât vreau să ştiu, acum. Nu-i prea târziu ca să-ţi spun că te admir, Gabriel.
— Pe mine? De ce?
169
— Te ocupi de revista şcolii. Ai fondat societatea de dezbateri şi societatea de teatru.
— Am încetat.
— Nu, te-ai răzvrătit, dar cel puţin ai participat. Ai fost membru şi vei fi iar. Ştiu că o să continui, ştiu că aşa o să faci. Tu vei merge mai departe decât mine. Eu m-am ţinut la distanţă. Ştiu că-s inteligent. Atâta doar că totul s-a pierdut în energie negativă. Voiam să rup totul. A fost o idee de-a anilor '60 aceea de a urina pe lucruri, pe lumea „conformistă", în general. Era considerat un act de rebeliune. Dar însemna că aveam un suflet cinic şi aş fi vrut să n-am. Nu mi-au plăcut suficient lucrurile. Nu mi-am deschis ferestrele sufletului. N-am lăsat să intre destul. De-aş fi avut entuziasmul tău! Doar asta-i ambiţia – entuziasm cu picioare. Probabil că Lester a văzut asta în tine.
— Mulţumesc, tată. Eşti...
— Nu, nu. Nu sunt.
Tata se aplecă peste masă.
— Ţi-a mai rămas ceva din banii ăia? Bea până la fund! Hai să mai luăm unul – ca să sărbătorim!
— N-o să ai nimic de sărbătorit dacă nu te duci la lecţie, zise Gabriel.
— Nu te mai gândi la asta, zise tata. O halbă de bitter! strigă el.
Gabriel zise:
— Ce-ar zice mama ta dacă te-ar vedea acum? Ea nu se ducea la şcoală pe jumătate ameţită, nu?

— Nu, bine. Ai dreptate. Mă faci să-mi fie ruşine. Te pricepi la asta. Dar ascultă – înainte să fim întrerupţi de prostul ăla spuneam ceva important. Jake era la telefon. De fapt, în primul rând el mi-a dat telefonul. „Ai nevoie de un telefon”, a zis Jake. „Poftim – acum eşti un om de afaceri.” „Da?” am zis eu. „Sper că nu s-a ajuns la asta!”
— Deci are grijă de tine?
— Prea bine. Gabriel, el n-o să mă lase singur. Am fost invitat la... la...

— La ce?
— La o cină. O petrecere elegantă cu cină.
— Super. Mâncare gratis.
— Nu-i super.
Tata îi explică faptul că Jake Ambler era încântat de progresul fiului lui. Băiatul chiar îi vorbise odată, fără să menţioneze onanismul. În chip de recompensă, Jake îl invitase pe tata acasă, împreună cu alte persoane care, socotea el, i-ar putea plăcea tatei: un negustor de obiecte de artă, un regizor de film, un fotomodel care îi adora pe cei de la Leather Pigs, şi alţii.
— A menţionat numele regizorului. I-am văzut firmele. A fost un erou.
— Atunci e chiar mai bine!
— Ce tot vorbeşti? De ce ar vrea el să mă întâlnească pe mine? O să stau acolo transpirând ca un netot neavând nimic de spus. „Cu ce vă ocupaţi?” Lumea pune întotdeauna întrebarea asta în asemenea situaţii. Ce spun? Cu ce mă ocup?
— Mie îmi spuneai: adevărul ar putea fi un început bun.
— Gabriel, aş vrea să poţi veni cu mine. Atâta doar că nu-i ceva pentru copii.
— De ce te deranjează atât de mult?
— Nu-s talentat sau de succes sau sclipitor. Făcu un gest spre bar.

— Eu sunt ca tipii ăştia. Atâta doar că mie mi-e ruşine că-s obişnuit. Talentul e un paşaport – te introduce în unele locuri. Fără el nu mergi nicăieri, amice.
Gabriel zise:
— Dar lui Jake îi place de tine.
— Sunt singurul adult care poate să stea de vorbă cu progenitura lui nebună. Pentru că eu îl ascult. Am o ureche bună.
— Atunci ăsta-i un dar. Câţi oameni pot să facă asta?

171

Un alt bărbat se uita la ei de la bar. Când Gabriel aruncă iar o privire, văzu că bărbatul se legăna spre ei, în cârje. Tata gemu.
Bărbatul zise:
— Am văzut că i-ai dat banii înapoi lui Pat.
— Şi? zise tata. Ticălosul a venit şi i-a furat lui Gabriel banii de buzunar. Chiar m-am săturat de asta.
— Şi eu, Rex? Sunt la fel ca Pat. Nu pot nici măcar să-mi permit o halbă.
— Isuse, ce-am ajuns, instituţie de binefacere? Lasă-mă să mă duc la lucru şi atunci te ajut peste o săptămână sau două, după ce primesc banii.
— Ajută-mă acum, zise bărbatul.
— Mai târziu, a zis Gabriel liniştit.
— Acum! zise bărbatul. Uită-te la mine!
— Toată lumea din barul ăsta e un vultur? întrebă tata.
— Crezi că eşti mai bun decât noi! Toate fiinţele umane sunt egale chiar dacă...
— Ciudat că spui asta, amice. Sunt mai bun decât tine. Asta-i un lucru pe care-l ştiu! Mai bun în orice sens! Şi chipeş, şi faimos şi...
— Tată...
— Orice ai face, să nu ajungi ca oamenii ăştia, Gabriel. N-au nici o speranţă de ...
— Eşti un încrezut, zise bărbatul. Eşti un ticălos onanist ratat...

înainte ca situaţia să se înrăutăţească şi mai tare, Gabriel se ridică, îl trase în sus pe tatăl lui şi-l conduse la uşă.
— Dar nu mi-am tenrunat băutura!
— Afară, afară, afară! zise Gabriel, împingându-l cu putere pe tatăl lui.
— Ce bodegă, zise Rex, în stradă.
Bătea la fereastră şi le arăta foştilor lui prieteni degetul mijlociu prin ea. Gabriel era şocat să vadă că tata nu scăpase de „apucăturile” astea.
172
— Sus fundurile, tovarăşi! Rataţilor! Pupaţi-vă undeva, mamelor! strigă tata. Gabriel, nu arată ca nişte cadavre gata pentru mormânt? N-o să mai intru acolo! Toată atmosfera e râncedă, lipsită de speranţă, violentă! Nu pot să cred că am fost vreodată ca oamenii ăia...
— Nu eşti. Tu lucrezi.
— Da. Poate. Poate că lucrez. Mă simţeam nemaipomenit până să intru pe uşa aia!
— Ai grijă! zise Gabriel. N-ai ochelarii la ochi, dar îţi spun că vine după noi!
— De ce-ţi faci griji, băiete? Ticălosul n-are picioare!
— Nu, e Pat, are cârja ologului!
— O, da... aşa e...
Tata îşi puse mâna streaşină la ochi şi se aplecă spre fereastră. Acum văd! Ăia-s dinţii lui galbeni!
Gabriel traversă drumul, în vreme ce tatăl lui alerga şi înjura în urma lui.
în staţia de autobuz Gabriel zise:
— Vreau să-l întrebi pe Jake Ambler dacă ştie pe cineva care mi-ar da un aparat fotografic ieftin de 16 mm.
— Isuse, nu ştiu sigur asta. Ştii că nu-mi place să par mai apucător decât sunt în realitate. O să fiu dat afară din cauza ta!
— Ar putea să fie încântat să ne ajute.
— O să vedem, zise tata. Nici măcar nu ştiu dacă o să ajung la cina asta fără să fiu cărat pe o targa.

— O să te duci, zise Gabriel. Şi chiar m-ar ajuta mult dacă ai vorbi cu Jake. La urma urmei, dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi predat deloc.
— Mulţumesc că îmi arăţi asta, îngeraş. Dar pe cine o să duc la bal?
— Ce-s eu – peştele tău? Nu te întâlneşti deloc cu fete?
— Poţi să râzi de tatăl tău bătrân şi sleit, dar, de fapt, una din mamele unuia din elevii mei începe să-mi arate un interes neprovocat. De fiecare dată când mă duc acolo e pe cale să facă baie. În plus, e bogată. Dar e ceva prematur.
173
Autobuzul opri lângă ei şi tata se urcă.
— O să mă gândesc, zise Gabriel. Mi se pare că am o idee bună!
— Cine?
—■ Stai să vezi!
Pentru că aşa îi veni, Gabriel rămase acolo şi-i făcu semn cu mâna până ce autobuzul dădu colţul.
Tata plecase, dar ca să ajungă acasă Gabriel trebuia să treacă pe lângă bar, dacă nu traversa pe partea cealaltă a drumului, lucru care ar fi fost umilitor. Când trecu pe lângă fereastra barului ar fi putut să lase uşor capul jos, dar refuză asta, aşa că Pat îl zări. Veni la uşă şi Gabriel nu fugi, ci stătu acolo.
— Da? zise Gabriel, tremurând.
— Tu nu eşti el, zise Pat. El e un tip rău, rău. A împrumutat bani şi nu-i dă înapoi. Să ai grijă să n-ajungi aşa.
— Mai bine ca el decât ca tine, amice. Pat dădea din cap.
— Mai târziu, zise el.
— Du-te dracului, ratatule! zise Gabriel. Pat ridică mâna.
Gabriel se forţă să râdă. Hannah îl aştepta la uşă.
— Bun venit acasă, Stăpâne Gabriel.
— Mulţumesc, Hannah. Era încântat s-o vadă.
— Nu mai sufli.

— Chiar aşa. Pregăteşte canapeaua, te rog, şi nu uita să înfoiezi pernele. M-au istovit nişte chestii. Trebuie să-mi recapăt energiile.
— Scuză-mă că-ţi întrerup gândurile, dar domnul Speedy e la telefon şi vrea să-ţi vorbească.
— Acum?
— Da.
— Mulţumesc, Hannah. Lasă-mă singur să vorbesc la telefon.
174
— O să-ţi pregătesc ceaiul, Stăpâne Gabriel. La fel ca ieri?
— Nu uita de marmeladă, Hannah.
— Nu, Stăpâne Gabriel. Soseşte marmelada! Mănânci crema cu ea?
— Cremă rece, Hannah – de data asta.
— Da, domnule.
— Alo, domnule Speedy, zise Gabriel la telefon. Ce pot face pentru dumneavoastră?
— Bună ziua, Gabriel, zise Speedy. Scuză-mi întârzierea. Cum a fost la şcoală?
— Nu mai rău ca de obicei.
— Poţi să vorbeşti? Eşti pregătit?
— Da, domnule!
— Şi eu, puiule. Acum, ascultă. Uite ce-o să facem. Uite cum o să fie...
O să îi ia mult timp ca să fie gata. O s-o ajute.
El ştia că era o ocazie importantă, pentru că ea cânta *Riăe a WJiite Swan.* De aUmineaţă, mama îşi scosese rochia ei Ossie Clark – cea pe care Clark i-o făcuse în anii *'70,* când a lucrat ea pentru el – din şifonier şi o agăţase de galeria perdelei, lângă care statură amândoi, admirând-o. Ziua avea rolul de a o face să se îmbrace cu rochia aceasta, care acum îi era puţin cam strâmtă la mijloc. Se tot bătea cu mâna peste stomac sau „săculeţ”, cum îi spunea ea. Totuşi, petrecerea începuse în momentul acela.

Seara urma să ia cina acasă la Jake Ambler, cu tata, care devenise aşa de agitat din cauza întregii situaţii, încât o rugase pe propria lui soţie – la sugestia fiului său – să-l însoţească.
— Haios, nu?
Mama se machia în baie. Nu departe, în camera lui, ştiau că şi tata se pregătea; se tot ducea jos ca să sune şi să spună ce făcea.
— Când Rex stătea aici, voia să nu mai vorbesc. Acum mă duce la petrecerea asta ca să vorbesc. Mă întreb ce l-a făcut aşa de dornic să mă vadă dintr-o dată!
Se ducea mai întâi într-un bar la modă ca să-l întâlnească pe Rex, să vadă cum arată şi să se asigure că nu băuse prea mult. Apoi mergeau la petrecerea cu cină. Nu stia la ce oră avea să se întoarcă. Era încântată că iese şi

peste câteva zile urma să înceapă să lucreze la Splitz. N-o mai văzuse de mult aşa de nerăbdătoare.
Era o uşurare după noaptea trecută, care fusese prima seară pe care Gabriel şi mama lui o petrecuseră împreună după multă vreme. Se duseseră la supermarket-ul cavernos, luminat non-stop, care se deschisese în apropiere, unde puteai să cumperi filme, cărţi şi computere laolaltă cu pâine, să mănânci de prânz sau să cumperi un peşte întreg. Acasă gătiră şi mâncară; îl lăsă să bea vin spumos. Apoi sună telefonul. George zicea că vrea să vină.
— Te rog, mai târziu, îl rugă ea încet. După ce se duce la culcare.
Probabil că George era pe-aproape, fiindcă peste câteva minute bătea la uşa din faţă.
Gabriel se dusese să stea îmbufnat la el în cameră, presupunând că George avea să rămână peste noapte şi că ei n-or să vrea ca el să fie prin preajmă. Dar mama şi George avuseseră o ceartă îngrozitoare. încercase să-l convingă să stea de vorbă cu ea în barul de la capătul străzii, dar George, care era beat, se smulse, şi într-un

costum bej, în vreme ce-l aştepta un taxi, vru să plece. O „potoli” pe mama tot repetând că era prea „complicat”.
— George, spune-mi, te rog, ce tot vorbeşti! Dă-mi doar o şansă! Am crezut că facem un lucru bun! Mi-ai scris în fiecare zi!
— Nu-s pregătit, şi n-o să fiu niciodată, pentru probele respectabilităţii burgheze.
— Te referi la băiat, nu?
— Nu vorbeşti niciodată despre altceva! strigă el, aproape ţâşnind pe uşă.
— Eşti gelos!
— Poate. Sunteţi o mică familie unită! Ţinem legătura! Alergă după el în stradă, rugându-1. De la fereastră,
Gabriel văzu cum George o împinge, ca atunci când ci-neva alungă un câine care încearcă să-l muşte.
Pentru o clipă, ea se întinse pe cărare, oolihnindu-şi faţa pe caldarâm. Când ridică ochii îl văzu pe Gabriel care se

uita la ea, se ridică în picioare, dădu din cap şi se duse la el. El o strânse în braţe.
îşi puseră pijamalele, se suiră în patul ei, se uitară la *Frnsier* şi mâncară bomboane de ciocolată din rezerva lor „de urgenţă”.
— Nu-ţi *plăcea,* nu?
— Un pic, da, zise ea.
— Ei bine, dacă era prea complicat...
— Tu erai complicaţia.
— Eu eram scuza.
— Taci din gură acum, Frasier şi cu Niles or să... Gabriel lingea bomboana lui de ciocolată. Zise:
— Te-ai fi dus cu el dacă ar fi vrut? Se gândi îndelung.
— Probabil, Gabriel.
— Chiar dacă mie nu mi-ar fi plăcut?
îl mângâia pe păr, lucru pe care nu putea să-l sufere, şi-i spuse:
— Nu-i treaba ta să-mi faci viaţa imposibilă. Am avut grijă de tine şi acum aproape ai crescut. Asta a fost datoria

mea şi mi-am făcut-o. Cu siguranţă, pot să trăiesc şi pentru mine un pic, nu?
— Bine, bine, zise el. îmi pare rău că n-a mers. Ea zise:
— Cred că, la urma urmei, dragostea aia e probabil dependenţa unui tânăr. Pot să mă descurc fără ea – va trebui, nu? –, dar probabil nu fără o companie.
Acum stătea la masa ei de toaletă, punându-şi ciorapii.
El o întrebă:
— Ce pantofi o să porţi?
— Uite.
Se duse la o geantă mare şi scoase din ea o pereche de cizme din piele albă, de firmă.
— De unde le-ai luat?

— Sunt cizme adevărate, din anii *'70.* O femeie de la serviciu colecţionează haine vechi şi mi le-a împrumutat. Iţi plac?
— Ţi se potrivesc.
— Crezi?
— O, da.
— Trage-mi fermoarele, dragule. Ştergându-şi mâinile tremurânde pe blugi, făcu ce-i
ceru. Se văzu în oglinda ei, cum o privea în vreme ce ea îşi aranja cizmele.
— Ştiu ce o să spună tatăl tău: „Motanul încălţat". Râdeau. îl sărută pe Gabriel.
— O să-ti povestesc totul mâine dimineaţă. Tu ce o să faci?
— O, cred că o să stau în casă cu Hannah.
Se duse la fereastră, se uită în susul si-n josul străzii de mai multe ori si căscă.
— O să mă uit la restul filmului de Polanski şi o să mă culc.
— Vise plăcute, îngeraş.
— Distrează-te fără mine.
După ce plecase ea, îşi strânsese lucrurile de desenat şi se scliimba, când Hannah a bătut la uşa dormitorului lui.

— Intră.
— Trebuie să fie o greşeală, Stăpâne Gabriel.
— Ce fel de greşeală?
— La uşă e un şofer care aşteaptă, în faţa unei maşini mari.
— E o impertinenţă să crezi că e o greşeală.
— Poftim? Ce înseamnă imperta asta?
— Uită-te în dicţionar mai târziu.
îşi ridică geanta. Luase şi un cuţit mic de vânătoare. Dar fusese la şcoală; cel putin ştia cum să se descurce. Oricum, nu era îngrijorat.
— Gabriel, e chiar pentru tine?
— Am o mtâlnire importantă. Să nu spui nimănui nici o vorbă, altfel...
178
— Nu, nu, Stăpâne Gabriel. Nu se văd napi la orizont. Pantofii tăi... îi curăţ bine de tot?
— Nu, mulţumesc, sunt adidaşi noi. Poţi să-i scoţi din cutie şi să le pui şireturile? Gabriel zise:
— Trebuie să fac asta. Hannah, în seara asta. Am promis că o s-o fac. Dar mi-e teamă, chiar mi-e teamă. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.
— Du-te, zise ea. Du-te şi fă-o.
— Da. Ai dreptate.
— Dar să nu te întorci târziu.
— Nu. Ne vedem mai târziu.
Şoferul deschise uşa maşinii şi luă geanta lui Gabriel. Când Gabriel se cufundă în canapelele moi din piele albă, văzu că Hannah stătea la uşă, cu gura căscată.
— Şoferule, zise Gabriel degajat. Poţi să dai muzica mai tare, te rog?
Traversară Westway, peste Ladbroke Grove şi Porto-bello Road, şi prin City. Gabriel fu dus într-o zonă cu străzi înguste şi depozite vechi, unde Speedy locuia într-o vilă transformată. Lucrătura din cărămizi fusese răzuită, ţevile fuseseră vopsite în albastru.
Urcă într-un lift industrial.

În vârf, trăgând ca să deschidă uşa zăbrelită, îl întâmpină Speedy.
— Bun venit, Maestro!
— Mulţumesc, Speedy!
— Uită-te la tot! Priveliştea! Fluviul! Canapeaua roz! Sunt extenuat – fac curăţenie de ore întregi. Menajera mea a plecat să-şi facă o operaţie de schimbare de sex.
— O, Doamne.
Gabriel trecu printr-o perdea cu mărgele de plastic şi se pomeni că stă pe o bucată strălucitoare de iarbă artificială. în faţa lui era un covoraş alb, pufos, cu alte provocări.
Gabriel înainta câţiva paşi. Speedy colecţiona obiecte pe care Gabriel credea că orice om raţional le-ar detesta —

câini din porţelan şi păpuşi Margaret Thatcher din plastic, de exemplu, şi orice implica lumini intermitente. Gabriel nu-şi putea da seama dacă lucrurile proveneau din magazine de suveniruri sau din galerii de artă. Lui Gabriel îi plăcea să fie uimit; chiar îi plăcea să deteste lucrurile, dar asta...
— Sigur te-a pus pe gânduri, zise Speedy. Gabriel observă teancurile de cărţi despre fotografie,
pictură, arhitectură şi design. Erau ca o prăjitură uriaşă de ciocolată; o voia pe toată înăuntrul lui cât mai repede posibil.
— Aş putea să stau aici, zise el.
— Eşti binevenit.
— îmi place muzica. Ce e? Sună ca nişte trenuri.
— Steve Reich.
— Cine?
— Ia-l cu tine, zise Speedy. Tatăl tău ştie de el.
— Lui îi place să asculte r'nT». Dar mulţumesc. Cred că mai bine am începe.
— Gabriel, ce vrei să port?
— Hainele tale preferate. Aşa cum ţi-ar plăcea să fii văzut.
Speedy puse mâna pe braţul lui Gabriel.

— O, nu ştiu. Nu pot niciodată să aleg. Vino să mă ajuţi.
— Nu pot să stau mult, zise Gabriel.
— Bine, nesuferitule, se îmbufna Speedy.
în timp ce Gabriel se pregătea, Speedy se duse să se schimbe. Pe când stătea acolo, Gabriel se sperie de un băiat sau o fată din Thailanda, cu pielea netedă, purtând sarong şi machiaj, care-l văzu pe Gabriel, se repezi la baie şi nu mai apăru.
După ce căzură de acord asupra hainelor lui şi a culorii rujului, Speedy se aşeză într-un şezlong, sprijinindu-se pe perne imprimate cu figura lui Elvis. Gabriel a fost puţin surprins de poza lui Speedy – întins pe canapea cu o mână sub cap, de parcă făcea plajă.
180
Dacă aşa se vedea el, aşa urma să-l picteze Gabriel; dacă lui Speedy nu-i plăcea rezultatul, asta era treaba lui. O minge furioasă de puf străbătu podeaua.
— Ai şobolani aici, Speedy?
— Să nu îndrăzneşti! zise Speedy. Vreau să apar cu frumosul meu Xavier. Pe vremuri, oamenii erau întotdeauna pictaţi cu casele şi caii şi lucrurile lor.
— Nu pot să desenez câini. Ăla n-o să stea nemişcat şi o să iasă ca un arici. Speedy – pari puternic tu însuţi.
— Serios? Bine, o să am încredere în tine în privinţa asta...
— Aşa să faci.
— Dar îţi spun, îngeraş, ăsta nu-i pentru pod! E pentru partea din faţă a restaurantului. Vreau să arate ca mine, dar mai bine. Ştii cum. Nu vreau să-mi fie imortalizate defectele.
■— Ce defecte?
— Ce dulce eşti! Care e pictorul tău preferat acum?
— Lucian Freud.
— Dar el e foarte... realist. Şi eu sunt vegetarian. Speedy începu să râdă.
— Glumeşti, ştiu că aşa e. Eşti un glumeţ, puştiule. N-o să-mi laşi inelul afară, nu?

— Unde este?
— O să vezi, puiule. Urmează. Deschide ochii.
— Uau.
— Da, ţi-am spus.
— Probabil că a durut.
— Asta şi era ideea. Vrei unul?
— Mă gândesc la un tatuaj, asta-i tot. O panteră sau ceva de genul ăsta.
— Cam pe unde?
— Hai să nu vorbim de asta, Speedy.
— Ai dreptate. Atunci trag fermoarul peste ăsta.
— Aşa să faci.
Stând pe un scaun acoperit cu un imprimeu cu animale, Gabriel voia să lucreze repede, făcând studii pregătitoare

pentru tablou. Avea câteva ore, pentru că mama lui urma să vină târziu acasă. Trebuia să fie acasă înainte ca ea să se întoarcă, în cazul în care alcoolul o făcea sentimentală şi n-avea pe cine să ia în braţe la ora două dimineaţa.
— Pot să vorbesc? zise Speedy. Sunt aşa de nerăbdător.
— Eşti mereu nerăbdător.
— Nu aşa. Ce vrei – bârfe sau autobiografie? Gabriel zâmbi. Speedy zise:
— Totul, atunci. Dacă o să mă pictezi, va trebui să ajungi să mă cunoşti. Ei bine, dragule, când aveam vârsta ta fragedă am devenit iubitul lui Jimmy McEnroe. Avea cu mult peste treizeci de ani pe atunci şi era unul din managerii pop de vârf ai vremii. Voia să-l ajut şi l-am asistat, puiule. Am ajuns să cunosc toate vedetele. O, Gabriel, întotdeauna am vrut să fiu o vedetă. N-am reuşit niciodată.
— Speedy, eşti o vedetă, în restaurant.
— Sunt patronul. E diferit. Oamenii vor ceva sau mă cunosc de data trecută. Gabriel, Jimmy a fost scandalos, până ce a ajuns ca mulţi dintre noi, aşa cum o să fiu eu. Totuşi, am avut mult timp la dispoziţie. Tot pop-ul vine direct din mediul de homosexuali. Ştiu că tu nu eşti aşa,

Gabriel, şi e mare păcat, dar eu n-o să te forţez, puiule, într-un alt sens, eşti unul dintre noi.
— Mulţumesc.
— Când l-am părăsit pe Jimmy, am...
Speedy nu se mai oprea din vorbit. Părea că-i place să fie privit, deşi Gabriel ar fi vrut să nu-şi mai mtindă gâtul ca să încerce să vadă ce făcea Gabriel.
— Trebuie să stai nemişcat.
— Mă doare corpul, se plânse Speedy. N-am mai stat niciodată nemişcat. Eu ar trebui să te pictez pe tine!
Lucrul acesta îl enervă pe Gabriel şi era deja atât de dezgustat de fiecare linie pe care o desena, încât voia fie să-şi rupă desenele şi să calce pe ele, fie să iasă în goană din clădire. Ştia că n-avea niciodată să obţină ce voia. Nu

era vina lui Speedy: amestecul lui de naivitate şi şiretenie, de pricepere şi vanitate, îl făcea un subiect frumos. Dar Gabriel începea să înveţe că fiecare încercare de artă era susţinută de inhibiţii, teroare şi ură faţă de sine. împingea într-o uşă închisă şi uşa era el însuşi.
La sfârşit, fu încântat să vadă că erau o grămadă de ghemotoace de hârtie mototolite pe podea. Făcuse destul pentru azi; nu mai putea continua. Ştia cum să continue.
Când Gabriel zise că era gata să plece, Speedy răspunse că maşina aştepta, dar că voia şi el să fie lăsat undeva. Gabriel stătu şi ascultă muzică, în vreme ce Speedy se schimbă iar.
Merseră cu maşina până la ceea ce Gabriel recunoscu drept casa lui Jake Ambler. Luminile erau aprinse; nişte siluete se mişcau în camerele mari, strălucitoare.
— Intri? zise Speedy în maşina oprită. Ii cunoşti pe cei de acolo. Ce se întâmplă? Ţi-e teamă?
— Ar trebui să-mi fie, dar nu îmi este. În seara asta aş putea face orice. Crezi că eu n-aş vrea să intru prin uşa aia şi să stau de vorbă ore în şir? Dar părinţii mei sunt acolo şi mă cred acasă în pat.
— Cu cine?

— Aş vrea eu. Speedy zise:
— E adevărat? Mama şi tatăl tău sunt împreună? Credeam că au...
— Să nu le spui o vorbă despre treaba noastră.
— Am buzele pecetluite. Dă-mi o sărutare – m-am bărbierit.
— Doar una mică, Speedy, ca să-ţi mulţumesc.
— Iam, iam... fii perna mea de vanilie, puiule.
Speedy se uita la el. Vino la cină după ce termini tabloul. Cunosc nişte persoane cărora le-ar plăcea să te întâlnească. Persoane mai cultivate decât mine – eu nu-s decât un bătrânel netot care serveşte hamburgeri şi n-a citit niciodată o carte toată viaţa lui. Or să te iniţieze în

tot felul de chestii şi o să poţi avea conversaţii care or să-ţi deschidă mintea.
— Mulţumesc, Speedy, mi-ar plăcea. O să vin. Uite... O maşină se opri în faţa lor. Se deschise uşa şi din ea coborî, cu spinarea îndoită, Lester, pus la punct şi cu pas hotărât, urmat de Karim Amir într-un costum negru. Lester se duse în casă, undeT întâmpină Jake. Gabriel îl văzu pe coridor pe Carlo, care se uita cum Lester se apropie de el.
Karim a venit la maşina lui Speedy şi-şi vârî capul prin fereastră.
— Bună, Creamy, zise Speedy. Iar îţi creşte părul. Iţi stă bine.
— Eşti sigur?
— O, da. Şi e frumos materialul ăsta. El e Gabriel. E regizor de film. Tatăl lui a cântat cu Lester şi apoi cu Charlie.
— Ferice de el. Ce faci, Gabriel? El şi Karim dădură mâna.
— Intri, Speedy? zise Karim.
— Sosesc.
Speedy se aranja în grabă.

— O, Doamne, uite-o pe Marianne Faithfull! Sunt aşa de nerăbdător. O să stau un pic cu superstarurile. Apoi mă duc la saună. Acolo poţi să rămâi toată noaptea.
— Mi-ar plăcea să văd locurile alea.
— Da? Ar trebui să vezi tot. O să am grijă de tine. O să stăm de vorbă, puiule.
Gabriel zise:
— Speedy, Lester ar putea să nu-şi aducă aminte de mine, dar dacă-şi aduce, o să-i mulţumeşti pentru tablou şi pentru ce a spus?
— Sigur.
Speedy plecă împreună cu Karim, mergând cu paşi mărunţi şi gâfâind.

184

Gabriel coborî din maşină şi se sprijini de gardul din faţa casei, holbându-se la cuptorul candelabrelor, dar putea să vadă puţine lucruri.
— Vezi? îi spunea lui Archie. N-a fost prea rău, nu? Nu-i aşa că ne-am simţit bine în seara asta?
Se întrebă iar cum ar fi fost viaţa lui dacă Archie ar fi trăit şi cum s-ar fi influenţat şi iubit şi urât unul pe altul ei doi. Îi simţea lipsa.
Gabriel se uită în sus şi a văzut o servitoare care veni şi închise obloanele.
Nu era atât de târziu pe cât crezuse Gabriel şi-l rugă pe şofer să facă un tur prin Londra. Gabriel îşi imagină caroseria argintie a maşinii rânjind ca nişte dinţi de rechin în vreme ce ei mâncau oraşul. Când avea să fie mai mare, voia să facă asta tot timpul, cu prietenii lui lângă el.
în vreme ce treceau pe lângă bornele kilometrice, Gabriel începu să viseze la viitor, imaginându-şi aventurile lui, filmele pe care avea să le facă şi scenariile pe care avea să le scrie. Se gândi la actorii, muzicienii şi producătorii cu care avea să lucreze, la interviurile pe care le-ar putea da şi la ce ar spune la televiziune; se gândi unde avea să locuiască, la petrecerile la care ar merge, la risipirile cărora avea să le cadă pradă şi la femeile pe care avea să

le întâlnească; se întrebă dacă avea să lucreze în America sau nu şi care ar fi greşelile pe care ar fi profitabil să le facă şi cele de evitat. Asemeni lui Lester, urma să facă tot timpul lucruri fascinante!
Ce loc strălucitor e Londra, îşi zise el. Aici totul putea fi obţinut! Trebuia doar să ţinteşti suficient de sus!
Desigur, se întreba dacă ar putea rata ce voia, aşa cum o făcuse tatăl lui în cele din urmă. Mulţi oameni voiau să fie cineva, dar cine avea tenacitatea, seriozitatea, hotărârea de oţel? Pentru câţi oameni era o necesitate, o problemă de viaţă opusă morţii? Era prea tânăr ca să aibă grijă. Era plin de speranţă şi de ambiţia unor dorinţe de nestăvilit. În plus, era gata să muncească. În ultima vreme, îi veniseră idei pentru două sau trei proiecte pe care

n-avusese timp să le analizeze cum trebuie. Voia să scrie şi să deseneze lucruri noi. Vedea acum cât de plictisit fusese în ultima vreme, acasă; se cam săturase să fie singur şi îngrijorat din cauza părinţilor.
Acasă ascultă CD-ul pe care i-l dăduse Speedy. Se duse fericit la culcare, dar abia închise ochii că şi avu un coşmar.
Stătea cu mama lui şi cu Archie într-un autobuz, lângă sicriul tatălui lui. Alţi călători stăteau în autobuz ca de obicei. Conductorul autobuzului îi ceru banii mamei lui Gabriel, dar ea n-avea bani să plătească. Familia nu putea să ducă trupul tatei la cimitir într-un dric, pentru că nici pe acesta nu şi-l puteau permite. Apoi tatăl lui, în chip de fantomă, stătea cu ei, ţinându-l de mână pe Archie şi spunându-le să nu-şi facă griji. George, prietenul mamei, înconjurat de un halou care se învârtea, le făcea cu mâna prin fereastră.
Gabriel strigă, dar nu se schimbă nimic; nimeni nu putea să-l audă.
Gabriel atinse ceva moale. Era o persoană adevărată. Gabriel era atât de dezorientat, încât se întinse după întrerupător. Dar mâna altcuiva ajunse la el înaintea lui.

Era tata, în haine de seară, cu un papion la fel de pleoştit ca o narcisă ofilită. Era şifonat şi mirosea a alcool şi a trabucuri. Avea în jurul gurii ceva care semăna a prăjitură de ciocolată.
— Tocmai ne-am întors de la petrecere. Eşti în siguranţă. Toată lumea e în siguranţă. îngeraş, poţi să te culci la loc.
— Eşti aici. Eşti chiar tu. Dar de ce eşti aici?
— O să afli primul, mâine dimineaţă.
<£si|pDfl®|**]y| gDMeSsipireseee**
Tatăl lui stătea la masă, la locul lui, având la îndemână muştar şi unt, murături Branston, ketchup şi sare. Dedesubt avea ziarul, deschis la pagina de sport; tata mută obiectele din jur, ca să citească ce parte de pagină voia. Asculta Requiem-ul de Verdi în timp ce se întreba cu voce tare dacă Nottingham Forest avea să ajungă în Prima Ligă.
Din când în când se uita în jur încurcat; nu fusese niciodată în casă de când Hannah era acolo. Fără să vrea, ea îl tot făcea să râdă. Gabriel putea să-şi dea seama cât de nervoasă e din faptul că tot ducea mâncarea la gură şi apoi o punea iar jos, de parcă nu putea să creadă că lumea se mai învârtise o dată.
Tata zise:
— Ciudat că mă visezi, Gabriel. Mi s-a părut că-l văd pe Archie aseară.
— Ce?
— Stăteam acolo, cu nişte prieteni, şi am fost convins că geamănul tău se uita prin fereastra casei lui Jake. Chiar m-am scuzat, am ieşit afară şi am făcut câţiva paşi. Bine-înţeles că nu era nimeni acolo. Ciudat, nu? Pentru că veni vorba, ce-i cu vorbitul ăsta dintre tine şi Archie?
Gabriel ezită, dar spuse:
— E cu mine, tată.
— Bineînţeles că este. E şi cu mine. Aici trebuie să fie copilul, cu familia lui.

— Vorbeşti cu el?

— În fiecare zi.
Gabriel fu uşurat. Tata continuă:
— Nu-i spune mamei. O întoarce pe dos.
Când mama lui Gabriel veni lângă ei, Hannah se ridică şi traversă camera, împăturind hainele cu o grijă ostentativă.
— Abia aştept să aud cum a fost aseară, zise Gabriel. Aţi primit şampanie la uşă?
— Şampanie şi sandvişuri, desigur.
— Apoi ce aţi mâncat?
— Stai o clipă. Trebuie să-ţi dau nişte veşti bune, a zis mama lui.
Era în halat şi avea părul în dezordine. Probabil că era obosită după seara trecută, dar părea mulţumită.
— Tatăl tău a fost prea simţit ca să întrebe de aparat. Dar am întrebat eu. S-a dovedit că tatăl lui Carlo, Jake, a fost cu ani în urmă asistent de filmare şi are ce vrei tu la el în garaj. O să-ţi arate cum se foloseşte.
— O să pot să-mi încep filmul?
— El a sugerat să-l filmezi la vară. Zilele or să fie mai lungi. O să fie mai multă lumină.
Tata zise:
— Fluffy, ai uitat.
Ea se înroşi auzind numele. Nu-i mai spusese aşa de mult.
— Mai era cineva acolo aseară. Se uita la Gabriel.
— Un prieten de-al tău.
— Aşa e, zise mama. Lester Jones şi-a făcut apariţia, pentru băuturi. A întrebat ce faci.
— Serios? zise Gabriel. N-a mai zis altceva?
— Ţine un concert într-n locşor din Londra şi ne-a invitat să-l vizităm în culise.
— Super, zise Gabriel. Sunt încântat. N-a zis nimic de tablou?

— Nu.
Mama se uită la tata, enervată.

— O, Doamne, zise ea. Am uitat ce zgomot faci când mănânci. Stai pe spate – te gândeşti, cred – şi semeni cu un animal care mestecă."
— Eu am uitat ce zgomot faci tu când vorbeşti, zise tata. Şi uitasem plăcerile statului împreună. Aşa era întotdeauna?
Mama îşi lăsă capul în jos.
— Apropo, Christine, voiam să te întreb ■— cine e George?
— Ce? zise mama.
Gabriel şi tatăl lui se uitau la ea. Tata zise:
— Azi-noapte Gabriel striga în somn ceva despre George. Cine e?
Gabriel era conştient că tata ştia cine e. Tata se ambala.
— Nimeni, zise mama. Nu există nici un George.
— Ar fi mai bine să nu existe. E adevărat, Gabriel? Şi să nu mă minţi.
Mama zise:
— Să nu uiţi, Jake ne-a invitat la casa lui de la ţară. Şi-a instalat noua piscină în interior şi crede că ar putea să ne placă s-o încercăm.
— Toţi trei? întrebă Gabriel. Mergem?
— Ţi-ar plăcea?
— Da. Pot să lucrez acolo. Tata se ridică.
— O să vedem, zise. Oricum, n-am timp să stau de bârfe.
În vreme ce Gabriel se aşează lângă mama lui, cerându-i să-i descrie mâncarea din seara trecută, precum şi far-furiile, hainele şi conversaţia, tata îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă.
— Am mult de lucru azi, zise el. La capătul scărilor, se întoarse.
— Aş vrea să încep cât sunt aici, dacă se poate, Christine.

Mama se uita la el. Nu era sigură.
— Bine, zise ea, în cele din urmă. Nu poţi face prea mult rău.
După ce tata se duse sus, în dormitor, ea zise:

— L-am invitat aici, dar pare că se instalează iar bine.
— Ce-i rău în asta?
Ea se ridică şi făcu doi paşi, fără stare.
— L-am iubit multă vreme. L-am iubit cu mult mai mult decât m-a iubit el. Dar nu era nici o speranţă. într-un fel, era plecat. Aşa că eu am pus capăt. Acum s-a hotărât că vrea să înceapă iar. Eram pe cale să încep o viaţă nouă.
— Poate că o să începeţi acum, împreună.
— Eşti sentimental, Gabriel. Ce te face să crezi că sunt aşa o nătăfleaţă?
— Dă-i o şansă. încearcă să schimbe ceva acum.
— De ce naiba ar trebui să fac asta? Se relaxa puţin.
— Spune-mi doar – în şoaptă – ce „munceşte” acolo? Pe vremuri, după masa de dimineaţă, după ce plecai tu la şcoală, citea ziarul pe canapea şi întreba ce avem de mâncare la prânz. Cum ştiu că n-o să mai facă asta?
— O să compună muzică şi o să-şi noteze cum progresează elevii lui. Are un dosar despre fiecare. Le-am văzut.
— Ia asta foarte în serios. Gabriel zise:
— A hotărât că e terapeutic să compui muzică şi să vorbeşti despre ea – tot ce ţine de asta.
— Cum se poate? Cunosc muzicieni care cântă din adolescenţă şi sunt încă o adunătură de rataţi.
Oftă.
— Totuşi, ai observat cât de mult s-a îmbunătăţit şchiopătatul lui Rex? Tatăl tău a ajuns un om norocos, în sfârşit, a găsit un lucru la care e bun. Sunt geloasă.
— Cum poţi să fii? De ce?

— Presupun că am crezut că doar oamenii talentaţi au o vocaţie sau sunt importanţi, în vreme ce noi, ceilalţi, suntem sclavi. Tatăl tău nu e deosebit de talentat şi adesea este paralizat pe dinăuntru. Dar asta nu înseamnă că nu poate fi util.
— E foarte util, zise Gabriel. Nu mai e şomer. Chiar mi-a dat bani. Poate că o să-ţi dea şi ţie, dacă-l rogi frumos.

— Crezi? Cum e plătit?
— Nu-s sigur...
—■ Nu? Pe oră, nu?
— Cred că... Gabriel îi spuse cifra.
— Aşa? Nu-i cu mult mai mult decât câştig eu, zise ea.
— Jake îl plăteşte mai bine. Pur şi simplu îi dă tatei cât are chef să-i dea. Nu cred că tata ştie la cât să se aştepte. Se simte ruşinat să ceară de fiecare dată.
— N-ar trebui să ia banii în mână. Ar trebui să trimită o factură. O s-o fac eu pe computerul nou pe care-l luăm. Pun pariu că nu plăteşte nici un impozit. O să aibă probleme. Aranjez eu situaţia. Acum mai bine plec să-mi văd prietenele. E dimineaţa noastră de cafea. Or să vrea să le povestesc despre seara trecută.
În apropiere era o cafenea unde ea şi prietenele ei se întâlneau de ani de zile. Vorbeau despre soţi, copii, filme şi televiziune; comparau ce cumpăraseră în piaţa de antichităţi şi îşi dădeau una alteia sfaturi.
înainte să iasă, zise:
— Aseară Rex a fost chiar drăguţ şi politicos. M-a ţinut de mână – ştie că îmi place asta. Chiar a vorbit cu mine şi a arătat interes faţă de ce am de spus, probabil pentru că era prea speriat ca să stea de vorbă cu altcineva. Mi-a promis că-mi cumpără nişte haine noi. De-ar fi fost întotdeauna aşa!
Mai târziu în dimineaţa aceea, când tata ieşi din dormitor şi plecă să dea lecţia lui Carlo, Gabriel îl însoţi ca să vadă aparatul lui Jake.

Tata era mahmur. Pe drum, se opriră să bea o cafea. Cafeneaua era pe drumul principal şi nu era cald, dar statură pe scaune din fier afară, bând suc şi uitându-se la oameni. Tatei îi plăcea să numere nebunii.
— Uite unul acolo, spunea el, dându-i un cot lui Gabriel. Şi uită-te la trăsnitul ăla, care flecăreşte şi bolboroseşte! N-are nici o şansă, bietul de el.

Părea că devine mai sigur pe el când îşi dădea seama că avea o situaţie mai puţin încurcată decât a altora. Apoi tata spuse:
— A fost într-adevăr bine aseară, Gabriel. Poate că ţi-ai dat seama, mama ta şi cu mine ne-am întâlnit un pic, doar ca să vedem cum stau lucrurile. Să vedem dacă ne descurcăm.
— Şi?
— Mda, ne înţelegem, uneori. Oricum, aseară, după ce m-a invitat să vin acasă cu ea, mă dezbrăcăm. I-am găsit halatul în spatele uşii, unde a stat întotdeauna. Am făcut duş şi m-am spălat pe dinţi şi tot aşa. Am început să mă gândesc: e în pat, mă aşteaptă. Ii e foarte cald acolo, pur şi simplu fierbe – e o femeie cu temperatura ridicată, noaptea – şi în curând o să-i dezmierd spatele, picioarele, fundul, care e ca un reşou cu doi elemenţi. Picioarele ei vor fi pe picioarele mele, atingându-mă, şi acolo aş vrea să fiu, sărutându-i gâtul. Scuză-mă pentru detalii, dar îţi spun, îngeraş, asta vrea un bărbat la sfârşitul zilei – şi la vârsta mea –, când pune jos capul obosit. E o realizare când îţi dai seama că o femeie te-a ales pe tine, că vrea să fie cu tine.
— Nu staţi împreună.
— Mai vedem. Continuă:
— Oamenii formează rareori un cuplu perfect. în zilele noastre, se îndepărtează unul de altul prea repede. De ce trebuie toată lumea să se despartă? Dacă poţi să stai pe loc printre părticelele rele poţi să găseşti lucruri noi.

Pentru mine, dacă sunt iar cu ea, este ca şi când aş avea o prietenă nouă. Mama ta a suferit mult din cauza lui Archie. Merită o pauză. Nu-mi place că e ospătăriţă. Vreau s-o susţin financiar, astfel încât să poată face ce vrea. Aş fi mândru de asta. Se uită la Gabriel.
— Nu mă asculţi. Te gândeşti la cu totul altceva.
— Da. Pot să mă concentrez pe lucrurile pe care chiar vreau să le fac.

— Dar tot nu ştiu dacă o să mă primească înapoi. Va trebui să mă tot gândesc la ce ar putea s-o seducă.
Acasă la Jake, tata şi Carlo se duseră sus să lucreze.
Gabriel stătea în picioare pe coridor, când Jake în persoană, însoţit de un servitor în uniformă, purtând un costum şi pantofi eleganţi care erau, de fapt, nişte papuci aurii, îl conduse pe Gabriel în garajul jos de lângă casă. Acolo se găseau două maşini verzi Lotus, un Jaguar şi un Bentley.
în spatele maşinilor, Jake găsi aparatul mare. îşi dădu jos haina, puse o cârpă pe jos, îşi desfăcu uneltele şi aşează aparatul pe podea. Voia să se „obişnuiască iar" cu el. În vreme ce îl montă la loc, vorbi despre filmele la care fusese folosit şi actorii pe care-i fotografiase. Apoi Jake îi puse întrebări lui Gabriel despre filmul pe care voia să-l facă. Gabriel îi povesti subiectul, aprinzându-se în timp ce vorbea. Nu-l uitase; de fapt, filmuleţul devenise mai clar în mintea lui.
— Mi se pare un film contemporan foarte bun, zise Jake, dând din cap. În plus, e plin de detalii haioase.
După aceea, în biroul lui Jake, înconjurat de postere din filme, premii şi un Oscar – „Toată lumea ar trebui să aibă cel puţin unul din ăsta" zise el, bătându-l uşor cu palma –, Jake îi arătă lui Gabriel cadre din filme.
— Ce-ar fi să le iei cu tine? zise el, mvelindu-le în şerveţele. îţi sunt mai de folos decât îmi sunt mie.
— Jake, de ce n-ai devenit regizor? întrebă Gabriel, punându-le în geanta lui.

— Biană întrebare, începu Jake. Poate pentru că-l cunoşteam pe Jimi Hendrix, când trăia în Notting Hill.
Gabriel aproape se înecă.
— Ce?
Aşa îi plăcea lui Jake să vorbească, impresionându-l pe puşti. Pentru Gabriel era ca şi cum i-ar fi spus cineva că fusese în vacanţă cu Shakespeare.
Jake zise:

— Sunt atât de bătrân, l-am văzut pe Jimi cântând de multe ori, la Marquee şi în locurile alea. M-am gândit că n-o să fiu niciodată un geniu ca tipul ăsta. Spre cine trebuie să ne întoarcem în zilele noastre pentru îndrumare spirituală? Nu spre preoţi, politicieni sau oameni de ştiinţă. Au mai rămas doar artiştii ca să crezi în ei. Aşa că eu sunt un superfan. îmi plac artiştii ăia care aleargă după himere. Dar aş prefera să pufăi eu însumi un trabuc într-un fotoliu. E pierderea mea – arta îi dă unui om mult curaj. Probabil că nu ţi-a trecut niciodată prin minte că nu poţi crea lucruri. Dar eu n-am avut niciodată încredere să-mi închipui că aş putea fi talentat sau că am imaginaţie.
— Unde s-a dus?
— Crezi că am avut-o vreodată? Poate când eram copil. Nu ştiu. Am fost trimis la şcoală. Probabil că a fost scoasă din mine.
— Jake...
— Te gândeşti la ceva? Arăţi încordat astăzi.
— Mda... mama are ideea asta ciudată.
— Despre ce-i vorba? Spune-mi, Gabriel.
— A început să creadă că ar trebui să fiu avocat. Un avocat pentru showbusiness, ştiţi. Să fac contracte pentru basişti şi aşa mai departe.
— Mda.'
Jake păru că înţelege imediat. De fapt, i se păru caraghios.
— Asta trebuia să fiu eu.

— Şi mi-aţi recomanda asta? Jake scoase limba.
— Ce rost are să faci un lucru pe careT urăşti? Gabriel zise:
— Vreau ca munca şi viaţa mea să fie unul şi acelaşi lucru.
— Asta au oamenii de succes – ca Lester Jones. Majoritatea oamenilor nu află ce vor să facă până ce nu-i prea târziu.
— Sau cine vor să fie?

— Da. Ce-ar fi să vorbesc eu cu mama ta? O să mă întâlnesc cu ea şi o să-i explic care ar putea fi perspectivele tale dacă munceşti din greu şi te descurci bine.
— Aveţi timp?
— Nu pot să mă gândesc la ceva care-i mai important decât viitorul tinerilor ca tine.
Când Carlo şi tata terminară şi coborâră, arătând relaxaţi, Jake zise că Gabriel era destul de mare ca să-i facă rost de o slujbă într-un film pe post de „ajutor”.
Spre surprinderea lui Gabriel, Jake îşi ţinu promisiunea în legătură cu mama.
Peste câteva zile, când se întoarse de la şcoală, Gabriel o găsi acasă. Era roşie la faţă; băuse, dar era veselă. Tata era în bucătărie, făcea ceai.
— Tocmai m-am întors, zise ea. Ghici ce s-a întâmplat! Jake a sunat de dimineaţă şi m-a invitat la prânz. Am avut mai multe întâlniri în ultimele câteva săptămâni decât am avut ani de zile. Unde o să mă duci? îl strigă pe tata.
— Aşteaptă şi ai să vezi, zise el. E în regulă, Gabriel, dacă ies un pic cu mama?
— Sigur. Mamă, ce a zis Jake?
— M-a sunat din senin şi a zis că vrea să mă ducă la Ivy. N-am putut să refuz! Am sunat la serviciu şi le-am spus că nu mă simt bine. Ce loc e Ivy! Mă uitam prin jur la toată lumea, aşa că abia dacă am auzit o vorbă din ce a spus. Danny La Rue era acolo şi arăta super!
Gabriel zise:

— Ce voia Jake?
— Irrú lăuda amândoi băieţii. A zis că Rex e un profesor foarte bun pentru că-i trezeşte feciorul şi alte asemenea. Şi tu – ei bine... Părea să creadă că n-ar trebui neapărat să te faci avocat. Ar fi păcat.
— Tu ce ai spus?
— Tot ce contează pentru mine este ca Gabriel să nu ajungă precum tatăl lui.

Tatei nu i se păru amuzant. Mama roşea. Zise:
— Jake a promis că o să stea cu ochii pe tine, Gabriel. Ca un naş. Ce bărbat impresionant este Jake ăsta. Capul lui – de fapt tot corpul lui dat naibii – ar trebui să fíe pe un timbru.
— Atunci l-ai putea linge, zise tata.
— Gabriel, zise mama. Râdea.
— O să te lăsăm un pic singur, bine? Ne vedem mai târziu.
După ce părinţii lui îl sărutară şi plecară, Gabriel îi spuse lui Hannah că el iese. Abia dacă-l ascultă. Stătea pe un scaun cântând sau gemând doar pentru ea.
Gabriel se duse la Splitz ca să-l schiţeze şi să-l fotografieze pe Speedy in situ. Gabriel voia să termine portretul; se gândise că lui Speedy i-ar plăcea ca restaurantul lui să fie în tablou. Şezlongul nu prea mergea. O să ia capul lui Speedy şi o să-l pună în altă parte. Nu asta însemna să ai imaginaţie?
După câteva ore de schiţat şi de observat, Gabriel îi spuse lui Speedy că munca pregătitoare era completă. Nu mai avea nevoie să-l vadă iar în – aici putea doar să ezite – carne şi oase. Peste câteva săptămâni urma să-i dea tabloul terminat.
Stând la „masa lui de lucru”, Speedy era dezamăgit.
— Dar îmi place să pozez pentru tine, îngeraş. încă o dată, sigur?

— îmi pare rău, Speedy, faţa ta e gravată în memoria mea.
Speedy bătu din palme şi spuse că abia aşteaptă să vadă tabloul.
Gabriel îl avertiză:
— Nu ştii, sunt încă doar un copil şi ar putea fi îngrozitor.
— Cu cât e mai îngrozitor, cu atât mai bine! Ha, ha, ha!
Apoi Speedy zise:
— Le-ai spus părinţilor tăi ce facem noi?
— Nu. Nu le-am spus.

— M-am gândit că nu. Cred că mama ta n-o să aibă nimic împotrivă. Dar probabil că tatălui tău n-o să-i placă tabloul şi ca tu să-ţi petreci timpul cu mine. O să-şi imagineze tot felul de chestii.
— Atunci o să-i spun când termin.
— Aşa.
Speedy se uita la el.
— La ce te gândeşti?
— Ce? zise Gabriel. Mă gândeam că dacă aş face acum fotografii aş fotografia doar oameni de aproape. Aş fi atât de aproape, încât aş putea să le prind doar o parte din ureche, vârful nasului sau o bucată de piele. N-aş fi în stare să-i prind în întregime. De ce? întrebă el, crezând că Speedy va şti răspunsul.
— Eşti prea apropiat de părinţii tăi. Nu poţi să-i vezi – sunt peste tine.
— Da...
— Când vine vorba de alte persoane, e întotdeauna greu să apreciezi corect distanţa.
— Da.
— Acum ai la ce te gândi. Vrei un taxi?
— Da, mai bine plec acasă.
Când ajunse în casă, Gabriel auzi un zgomot ne-pământesc. Crezând că cineva fusese înjunghiat, alergă în bucătărie. Hannah plângea.
196
— Hannah! A murit cineva? Spune-mi ce s-a întâmplat!
Ea nu voia să vorbească. Ii făcu un ceai, îi dădu nişte prăjitură şi, în cele din urmă, ea cedă.
— E mai rău decât mort! Mama şi tatăl tău sunt iar împreună ca unul! Tatăl tău îşi aduce lucrurile aici.
Era adevărat. La fiecare câteva zile, tata lăsa „ca din întâmplare” câte ceva în casă, „până data viitoare.” Locul începea să fie iar cam cum era înainte.
Gabriel îi explică:
— E doar o perioadă de probă.
— Ce?

— Ca să vadă cum merge.
— Şi dacă merge prea bine?
Mama îi explicase lui Gabriel că nu putea să nu aibă rezerve în privinţa tatei. Nu era vorba de faptul că se îndoia că el „progresase în creşterea lui”, ci de întrebarea dacă un cuplu putea să elimine anii de obişnuinţă care se acumulaseră între ei. Ea era, la urma urmei – şi ura să admită asta –, obişnuită să-l considere pe tata „un fel de prost”. Avea obiceiul de a-l displăcea; obiceiul de a-i spune că e leneş; obiceiul de a-l împinge să facă unele lucruri; obiceiul de a-l considera un ratat. Şi el avea propriul lui fel de a o vedea, ca pe o cicălitoare meschină, de exemplu, cu o minte convenţională.
Părinţii lui aveau de trecut peste multe; urmau să aibă amândoi mult de furcă.
Lui Gabriel îi plăcea să creadă că făcea lucrurile să avanseze informând-o pe mama că mama uneia din elevele tatei era atât de interesată de el, încât hotărâse să se apuce de muzică. Când tata o întrebase: „Ce instrument vreţi să învăţaţi?”, ea răspunse: „O, orice implică patru mâini.” începuse chiar să-i dea tatei cadouri.
— Ce fel de cadouri? întrebă mama.
— O, doar lucruri mici, zise Gabriel, plin de speranţă.

— Lucruri mici, hm? Mormăi ca pentru sine, dar nu mai zise nimic. El îşi dădu seama că luase totul în serios când îi cumpărase tatei o geantă nouă în care să-şi ducă dosarele, muzica şi cărţile.
Acum Hannah continuă:
— Ştiu că n-or să mă mai vrea aici.
— Presupun că întotdeauna rămâne cineva pe afară.
— Eu sunt aia!
— De ce nu vrei să te duci acasă?
— Nu vreau! Nu vreau! Mai întâi comuniştii – acum gangsterii!
El îi aduse ceva de băut şi zise:

— O să vorbesc cu mama despre asta, dacă vrei. Ar putea să-ţi aranjeze altceva – la persoane chiar mai bune decât noi.
— Vrei? O, Stăpâne Gabriel, ţi-aş fi aşa de recunoscătoare!
De data asta îl sărută.
Părinţii lui se întoarseră târziu. în vreme ce lucra, Gabriel putu să-i audă murmurând în bucătăria de jos. Avea de gând să coboare şi să stea de vorbă cu ei, dar vocile lor deveniră mai răguşite, cu foşnete neaşteptate urmate de pauze misterioase. Curând, ceştile de ceai din dulapuri începură să zăngăne. Urmau ferestrele; se apropia o furtună de dragoste.
(Seapotollul şaisprezece
Gabriel fu trimis să-l însoţească pe tatăl său la fosta lui cameră. Tata nu fusese acolo de câteva zile. Stătuse „acasă”.
După ce urcară scările şi împinseră uşa, tata stătu acolo pufăind şi uitându-se cu dispreţ la resturile familiare. Făcut vreo doi paşi.
— Nu vreau nici măcar să-mi ating propriile lucruri. Mai degrabă le-aş lăsa. Totul pare acoperit de grăsime. Mama vrea ca eu să păstrez locul ăsta în cazul în care lucrurile nu merg bine între noi. Dar cred că or să meargă. Pare că se implică, nu crezi?
— Mda, aşa cred.
Gabriel ştia că mama ieşise cu George. Putea să-şi dea seama că George sunase, pentru că se îmbrăcase şi ieşise pe uşă în viteză. în seara când se întâmplase asta, tata sunase din cealaltă parte a Londrei, unde lucra. Gabriel spusese că ea era la lucru, dar tata încercase deja acolo. Tata tot sună, până ce Gabriel se duse la culcare şi dădu drumul la robot. Ea veni acasă târziu, dar singură, şi, când el se târî până la uşa ei şi se uită prin ea, văzu că ea se holba la tavan, cu tristeţe. Se gândi că acela era sfârşitul. Fu sigur că se terminase când ea renunţă la

italiană şi începu să se întrebe dacă era prea târziu să devină învăţătoare.
Acum tata zise:
— Chiar dacă lucrurile nu merg şi îmi cere iar să plec, n-o să mai trăiesc niciodată în camera asta. O să dorm

pe stradă sau o să stau cu un student, dacă se ajunge la aşa ceva. Au fost daţi aici, oftă el, când am simţit că îmi fusese luat totul şi că nu mai era nimic pentru care să trăiesc. După ce ne-am dus la Speedy şi i-am vândut tabloul... Eram la pământ cu totul, după mine. Sper să nu ţi se întâmple aşa ceva niciodată, îngeraş. E ceva care te doboară.
— Mda. Tată, hai să începem.
— Da.
Primul lucru pe care-l făcu tata fu să ia desenul scaunului pe care i-l dăduse Gabriel. Tata îl împături cu grijă şi-l puse în buzunarul interior.
— Acum, zise el cu o voce conspirativă. Uite cum o să scoatem lucrurile.
— Poftim?
Tata îi explică faptul că, deoarece nu era tocmai la zi cu chiria şi nu avea de gând să fie, aveau nevoie de o „ieşire alternativă”.
Strânseră toate lucrurile, le duseră jos, şi, în vreme ce Gabriel ţinea de şase, le cără afară prin uşa din spate a casei în pungi pentru gunoi. Ajunseră iar în stradă prin-tr-o intrare laterală. Camionul, condus de un prieten vechi al tatei care îi dusese lucrurile în direcţia opusă, sosi chiar când ieşi cineva şi-i văzu.
Adunară celelalte lucruri ale tatei din garajul prietenului lui. Până după-amiază, hainele tatălui lui, chitarele şi alte instrumente, posterele cu Grateful Dead şi cărţile erau înapoi acasă. Lui Hannah i se ceru să dea o mână de ajutor; vărsă câte o lacrimă în vreme ce fiecare obiect era aşezat la locul lui. Casa părea înghesuită şi veselia tatei era obositoare.

— Mă bucur să fiu iar aici şi să mă ocup iar de tot, declară el, dându-i o palmă mamei peste fund.
— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu lovită ca un măgar bătrân.
— Haide, Fluffy, zise el. Nu eşti un măgar bătrân, eşti soţia mea.

— Soţie? Nu suntem căsătoriţi.
— Nu cred că-s pregătit.
— Aşa e. Ca majoritatea bărbaţilor, eşti prea imatur.
— Atâta doar că tu n-ai simţul umorului.
— Asta pentru că nu spui niciodată nimic amuzant.
— Christine, alţi oameni râd la glumele mele.
— Dă-mi numele şi adresele lor. Sunt doar politicoşi, Rex.
— De ce ar fi?
— Ca să scape de tine cât mai repede posibil. Sau sunt elevii tăi, care te linguşesc ...
— Asta-i respect. Acum, ascultă... Ea zise:
— Cred că am o migrenă...
În vreme ce Gabriel se îndreptă spre uşă şi ieşi în stradă, putu să le audă vocile răsunând din ce în ce mai slab în spatele lui. Se gândea că pe viitor ar putea să transforme într-un film povestea asta a părinţilor lui. De n-ar fi trebuit s-o trăiască mai întâi.
Se duse acasă la Zak, care zise:
— Hei, unde ai fost în timpul ăsta? Intră, intră! Gabriel aproape ca se prăvăli pe uşă.
— E bine aici. La dracu', ar fi trebuit să vin mai înainte.
— Unde ai fost?
— O, Doamne, am trecut printr-o grămadă de chestii cu părinţii, oftă Gabriel.
Zak ştia din experienţă ce îngrozitor putea fi lucrul acesta. De fiecare dată când ieşeau părinţii lui, Zak se temea că or să vină înapoi cu şi mai mulţi din ceea ce numea el „vitregi”. Avea surori vitrege, fraţi vitregi şi unchi vitregi peste tot în Londra, precum şi fraţi şi surori de gradul doi, patru şi opt, amintiri ale pasiunii părinteşti

repudiate. Uneori se întreba cu cine din cercul lor nu era înrudit. Mama lui, de exemplu, tocmai născuse un bebeluş al unui prieten al soţului ei, un bărbat pe care nu-l mai vedea.
— Asta explică tot, zise Zak. Eşti rănit, hm? Şi eu.
201
îşi croiră drum prin casă. Mobila scumpă era pusă ciudat, şi în mijlocul podelei se găsea un vas cu un peştişor auriu, de parcă lucrurile din casă abia fuseseră aduse înăuntru în ck'mineaţa aceea de cei care se ocupă de mutat.
— Totul e întotdeauna cu susul în jos după ce trece tipul cu feng shui, îi explică Zak. îţi spun, părinţii au explodat.
— Ce-i asta?
— Sărit în aer! Oricum, sunt doar fiinţe umane. Nu ştiu nimic, ticăloşii.
— Ai mei sunt iar împreună.
— În aceeaşi casă? Acelaşi pat? Zak se uita la el fascinat.
— Cum? O fac pentru tine?
— Poftim? Ţie ţi s-a întâmplat?
— Sigur. Mama a zis: „Dacă n-ai fi tu, n-ar mai trebui niciodată să mai vorbesc cu nebunul ăla, tatăl tău.”
— Ea s-a căsătorit cu el.
— Am subliniat asta, zise Zak.
— Ş ce-a zis?
— Atunci a deschis uşa psihiatrul şi m-a întrebat dacă am avut vise interesante şi fantezii sexuale şi i-am spus chestia cu peştele.
— Nu ştiu, zise Gabriel. Ţi-ar plăcea ca părinţii tăi să stea împreună?
— E puţin probabil acum, când tata e damă şi aşa mai departe. Copiii de la şcoală nu încetează să-şi bată joc de mine.
— Mda, asta-i rău. Totuşi, e mai rău să te gândeşti că o să ajungem ca părinţii noştri, nu crezi?
— Nu m-am gândit niciodată la asta, zise Zak. Isuse, ăsta ar fi un iad. Nu te căsători niciodată, îţi spun!
— Nu te căsători niciodată!

— Fă doar sex şi munceşte!
— Fă sex şi munceşte!
Casa lui Zak era de trei ori mai mare decât a lui Gabriel, cu o seră care dădea spre grădină. Gabriel îşi aduse şevaletul şi Zak lucră la scenariu; se simţeau bine unul cu altul. În cele din urmă, Gabriel îi spuse că primise prima lui comandă, pictându-l pe Speedy. Pentru că Zak era intrigat, mai târziu în ziua aceea Gabriel se duse acasă în camera lui, scoase tabloul cu Speedy şi-i arătă lui Zak ce făcuse până atunci.
Zak se dădu un pas înapoi şi anunţă, în cele din urmă, că tabloul se dovedea a fi super. Speedy arăta ca un pudel roz care câştigase un premiu. Gabriel ar trebui să-l picteze cu o rozetă pe piept sau chiar pe penis.
Mai târziu, în vreme ce Zak îi citea lui Gabriel ultima versiune a scenariului şi Gabriel făcea desene şi lua notiţe, intră o fată, aşa cum intră fetele. Ramona era prietena de şaisprezece ani a unuia din „vitregii” lui Zak. Arăta de parcă ar fi putut fi una din dansatoarele lui Degas. Gabriel n-ar fi putut niciodată să i se adreseze cum se cuvine, aşa că îl consultă pe Archie, sfătuitorulu său.
Archie îi spuse lui Gabriel să închidă gura şi să fie liniştitor, seducător, blând. îi aduse aminte de un lucru pe care-l spusese Jake. „Dacă ajungi regizor, nu numai că o să ai ocazia să vorbeşti nemăsurat de mult despre cât de îngrozitori sunt alţi regizori, cartea pe care ai citit-o şi filmele pe care le-ai făcut, în vreme ce oamenii te ascultă, ci ai să obţii fete. Vei descoperi că multor femei le plac aparatele de filmat.
Gabriel o informă pe Ramona:
— Facem un film scurt la vară. Ţi-ar plăcea să fii în el – sau măcar să dai o probă?
Buzele ei frumoase protejau limba unei vipere.
— De unde ştii că vreau să fiu actriţă? Arăt a exhibiţionistă? Arată-mi povestea şi o să-i acord toată atenţia.
— Toată atenţia, hm?

— Da. Sper că e bună.
Gabriel se holbă la ea. Când plecă, îl sărută pe obraz.

203

În seara aceea, Gabriel şi Zak lucrară la scenariu până târziu, scriind, stabilind cadre şi interpretând diferite scene, precum şi încercând muzica posibilă. Când Gabriel fu tentat să considere munca lor drept o frivolitate, ceva nu-tocmai-adult, se gândi la Lester stând în mâini şi-n genunchi pe podea, cât se poate de serios din cauza unui tablou şi a câtorva cuvinte.
De dimineaţă, în vreme ce Gabriel şi tatăl lui luau împreună micul dejun, tata încercă să vorbească despre elevii lui, lucru dificil, pentru că Hannah se simţea nevoită să dea un spectacol. Se aşeza în genunchi şi freca asemeni unui martir la picioarele lui Cristos, uitându-se din când în când la stăpânul ei cu ochi rugători. Gabriel nu ştia ca ea să fi curăţat vreodată sub sau înăuntrul a ceva, dar acum puteai să mănânci pe orice suprafaţă sau să lingi orice crăpătură. Totuşi, tata nu se simţea în largul lui: deşi era obişnuit ca soţia lui să lucreze în faţa lui, oricine altcineva îl făcea să se simtă vinovat. Rămăsese un egalitarist în teorie.
— Mulţumesc, Hannah, spunea el, o frază pe care auzise că cei din clasele de sus o folosesc în filme, sperând că asta o s-o facă într-un fel să dispară.
Dar ea o lua doar ca pe un semn de recunoştinţă, de care deveni curând dependentă, urmându-l pe tata cu un coş plin de lucruri de făcut curat, aşteptând mai multe laude.
Când mama veni acasă, Gabriel se duse la ea şi-i spuse între patru ochi, fără nici o exagerare degradantă, că Hannah avusese destul de bine grijă de el, dar nu mai era cum fusese.
— Ai dreptate, zise mama. Acum suntem chiar înghesuiţi. Va trebui să plece.
— Nu poţi să-i faci rost de altceva?
— Da. Am o idee. Lasă-mă să dau un telefon. Apoi îi ceru lui Hannah să-şi pună cele mai bune haine.

Când ea şi Hannah cea nerăbdătoare erau pe punctul de

a pleca, mama îi spuse lui Gabriel că Speedy căuta o menajeră. Se ducea la apartamentul lui.
— Bine, zise Gabriel, dând din cap către Hannah. Domnul Speedy. L-aş recomanda, pentru anumite lucruri.
— Serios? zise mama. Cum?
— Il ştiu de secole. Tata ne-a făcut cunoştinţă.
— Dar de ce?
— Umblam şi noi pe acolo. Şi... îl pictez.
O convinsese să nu-i dea lui Speedy copia ei după tabloul lui Lester, spunând că trebuia să fie a lui. Ea fusese de acord, dar nu ştia ce făcea el cu Speedy.
Acum se opri şi zise:
— Ce faci?
îi fusese teamă să-i spună, nu ştia de ce. Ca şi când nu credea că are dreptul la o viaţă particulară sau că poţi ţine ceva ascuns de părinţii tăi.
Zise:
— Arată bine, după mine. Iese foarte bine. Folosesc mult roz şi ...
— Ai făcut deja un tablou cu Speedy?
— Doar unul mic. E aproape terminat.
— Unde este?
— Acasă la Zak. De ce eşti surprinsă?
— Nu s-a întâmplat nimic, hm, ciudat?
— Nu.
— Ce straniu.
— Nu tocmai. Se uita la el.
— Presupun că lucrurile astea depind de rine. Nu văd de ce n-ar trebui să-l pictezi pe Speedy dacă aşa ai chef. Dar de ce nu mi-ai spus?
— Erai la lucru.
— înţeleg. Zise:
— Acum eşti un mititel independent, cu voinţă puternică. Asta-i bine. Aşa şi trebuie.”

Deschise uşa.
— Haide, Hannah. Acum te scot eu la liman. Mama încă mai scutura din cap.
Când se întoarseră, Hannah părea mulţumită şi începu să-şi împacheteze lucrurile. Speedy avea nevoie de ajutor; urma s-o angajeze imediat.
Mama zise:
— Cred că în general e vorba să ai grijă de salteaua lui de yoga.
— Şi să-i dea de mâncare câinelui.
— Ai fost la el în apartament? întrebă mama.
— O, da. N-ai încredere în mine, mamă?
— Nu cred că trebuie, zise ea. Ştiu din experienţă că n-ai face niciodată un lucru pe care nu vrei să-l faci. Unde te duci acum?
— La Zak – ca să lucrez la film.
— Du-te – du-te, fiule, şi trăieşte.
— Mulţumesc. Aşa o să fac.
Gabriel se duse acasă la Zak ca să se uite la tablou. Uneori stătea în faţa lui câte o oră, studiindu-şi lucrarea. Nu putea să spună că tabloul era terminat, dar ştia că era atât de sătul de el, încât nu-l mai putea vedea cu propriii lui ochi.
— Cred că-i gata, zise în cele din urmă. Nu-l mai pot continua.
Zak îl ajută pe Gabriel să-l ducă acasă. Gabriel avea nevoie ca Zak să fie acolo când îl arăta mamei şi tatei; credea că ar putea fi mai puţin aspri şi surprinşi de faţă cu altcineva.
Mama şi Zak statură de vorbă la masă, în vreme ce Gabriel pregătea tabloul. Mamei îi plăcuse întotdeauna Zak şi să stea la bârfe cu el, mai ales despre viaţa lui de familie ieşită din comun, pe care-i plăcea s-o compare cu a ei.
Apoi Gabriel se duse sus la tatăl lui, care scria despre unul din „cazurile” lui, cum le spunea. Gabriel observase că tatei îi plăcea ca noii lui elevi să-i spună Doctor Bunch.

Precum „Domnule Conte Basie sau Doctor Feelgood?” zisese Gabriel. „Cam aşa”, răspunse tata, tăios. Gabriel zise:
— Tată, vreau să vezi ceva. Un tablou pe care l-am făcut. Nu-i prea grozav, dar e bun. îmi place să pictez, dar aş prefera să fac filme.
— Asta depinde de tine, zise tata. Tot ce vrei tu să creezi îmi convine. Ce reprezintă tabloul?
— Pe Speedy.
— Prietenul meu Speedy?
— Da.
— Unde este?
Gabriel îl duse pe tatăl lui să-l vadă. Zak şi mama stăteau în picioare în faţa lui.
— Uite-l, zise Gabriel.
Tata se uită la el, îşi dădu jos ochelarii, îi puse la loc, se apropie şi apoi se îndepărtă.
Pentru că lui Speedy i-ar fi plăcut să fie o vedetă, Gabriel dăduse tabloului forma unui ecran mare de film. Era îngust, o frântură iute, neclară, sau un crâmpei. Pe fundal, chiar mai neclar, era restaurantul plin, cu fotbalişti, vedete rock şi ospătari care treceau în grabă. Tabloul lui Lester era în spate, atârnând de perete.
— Nu-i aşa rău... ei? zise Gabriel. Am vrut să redau mişcarea lui Speedy şi a locului. Crezi că... ?
— Christine, zise tata. Ştiai de asta?
— Un pic, zise mama. Sunt surprinsă cât de mult îmi place tabloul. E grozav. Asta-i tot ce contează.
— Lasă tabloul, zise tata. Nici măcar nu mă gândesc la asta. Ce-i cu bărbatul ăsta... Speedy?
— Tu i-ai făcut cunoştinţă cu Speedy, zise mama. Nu?
— Da. Recunosc, zise tata. Mă bucur să-i fac cunoştinţă cu oricine. Vreau să experimenteze lumea. Nu vrei să ajungă precum proştii ăia din şcolile publice, nu?
— Rex, ce tot vorbeşti? zise mama. Iar o iei razna.
— Vreau să spun, de ce nu şi-a făcut temele?

Tata se întoarse spre Gabriel şi îl apucă de braţ.
— Te-ai dus să-l vezi pe Speedy pe la spatele meu?
— Rex... zise mama.
— Vreau să-mi spună adevărul de data asta. Isuse, chiar s-a stricat totul fără mine aici!
Ii zise lui Gabriel:
— Nu ştii nimic! Un tip ca Speedy îşi dă jos pantalonii numai cât se uită la tine!
— Nu s-a apropiat de pantalonii mei.
— Atunci ai avut noroc.
— Tată, ce zici de faptul că profesorul de educaţie religioasă nu face toată ziua altceva decât să-şi pună mâna acolo unde n-ar trebui? Ii spunem „mâna lui Dumnezeu”. Speedy şi cu mine suntem prieteni.
— Prieteni! rânji tata. Da?
— Tu n-ai stat mult acasă, zise Gabriel. Nu ştii întotdeauna ce se întâmplă.
— Aşa e, zise mama.
— Poate că eşti gelos pe mine pentru că stau de vorbă cu Speedy, adăugă Gabriel.
— Isuse! zise tata.
îşi acoperi urechile cu mâinile.
— Ce prostie!
— Dar, tată, zise Gabriel. Spune-mi doar ce crezi despre tablou! Te rog!
— Lasă-mă singur, zise tata. M-am săturat de tablouri! Nu înţeleg ce se întâmplă!
Mama râdea. îi plăcea când tata era umilit şi mânia care decurgea din asta.
Tata se uită la amândoi şi ieşi furios, aşa cum făcea de obicei. Totuşi, de data asta, nu trecu mult şi se întoarse, arătând îngrozit şi speriat.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Gabriel.
— M-au... m-au alungat.
— Cine?

Tata ajunsese la jumătatea barului – şi draga lui halbă era pe drum – când expresiile foştilor lui prieteni, în vreme ce s-au întors să se uite la el, îl ajutară să-şi aducă aminte că ultima dată când se întâlniseră le arătase dosul degetului lui mijlociu.
Tata se duse la fereastră, se ghemui şi-şi scoase afară capul ca un periscop.
— Uite. Pat e acolo. Isuse, ticălosul face cu mâna! Vrea s-o încaseze acum!
Mama stătea în picioare lângă el.
— Eşti îngrozit. Ce grup de tipi duri.
În vreme ce Gabriel şi tata rămaseră înăuntru, mama ieşi şi le aruncă nişte cuvinte urâte, lucru care-i făcu pe bărbaţi să se retragă sfios.
— Mulţumesc, zise tata, sărutând-o.
Tata se uită pentru ultima oară la pictura cu Speedy şi nu mai vorbi despre ea.
Peste câteva zile, Gabriel şi Zak duseră portretul terminat la apartamentul lui Speedy, unde Hannah îi întâmpină la uşă.
— Cum îţi merge aici, Hannah? a întrebat-o Gabriel.
— Frigiderul e mereu plin. Domnul Speedy e bun cu mine, zise ea. Mă trimite să iau lecţii de engleză. Dar câine este murdar.
— Asta-i cealaltă faţă, zise Gabriel.
Speedy aştepta în altă cameră. Gabriel aruncase un cearşaf peste tablou. El şi cu Zak îl puseră pe un şevalet şi Hannah fu desemnată să dea jos cearşaful. Aceasta era clipa cea mare.
— OK, Speedy! strigă Gabriel.
în vreme ce Speedy ieşi repede, uitându-se frenetic împrejur, Gabriel ţipă:
— Haide – Hannah!
— Daaa, strigă ea. Şi iată-1.
Adevăratul Speedy îşi ţinea mâinile peste faţă; tremura şi se hlizea ca o fată pe cale să-şi primească rezultatele

de la examen. îşi coborî mâinile, se potoli şi se uită la tablou îndelung. Apoi se plimbă în jurul lui, de parcă se aştepta să vadă ceva pe spate. Toţi aşteptau ca el să vorbească.
În cele din urmă zise:
— Dar picioarele mele nu prea ating podeaua.
— Nu, zise Gabriel. Dar... nu... nu-s întotdeauna.în contact direct cu pământul.
— Nu... dar ai fi putut să...
— Aş fi putut să ce? Să le fac mai lungi? Chestia e că parcă ai zbura peste toate, a zis Gabriel. Pentru mine, tu pluteşti, înţelegi?
— Da. Sunt un pic unul care pluteşte, acum că spui tu.
— Exact.
— Perceptiv.
— Mulţumesc.
— Mulţumesc, Gabriel. Hannah – sampa!
— Ce? ' Gabriel oftă.
Băură şampanie şi-şi strânseră mâna. Portretul urma să fie înrămat şi dus la restaurant a doua zi.
Ca să sărbătorească, Speedy urma să dea o petrecere cu cină pentru Gabriel.
— Să-i invit şi pe părinţii tăi? întrebă el.
— Ar trebui, răspunse Gabriel. Dar hai să încercăm să găsim o dată când fac altceva.
Speedy râdea.
— Eşti prevăzător, zise el. O să ajungi departe.
(2**capitolul şaptesprezece**
Peste câteva luni, familia se mută într-o casă nouă, nu departe. Tatei îi mergea bine şi mama lucra pentru Speedy, dar tot nu era decât o căsuţă cu o bucătărie şi o cameră cu fereastră mare în care tata putea să-şi primească elevii. Fluviul era aproape, de partea celalaltă a autostrăzii, şi spatele casei dădea spre un parc. Gabriel avea un dormitor mai mare decât cel dinainte, cu tabloul lui Lester – originalul: distrusese cu bucurie copiile – deasupra şemineului.

Christine şi Rex se certară în legătură cu perdelele şi culorile pereţilor. Aruncaseră cea mai mare parte din vechea lor mobilă şi se ciorovăiseră în sus şi-n jos pe Golbourne Road, căutând mobilă veche mai bună.
Tata revenea adesea la starea dinainte, căzând iar în abisul familiar de paranoia, mânie şi disperare – „buncărul" lui —> dacă se întâmpla ceva dureros. Dar nu putea să stea prea mult în el, pentru că avea de predat. Chiar dacă se pomenea că-i urăşte inexplicabil pe unii din elevii lui, lucrul îi schimba întotdeauna starea de spirit. Spunea că erau ani de zile de când îi pusese cineva tipul de întrebări pe care i le puneau elevii lui. În fiecare zi trebuia să se gândească întens şi asta îi plăcea.
Mama şi tata erau cam grăbiţi acum; trebuiau să fie în mai multe locuri. Tata se ducea la colegii şi la teatre din ţară, dând „ateliere" şi uitându-se cum învăţau oamenii, chiar când le preda el. Tot spunea că vrea să scrie

un manual intitulat *Cum să asculţi* – sau *La ce-s bune urechile –,* pentru care lua în mod constant notiţe. Nici Gabriel, nici mama nu erau convinşi că tata avea să ducă vreodată la bun sfârşit tomul acela, dar nici nu puneau pariu că n-o să se întâmple aşa.
Acasă telefonul suna des; elevii tatei veneau acolo, în general după şcoală sau la sfârşitul săptămânii. Tata vorbea continuu despre elevii lui şi îşi făcea griji în privinţa felului cum progresau; totuşi, mama fu cea care-l făcu să se gândească în ce direcţie voia să-şi îndrepte elevii, din punct de vedere muzical. Nu putea „să improvizeze" la nesfârşit. Un pic tăios, ea îl sfătui de asemeni să nu cânte propriile lui compoziţii – „şi iată un exemplu de lucrare de-a mea" – elevilor lui care studiau chitara. Ceea ce nu însemna că încetase să mai compună muzică: plănuia să-şi producă opera cu elevii lui, când avea timp s-o termine. Pentru moment se gândea la coloana sonoră a filmului lui Gabriel.

Mama şi tata lucrau amândoi, dar ieşeau mai mult ca niciodată. La început, Jake le dădu bilete, pentru că el era invitat peste tot, dar era prea ocupat ca să meargă. Mamei îi plăcea să se îmbrace elegant şi, pe lângă invitaţiile lui Jake, îl convinse pe tata să meargă la teatre şi galerii, concerte, expoziţii şi restaurante recomandate în ziare. Dacă tata era ocupat, îl lua pe Gabriel.
Mama şi tata se certau, dar păreau să fie unul „pentru" altul aşa cum nu mai fuseseră niciodată. Erau amândoi împreună într-un restaurant, când tata a îngenuncheat. Mama crezu că scăpase un tichet de curăţătorie, dar el o ceru în căsătorie. Când fu în stare să se oprească din râs, acceptă să se mărite cu el.
Peste câteva săptămâni, în drum spre oficiul stării civile, cu Gabriel îmbrăcat în cele mai bune haine, ea tot spunea: „Dar nu-s sigură, nu-s sigură."
— Nici eu, zise tata.
— N-o să ajungem niciodată acolo fără să ne omoram unul pe altul! zise mama.

— Tăceţi amândoi, zise Gabriel. Vă meritaţi unul pe altul.
La nuntă veniră prieteni, rude şi Hannah, iar petrecerea fu dată de Speedy într-o sală de la Splitz. Toată lumea care conta venise acolo, în afară de Archie, care veni în spirit. Zak era uimit, furios şi plin de invidie. Nu erau mulţi copiii care ajunseseră să asiste la nunta părinţilor lor. Speedy aşezase nişte instrumente pe o platformă şi tata şi prietenii lui cântară melodii de pe vremuri, iar toată lumea dansă până dimineaţa.
Când veni vara, Gabriel se pomeni în spatele camerei de filmat pentru prima oară. El şi cu Zak erau pe cale să filmeze prima scenă a filmului, situată în piaţa locală. Ramona plângea de teamă în hainele pe care i le alesese mama, purtând o pereche de sandale cu tocuri înalte, cu baretă. Hannah era o figurantă care făcea cumpărături în fundal şi zâmbea la cameră, de parcă oamenii de acasă o puteau vedea prin ea. Carlo se ocupa de sunet şi alţi doi

elevi de-ai tatei dădeau o mână de ajutor cu luminile şi echipamentul. Gabriel urma să editeze filmul acasă la Jake, cu echipamentul lui, şi Jake avea să verifice totul.
în cele din urmă, Gabriel privi prin cameră şi văzu prima scenă aşa cum şi-o imaginase. Făcuse repetiţii; lumina era ideală şi totul era la locul lui.
înăuntrul lui, Archie era calm, paşnic şi încurajator.
Acesta era singurul fel de magie pe care şi-l dorea Gabriel, un vis împărtăşit, transformarea poveştilor în imagini. Curând, ele aveau să fie pe film; nu peste multă vreme, alţii aveau să vadă ce păstrase el în minte, în ultimele luni, şi el n-avea să mai fie singur.
Verifică dacă toată lumea din jurul lui era gata şi ridică braţul.
— Dati-i drumul! zise el. Dati-i drumul! Şi – motor!

Redactor MONA ANTOHI
Tehnoredactor DANIELA HUZUM
Corector VALERIU CERNAT
Apărut 2005 BUCUREŞTI – ROMÂNIA
Lucrare executată la Imprimeria de Vest, Oradea

Un roman al
adolescenţei----------
a O carte despre vis şi suprarealitatea imediată.
■ Un adolescent se îndrăgosteşte de darul pe care îl primeşte, pentru că îl face să se bucuce de darul pe care îl are.
■ Londra anilor 70, decadentă şi burgheză, văzută prin ochii unui pictor adolescent.
■ Darurile pe care le primeşti sunt cele pe care le ai deja.